

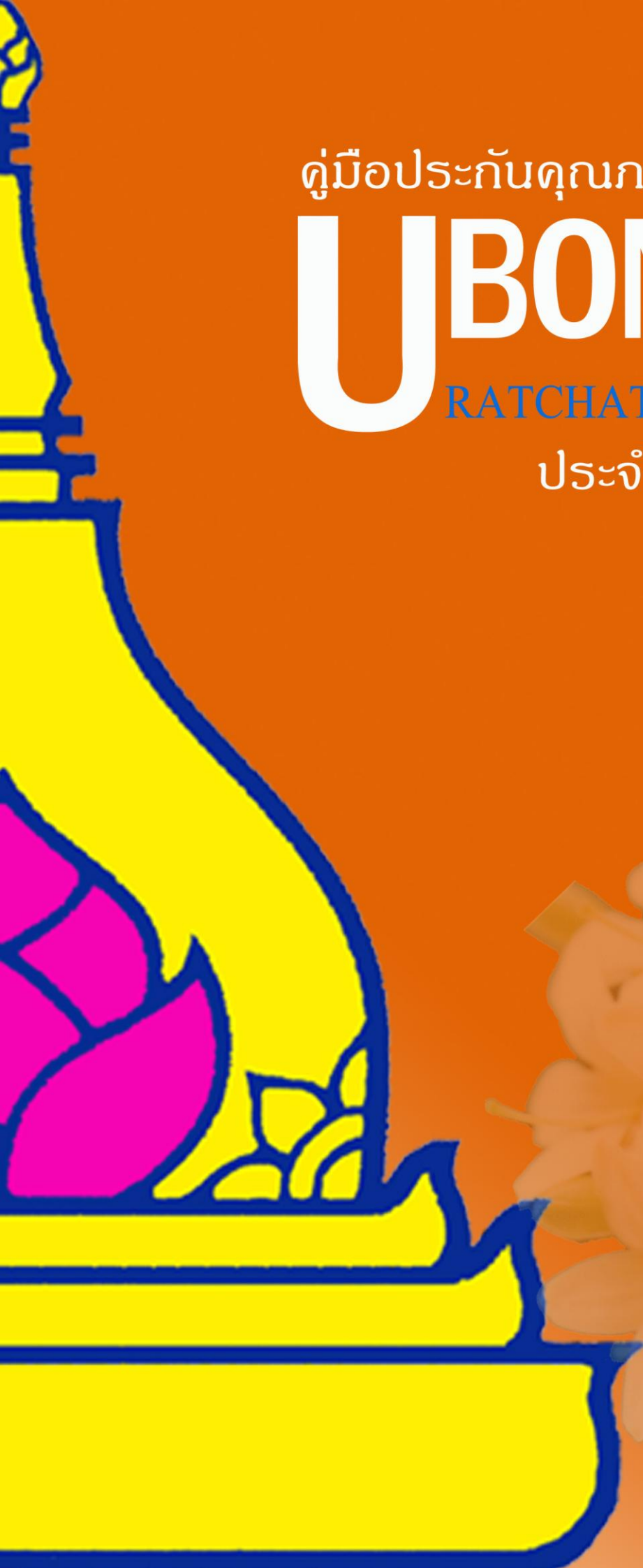
คู่มือประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

UBON มหาวิทยาลัย อุบลราชธานี

RATCHATHANI UNIVERSITY

ประจำปีการศึกษา ๒๕๕๗

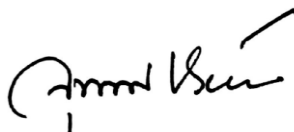
ระดับคณะ

คำนำ

มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ได้ดำเนินการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน เพื่อพัฒนาระบบ และกำกับดูแลการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่อง โดยยึดแนวทางตามกฎกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา ระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2546 และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมวด 6 มาตรา 48 ได้กำหนดให้สถาบันอุดมศึกษาจัดให้มีระบบ และกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถาบันอย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นเครื่องมือในการรักษาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา บนพื้นฐานของเสรีภาพทางวิชาการ และความเป็นอิสระในการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยที่เอื้อต่อการตรวจสอบจากสังคมภายนอก อันนำไปสู่ความมีมาตรฐานการศึกษาที่ยอมรับในระดับสากล และสามารถแข่งขันกับนานาชาติได้

ปีการศึกษา 2557 มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ได้จัดทำคู่มือการประกันคุณภาพภายใน ระดับคณะ เพื่อให้ทุกคณะ วิชา ใช้เป็นแนวปฏิบัติในการดำเนินงานให้บรรลุ เป้าหมาย วัตถุประสงค์ตามที่กำหนดไว้ โดยใช้ องค์กรประกอบ และตัวบ่งชี้การประเมินคุณภาพภายในตามคู่มือการประกันคุณภาพภายใน ระดับอุดมศึกษา ฉบับปีการศึกษา 2557 สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) นอกจากนี้ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ได้กำหนดให้คณะวิชารายงานผลการดำเนินงานตาม (ร่าง) ตัวบ่งชี้การประเมินคุณภาพภายนอก รอบสี่ (ฉบับร่างประชาพิจารณ์ (8 พ.ย. 2556) สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมรับการประเมินคุณภาพภายนอกต่อไป

(นางจุฑามาศ หงษ์ทอง)

รักษาราชการแทน

รองอธิการบดีฝ่ายประกันคุณภาพและสารสนเทศ

ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 การประกันคุณภาพการศึกษา	
- เหตุผลและความจำเป็นของการประกันคุณภาพการศึกษา ระดับอุดมศึกษา	1
- กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษา	2
- การประกันคุณภาพการศึกษา	6
- ความเชื่อมโยงระหว่างมาตรฐานการศึกษากับการประกันคุณภาพการศึกษา	9
- ความเชื่อมโยงระหว่างการประกันคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพ	10
บทที่ 2 การประกันคุณภาพภายใน	
- พัฒนาการของระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน	13
- การประกันคุณภาพการศึกษารอบใหม่ (ปีการศึกษา 2557 - 2561)	14
- กระบวนการและวิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน (ปีการศึกษา 2557 - 2561)	16
บทที่ 3 นิยามศัพท์	19
บทที่ 4 ระบบการประกันคุณภาพภายใน ระดับคณะ	27
- วงรอบการประกันคุณภาพภายใน ปีการศึกษา 2557	28
- แผนการดำเนินงานประกันคุณภาพภายใน	30
บทที่ 5 องค์ประกอบ และตัวบ่งชี้การประกันคุณภาพ ระดับคณะ	33
1. การผลิตบัณฑิต	
1.1 ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม	34
1.2 อาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก	35
1.3 อาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ	36
1.4 จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อจำนวนอาจารย์ประจำ	37
1.5 การบริการนักศึกษาระดับปริญญาตรี	40
1.6 กิจกรรมนักศึกษาระดับปริญญาตรี	41
2. การวิจัย	
2.1 ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์	42
2.2 เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์	44
2.3 ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย	46
3. การบริการวิชาการ	
3.1 การบริการวิชาการแก่สังคม	49
4. การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม	
4.1 ระบบและกลไกการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม	51

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

5. การบริหารจัดการ	
5.1 การบริหารของคณะเพื่อการกำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจ กลุ่มสถาบัน และเอกลักษณ์ของคณะ	52
5.2 ระบบการประกันคุณภาพหลักสูตร	53
บทที่ 6 แนวทางการวิเคราะห์ และสรุปผลการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน	55

ภาคผนวก

1. ตัวบ่งชี้การประเมินคุณภาพภายนอก รอบสี่ ฉบับร่างประชาพิจารณ์ (8 พ.ย. 2556)
2. ค่าเป้าหมายการประกันคุณภาพ ระดับคณะ
3. อื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง
  - ประกาศ ก.พ.อ. เรื่อง มาตรฐานภาระงานทางวิชาการของ ผศ. รศ. และ ศ.
  - ระเบียบ ค.กก.การอุดมศึกษา ว่าด้วยหลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการฯ
  - ประกาศ ก.พ.อ. เรื่อง หลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการฯ

บทที่ 1

การประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา

1. เหตุผลและความจำเป็นของการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา

1.1 ความจำเป็นของการประกันคุณภาพการศึกษา

ภารกิจหลักที่สถาบันอุดมศึกษาจะต้องปฏิบัติมี 4 ประการ คือ การผลิตบัณฑิต การวิจัย การให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม การดำเนินการตามภารกิจทั้ง 4 ประการดังกล่าวมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศทั้งระยะสั้นและระยะยาว ปัจจุบันมีปัจจัยภายในและภายนอกหลายประการที่ทำให้การประกันคุณภาพการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องเร่งดำเนินการปัจจัยดังกล่าวคือ

1) คุณภาพของสถาบันอุดมศึกษาและบัณฑิตภายในประเทศที่มีแนวโน้มแตกต่างกันมากขึ้น ซึ่งจะก่อให้เกิดผลเสียแก่สังคมโดยรวมของประเทศในระยะยาว

2) ความท้าทายของโลกาภิวัตน์ต่อการอุดมศึกษา ทั้งในประเด็นการบริการการศึกษาข้ามพรมแดน และการเคลื่อนย้ายนักศึกษาและบัณฑิตการประกอบอาชีพของบัณฑิตในอนาคต อันเป็นผลจากการรวมตัวของประเทศในภูมิภาคอาเซียน ซึ่งทั้งสองประเด็นต้องการการรับประกันของคุณภาพการศึกษา

3) สถาบันอุดมศึกษาที่มีความจำเป็นที่จะต้องสร้างความมั่นใจแก่สังคมว่าสามารถพัฒนาองค์ความรู้และผลิตบัณฑิต ตอบสนองต่อยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศให้มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันระดับสากล การพัฒนาภาคการผลิตจริงทั้งอุตสาหกรรมและบริการ การพัฒนาอาชีพ คุณภาพชีวิต ความเป็นอยู่ระดับท้องถิ่นและชุมชน

4) สถาบันอุดมศึกษาจะต้องให้ข้อมูลสาธารณะ (public information) ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทั้งนักศึกษา ผู้จ้างงาน ผู้ปกครอง รัฐบาล และประชาชนทั่วไป

5) สังคมต้องการระบบอุดมศึกษาที่เปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมีส่วนร่วม (participation) มีความโปร่งใส (transparency) และมีความรับผิดชอบ ซึ่งตรวจสอบได้ (accountability) ตามหลักธรรมาภิบาล

6) พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 กำหนดให้สถานศึกษาทุกแห่งจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายในรวมถึงให้มีสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษาทำหน้าที่ประเมินคุณภาพภายนอก โดยการประเมินผลการจัดการศึกษาของสถานศึกษา

7) คณะกรรมการการอุดมศึกษาได้ประกาศใช้มาตรฐานการอุดมศึกษา เมื่อวันที่ 7 สิงหาคม 2549 เพื่อเป็นกลไกกำกับมาตรฐานระดับกระทรวง ระดับคณะกรรมการการอุดมศึกษา และระดับหน่วยงาน โดยทุกหน่วยงานระดับอุดมศึกษาจะได้ใช้เป็นกรอบการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา

8) กระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ เมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม 2552 และคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้ประกาศแนวทางการปฏิบัติตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ เมื่อวันที่ 16 กรกฎาคม 2552 เพื่อให้การจัดการศึกษา

ระดับอุดมศึกษาเป็นไปตามมาตรฐานการอุดมศึกษาและเพื่อการประกันคุณภาพของบัณฑิตในแต่ละระดับคุณวุฒิและสาขาวิชา

9) กระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา เมื่อวันที่ 24 เมษายน 2554 เพื่อเป็นกลไกส่งเสริมและกำกับให้สถาบันอุดมศึกษาจัดการศึกษาให้มีมาตรฐานตามประเภทหรือกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา 4 กลุ่ม

1.2 วัตถุประสงค์ของการพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษา

สถาบันอุดมศึกษาร่วมกับต้นสังกัดจำเป็นต้องพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาโดยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

- 1) เพื่อให้สถาบันได้มีการพัฒนามุ่งสู่วิสัยทัศน์ และยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขัน โดยระบบดังกล่าวจะต้องเป็นไปตามเจตนารมณ์ของ พรบ. และเป็นไปตามกรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว มาตรฐานระดับชาติ และนานาชาติ
- 2) เพื่อตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินงานตั้งแต่ระดับหลักสูตร คณะวิชาหรือหน่วยงานเทียบเท่า และสถาบันอุดมศึกษาในภาพรวม ตามระบบคุณภาพและกลไกที่สถาบันนั้นๆ กำหนดขึ้น โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ในองค์ประกอบคุณภาพต่างๆ ว่าเป็นไปตามเกณฑ์และได้มาตรฐาน
- 3) เพื่อให้หลักสูตร คณะวิชาหรือหน่วยงานเทียบเท่า และสถาบันอุดมศึกษา ทราบสถานภาพของตนเองอันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางในการพัฒนาคุณภาพไปสู่เป้าหมาย (targets) และเป้าประสงค์ (goals) ที่ตั้งไว้ตามจุดเน้นของตนเอง
- 4) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สะท้อนจุดแข็ง จุดที่ควรปรับปรุง ตลอดจนข้อเสนอแนะในการพัฒนาการดำเนินงานเพื่อนำไปปรับปรุงผลการดำเนินการในแต่ละระดับอย่างต่อเนื่อง เพื่อยกระดับขีดความสามารถของสถาบัน
- 5) เพื่อให้ข้อมูลสาธารณะที่เป็นประโยชน์ต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทำให้มั่นใจว่าสถาบันอุดมศึกษาสามารถสร้างผลผลิตทางการศึกษาที่มีคุณภาพและได้มาตรฐานตามที่กำหนด
- 6) เพื่อให้หน่วยงานต้นสังกัดของสถาบันอุดมศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการส่งเสริมสนับสนุนการจัดการอุดมศึกษาในแนวทางที่เหมาะสม

2. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษา

2.1 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ได้กำหนดจุดมุ่งหมายและหลักการของการจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นคุณภาพและมาตรฐาน โดยกำหนดรายละเอียดไว้ในหมวด 6 มาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษาซึ่งประกอบด้วย “ระบบการประกันคุณภาพภายใน” และ “ระบบการประกันคุณภาพภายนอก” เพื่อใช้เป็นกลไกในการผดุงรักษาคุณภาพและมาตรฐานของสถาบันอุดมศึกษา

การประกันคุณภาพภายใน เป็นการสร้างระบบและกลไกในการพัฒนา ติดตามตรวจสอบและประเมินการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษา ให้เป็นไปตามนโยบาย เป้าหมาย และระดับคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด โดยสถานศึกษาและหรือหน่วยงานต้นสังกัด โดยหน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษา กำหนดให้มีระบบการประกัน

คุณภาพภายในสถานศึกษาและให้ถือว่า การประกันคุณภาพภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง มีการจัดทำรายงานประจำปีที่เป็นรายงานประเมินคุณภาพภายในเสนอต่อสภาสถาบัน หน่วยงานต้นสังกัด และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อพิจารณาและเปิดเผยต่อสาธารณชนเพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาและเพื่อรองรับการประกันคุณภาพภายนอก

การประกันคุณภาพภายนอก เป็นการประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาเพื่อให้มีการติดตามและตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษา โดยคำนึงถึงความมุ่งหมาย หลักการ และแนวการจัดการศึกษาในแต่ละระดับ ซึ่งประเมินโดย “สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) หรือเรียกชื่อย่อว่า “สมศ.” พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ได้กำหนดให้สถานศึกษาทุกแห่งต้องได้รับการประเมินคุณภาพภายนอกอย่างน้อย 1 ครั้งในทุกรอบ 5 ปี นับตั้งแต่การประเมินครั้งสุดท้าย และเสนอผลการประเมินต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสาธารณชน

2.2 กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปีฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2551 - 2565) และแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 - 2559)

กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2551 - 2565) ได้กำหนดแนวทางการพัฒนาและแก้ปัญหาอุดมศึกษาที่ไร้ทิศทาง ข้ำซ้อน ขาดคุณภาพ และขาดประสิทธิภาพ โดยใช้กลไกการประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาเป็นกลไกหลักในการดำเนินการ กล่าวคือ ให้มีการสร้างกลไกการประเมินคุณภาพสถาบันอุดมศึกษาตามพันธกิจของสถาบันในแต่ละกลุ่ม ซึ่งมีพื้นที่บริการและจุดเน้นระดับการศึกษาที่ต่างกัน รวมทั้งมีพันธกิจและบทบาทในการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจของประเทศต่างกันตามความหลากหลาย ทั้งการพัฒนารากสังคมเศรษฐกิจรวมถึงการกระจายอำนาจในระดับท้องถิ่น การขับเคลื่อนภาคการผลิตในชนบทท้องถิ่นและระดับประเทศ จนถึงการแข่งขันในโลกาภิวัตน์ ซึ่งระบบอุดมศึกษาแต่ละกลุ่มเหล่านี้ จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงอุดมศึกษา และส่งผลกระทบต่อประเทศอย่างมีนัยสำคัญ อาทิ สามารถสร้างความเป็นเลิศได้ตามพันธกิจของตนเองสามารถตอบสนองต่อยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศดีขึ้น ส่งผลเชิงบวกต่อการผลิต พัฒนาและการทำงานของอาจารย์ สามารถปรับจำนวนของบัณฑิตในสาขาที่เป็นความต้องการของสังคม ลดการว่างงานโดยที่สถาบันอุดมศึกษาในกลุ่มเหล่านี้มีกลไกร่วมกันในการประกันคุณภาพ เพื่อให้นักศึกษาสามารถต่อยอดถ่ายโอนแลกเปลี่ยนกันได้ในระหว่างกลุ่ม และในระยะยาวการประเมินคุณภาพควรนำไปสู่ระบบรับรองวิทยฐานะ (accreditation) ที่นักศึกษาและสาธารณะให้ความเชื่อถือเป็นฐานและเงื่อนไขในการจัดสรรงบประมาณของรัฐ และการสนับสนุนจากภาคเอกชนรวมทั้งการโอนย้ายหน่วยกิต

จากกรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปีดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องมาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา ในปี 2551 กำหนดประเภทหรือกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาเป็น 4 กลุ่ม คือ

กลุ่ม ก วิทยาลัยชุมชน หมายความว่า สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตระดับต่ำกว่าปริญญาตรี จัดฝึกอบรมสนองตอบความต้องการของท้องถิ่น เพื่อเตรียมกำลังคนที่มีความรู้เข้าสู่ภาคการผลิตจริงในชุมชน สถาบันสนับสนุนรองรับการเปลี่ยนอาชีพพื้นฐาน เช่น แรงงานที่ออกจากภาคเกษตร เป็นแหล่งเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ประชาชนได้มีโอกาสเรียนรู้ตลอดชีวิต อันจะนำไปสู่ความเข้มแข็งของชุมชนและการพัฒนาที่ยั่งยืน

กลุ่ม ข สถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรี หมายความว่า สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรี เพื่อให้ได้บัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถเป็นหลักในการขับเคลื่อนการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงในระดับภูมิภาค

สถาบันมีบทบาทในการสร้างความเข้มแข็งให้กับหน่วยงาน ธุรกิจ และบุคคลในภูมิภาค เพื่อรองรับการดำรงชีพ สถาบันอาจมีการจัดการเรียนการสอนในระดับบัณฑิตศึกษา โดยเฉพาะระดับปริญญาโทด้วยก็ได้

กลุ่ม ค สถาบันเฉพาะทาง หมายความว่า สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตเฉพาะทางหรือเฉพาะกลุ่มสาขาวิชา ทั้งสาขาวิชาทางวิทยาศาสตร์กายภาพ วิทยาศาสตร์ชีวภาพ สังคมศาสตร์หรือมนุษยศาสตร์ รวมทั้งสาขาวิชาชีพ เฉพาะทาง สถาบันอาจเน้นการทำวิทยานิพนธ์หรือการวิจัย หรือเน้นการผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ ความสามารถ ทักษะ และสมรรถนะในการประกอบอาชีพระดับสูง หรือ เน้นทั้งสองด้าน รวมทั้งสถาบันอาจมีบทบาทในการพัฒนา ภาคการผลิตจริงทั้งอุตสาหกรรมและบริการ สถาบันในกลุ่มนี้อาจจำแนกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ ลักษณะที่ 1 เป็น สถาบันที่เน้นระดับบัณฑิตศึกษา และลักษณะที่ 2 เป็นสถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรี

กลุ่ม ง สถาบันที่เน้นการวิจัยขั้นสูงและผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษาโดยเฉพาะระดับปริญญาเอก

หมายความว่า สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษาโดยเฉพาะระดับปริญญาเอก และเน้นการทำ วิทยานิพนธ์และการวิจัยรวมถึงการวิจัยหลังปริญญาเอก สถาบันเน้นการผลิตบัณฑิตที่เป็นผู้นำทางความคิดของ ประเทศ สถาบันมีศักยภาพในการขับเคลื่อนอุดมศึกษาไทยให้อยู่ในแนวหน้าระดับสากล มุ่งสร้างองค์ความรู้ ทฤษฎี และข้อค้นพบใหม่ทางวิชาการ

ดังนั้น การประกันคุณภาพการศึกษาจึงต้องสร้างกลไกการประเมินคุณภาพให้สอดคล้องกับการแบ่งกลุ่ม สถาบันอุดมศึกษา 4 กลุ่มดังกล่าว

แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาระดับที่ 11 (พ.ศ. 2555 – 2559) กำหนดให้อุดมศึกษาไทยในช่วงปี 2555 - 2559 ต้องมีการพัฒนาอย่างก้าวกระโดดเพื่อเป็นแหล่งความรู้ที่ตอบสนองการแก้ไขปัญหาวิกฤติและชี้้นำการ พัฒนาอย่างยั่งยืนของชาติและท้องถิ่น โดยเร่งสร้างภูมิคุ้มกันในประเทศให้เข้มแข็งขึ้นภายใต้หลักปรัชญาเศรษฐกิจ พอเพียงและต้องส่งเสริมการพัฒนาประเทศให้สามารถแข่งขันได้ในประชาคมอาเซียนและประชาคมโลก โดยให้ ความสำคัญกับการพัฒนาคนและสังคมไทยให้มีคุณภาพผลิตกำลังคนที่มีศักยภาพตรงตามความต้องการของ ตลาดแรงงาน สามารถทำงานเพื่อดำรงชีพตนเอง และเพื่อช่วยเหลือสังคมมีคุณธรรมมีความรับผิดชอบและมีสุขภาวะ ทั้งร่างกายและจิตใจรวมทั้งพัฒนาอาจารย์ให้เป็นผู้มืออาชีพและผู้เชี่ยวชาญมืออาชีพให้เป็นอาจารย์พัฒนาวิชาชีพ อาจารย์ให้เป็นที่ยอมรับของสังคม มีการจัดการเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยโดยใช้ความรู้เทคโนโลยีและ นวัตกรรมความคิดสร้างสรรค์บนพื้นฐานการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนา เพื่อประโยชน์สุขที่ยั่งยืนของประเทศไทยทั้งนี้โดยอาศัยการบริหารจัดการอุดมศึกษาเชิงรุกและพระราชบัญญัติ อุดมศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการขับเคลื่อนวิสัยทัศน์ ปี 2559 “อุดมศึกษาเป็นแหล่งองค์ความรู้และพัฒนา กำลังคนระดับสูงที่มีคุณภาพเพื่อการพัฒนาชาติอย่างยั่งยืนสร้างสังคมการเรียนรู้ตลอดชีวิตตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 - 2559) บนพื้นฐานปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมีบทบาทสูงในสังคม ประชาคมอาเซียนและมุ่งสู่คุณภาพอุดมศึกษาระดับนานาชาติ”

2.3 มาตรฐานการอุดมศึกษา ที่ปรากฏตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ ลงวันที่ 7 สิงหาคม 2549 ประกอบด้วยมาตรฐาน 3 ด้าน ได้แก่ มาตรฐานด้านคุณภาพบัณฑิต มาตรฐานด้านการบริหารจัดการการอุดมศึกษา และมาตรฐานด้านการสร้างและพัฒนาสังคมฐานความรู้และสังคมแห่งการเรียนรู้ มาตรฐานย่อยทั้ง 3 ด้านนี้ อยู่ใน มาตรฐานการศึกษาของชาติที่ประกอบด้วยมาตรฐานย่อย 3 มาตรฐานเช่นกัน คือ มาตรฐานที่ 1 คุณลักษณะของ คนไทยที่พึงประสงค์ ทั้งในฐานะพลเมืองและพลโลก มาตรฐานที่ 2 แนวการจัดการศึกษา มาตรฐานที่ 3 แนวการ

สร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ /สังคมแห่งความรู้ แต่ละมาตรฐานย่อยของมาตรฐานการอุดมศึกษาจะมีความสอดคล้อง และสัมพันธ์กับมาตรฐานย่อยของมาตรฐานการศึกษาของชาติ เพื่อให้การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา บรรลุตามจุดมุ่งหมายและหลักการของการจัดการศึกษาของชาติ

นอกเหนือจากมาตรฐานการอุดมศึกษาที่เป็นมาตรฐานแม่บทแล้ว คณะกรรมการการอุดมศึกษาได้จัดทำ **มาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา** ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2551 เพื่อนำไปสู่การพัฒนาสถาบันอุดมศึกษา ตามกลุ่มสถาบันที่มีปรัชญา วัตถุประสงค์ และพันธกิจในการจัดตั้งที่แตกต่างกันได้อย่างมีประสิทธิภาพและ ประสิทธิภาพ ประกอบด้วยมาตรฐานหลัก 2 ด้าน คือ มาตรฐานด้านศักยภาพและความพร้อมในการจัดการศึกษา และ มาตรฐานด้านการดำเนินการตามภารกิจของสถาบันอุดมศึกษา และกำหนดกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่ม ก วิทยาลัยชุมชน กลุ่ม ข สถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรี กลุ่ม ค สถาบันเฉพาะทาง และ กลุ่ม ง สถาบันที่เน้น การวิจัยขั้นสูงและผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษาโดยเฉพาะระดับปริญญาเอก นอกจากนี้ ยังได้จัดทำ **กรอบ มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552** เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานการอุดมศึกษาและเพื่อเป็นการ ประกันคุณภาพบัณฑิตในแต่ละระดับคุณวุฒิและสาขาวิชาโดยกำหนดให้คุณภาพของบัณฑิตทุกระดับคุณวุฒิและ สาขาวิชาต้องเป็นไปตามมาตรฐานผลการเรียนรู้อย่างน้อย 5 ด้าน คือ ด้านคุณธรรม จริยธรรม ด้านความรู้ ด้านทักษะทางปัญญา ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ และด้านทักษะการวิเคราะห์ เชิงตัวเลขการสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

2.4 กฎกระทรวงว่าด้วยระบบหลักเกณฑ์และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา หลังจากที่พระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มีผลบังคับใช้ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (ทบวงมหาวิทยาลัยเดิม) ในฐานะหน่วยงานต้นสังกัดที่ทำหน้าที่กำกับดูแลสถาบันอุดมศึกษาได้เสนอระบบการประกันคุณภาพการศึกษาให้ คณะรัฐมนตรีพิจารณาเพื่อให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ซึ่งคณะรัฐมนตรีในการ ประชุม เมื่อวันที่ 21 มีนาคม 2543 ได้มีมติเห็นชอบกับระบบประกันคุณภาพการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการ การอุดมศึกษา (ทบวงมหาวิทยาลัยเดิม) ซึ่งต่อมาได้จัดทำเป็น **ประกาศทบวงมหาวิทยาลัยเรื่องระบบหลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2545** เพื่อใช้เป็นแนวปฏิบัติ สำคัญของ ประกาศฉบับนี้ระบุให้ทบวงมหาวิทยาลัยสนับสนุนและส่งเสริมสถาบันอุดมศึกษาจัดทำระบบการประกันคุณภาพ การศึกษาภายในตามภารกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษาให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล รวมทั้งให้มีการประเมินผล และติดตามตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาจากภายใน หรือโดยหน่วยงานต้นสังกัด ที่มีหน้าที่กำกับดูแลสถาบันการศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการประเมินคุณภาพจากภายนอก รวมถึง สนับสนุนให้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษาขึ้นในแต่ละคณะวิชาหรือ สถาบันอุดมศึกษา เพื่อกำหนดนโยบาย หลักเกณฑ์ แนวทาง วิธีการตรวจสอบและประเมินระบบกลไกและประเมินผล การดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของแต่ละคณะวิชาหรือสถาบันอุดมศึกษา

หลังจากดำเนินการตามประกาศฉบับปี พ.ศ. 2545 ไประยะหนึ่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา จึงได้จัดทำ **กฎกระทรวงว่าด้วยระบบหลักเกณฑ์และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา ระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2546** เพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ในมาตรา 5 และมาตรา 47 วรรคสอง โดยสาระสำคัญเกี่ยวกับระบบและกลไกการประกันคุณภาพ การศึกษาภายในของกฎกระทรวงฉบับนี้ยังคงไว้ตามประกาศทบวงมหาวิทยาลัยฯ พ.ศ. 2545 ซึ่งสำนักงาน

คณะกรรมการการอุดมศึกษาได้ถือปฏิบัติมาอย่างต่อเนื่อง ต่อมาในปี 2553 กระทรวงศึกษาธิการได้ออก **กฎกระทรวงว่าด้วยระบบหลักเกณฑ์และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2553** แทนฉบับเดิมโดยรวมการประกันคุณภาพภายในและภายนอกของการศึกษาทุกระดับไว้ในฉบับเดียวกัน โดยมีการปรับให้คณะกรรมการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษาทำหน้าที่หลัก 2 ประการคือ 1) วางระเบียบหรือออกประกาศกำหนดหลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา เพื่อส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการการอุดมศึกษา และ 2) เสนอแนะแนวทางปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการศึกษาแก่สถานศึกษา โดยนำผลการประเมินคุณภาพทั้งภายในและภายนอกไปปรับปรุงคุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ ยังมีการปรับเปลี่ยนให้ระบบการประกันคุณภาพภายในประกอบด้วย การประเมินคุณภาพการติดตามตรวจสอบคุณภาพ และการพัฒนาคุณภาพ และกำหนดให้หน่วยงานต้นสังกัดจัดให้มีการติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษาอย่างน้อยหนึ่งครั้งในทุกสามปี และแจ้งผลให้สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาทราบ รวมทั้งเปิดเผยผลการติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษาต่อสาธารณชน

3. การประกันคุณภาพการศึกษา

ก่อนมีประกาศพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ทบวงมหาวิทยาลัยได้ตระหนักดีถึงความสำคัญของการประกันคุณภาพการศึกษาและได้จัดทำประกาศทบวงมหาวิทยาลัยเรื่องนโยบายและแนวปฏิบัติในการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษามาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 เพื่อเป็นแนวทางในการประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาตามหลักการสำคัญ 3 ประการ คือ การให้เสรีภาพทางวิชาการ (academic freedom) ความมีอิสระในการดำเนินการของสถาบัน (institutional autonomy) และความพร้อมของสถาบันที่จะรับการตรวจสอบคุณภาพจากภายนอกตามหลักการของความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ (accountability)

ต่อมาพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 ได้ระบุให้หน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษาจัดให้มีระบบประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา ประกอบกับพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 และกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกำหนดให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษามีหน้าที่พิจารณาเสนอแนะนโยบาย แผนพัฒนา และมาตรฐานการอุดมศึกษาที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และแผนการศึกษาแห่งชาติ สนับสนุนทรัพยากร ติดตามตรวจสอบ และประเมินผลการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยคำนึงถึงความเป็นอิสระและความเป็นเลิศทางวิชาการของสถานศึกษาระดับปริญญาตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งสถานศึกษาแต่ละแห่งและกฎหมายที่เกี่ยวข้องสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจึงมีหน้าที่ร่วมกับสถานศึกษาในการจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในโดยมีรายละเอียด ดังนี้

3.1 แนวทางการพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

3.1.1 ระบบการประกันคุณภาพการศึกษา

ด้วยกฎกระทรวงว่าด้วยระบบหลักเกณฑ์และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2553 ข้อ 33 ให้สถาบันอุดมศึกษาพัฒนาระบบประกันคุณภาพ โดยยึดหลักเสรีภาพทางวิชาการและความมีอิสระในการดำเนินการของสถานศึกษา เพื่อให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาอย่างต่อเนื่องและเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับการประกันคุณภาพภายนอก สถาบันจึงมีอิสระในการพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในที่เหมาะสมสอดคล้องกับระดับการพัฒนาของสถาบัน โดยอาจเป็นระบบประกัน

คุณภาพที่ใช้กันแพร่หลายในระดับชาติหรือนานาชาติ หรือเป็นระบบเฉพาะที่สถาบันพัฒนาขึ้นเองแต่ไม่ว่าจะเป็นระบบคุณภาพแบบใดจะต้องมีกระบวนการทำงานที่เริ่มต้นจากการวางแผน การดำเนินงานตามแผนการตรวจสอบ ประเมิน และการปรับปรุงพัฒนา ทั้งนี้ เพื่อให้การดำเนินการกิจของสถาบันบรรลุเป้าประสงค์และมีพัฒนาการอย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกันก็เป็นหลักประกันแก่สาธารณชนให้มั่นใจว่าสถาบันอุดมศึกษาสามารถสร้างผลผลิตทางการศึกษาที่มีคุณภาพหลักการที่สำคัญในการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพและตัวบ่งชี้การประกันคุณภาพ การศึกษาภายในระดับอุดมศึกษา

หลักการสำคัญในการพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษา มีดังต่อไปนี้

- 1) ส่งเสริมพันธกิจหลักและพันธกิจสนับสนุนของการอุดมศึกษาภายใต้ความสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2553
- 2) เป็นระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายในที่ครอบคลุมปัจจัยนำเข้า และกระบวนการซึ่งสามารถส่งเสริมและนำไปสู่ผลลัพธ์ของการดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพ
- 3) ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับอุดมศึกษา รอบใหม่ ประกอบด้วยการประกันคุณภาพระดับหลักสูตร ระดับคณะ และระดับสถาบัน โดยจะเริ่มใช้ในปีการศึกษา 2557
  - ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาระดับหลักสูตร มีการดำเนินการตั้งแต่ การควบคุมคุณภาพ การติดตามตรวจสอบคุณภาพ และการพัฒนาคุณภาพ การพัฒนาตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินฯ จะมุ่งไปที่ระบบการประกันคุณภาพการศึกษามากกว่าการประเมินคุณภาพ เพื่อให้สามารถส่งเสริม สนับสนุน กำกับติดตามการดำเนินงานให้เป็นไปตามที่กำหนด สะท้อนการจัดการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ
  - ระบบการประกันคุณภาพภายในระดับคณะและระดับสถาบัน เป็นการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาภายในที่คณะและสถาบันพัฒนาระบบประกันคุณภาพ โดยยึดหลักเสรีภาพทางวิชาการและควมมีอิสระในการดำเนินการของสถานศึกษา ซึ่งจะประเมินตามระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายในที่คณะและสถาบันต้องการให้คณะและสถาบันพัฒนาตามศักยภาพและประเภทของกลุ่มสถาบัน ซึ่งเป็นการประเมินความเข้มแข็งทางวิชาการ
- 4) ให้อิสระกับสถาบันอุดมศึกษาในการออกแบบระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายใน
- 5) เชื่อมโยงกับระบบคุณภาพอื่นที่กำหนดและเป็นนโยบายของ กกอ. โดยเฉพาะเรื่องกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ และการเชื่อมโยงกับการประกันคุณภาพภายนอกของ สมศ. เพื่อไม่ให้เป็นการทำงานซ้ำซ้อนเกินความจำเป็นหรือสร้างภาระการทำงานของหน่วยงาน

3.1.2 มาตรฐานตัวบ่งชี้และเกณฑ์ประเมินคุณภาพ

มาตรฐานที่เป็นกรอบสำคัญในการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษา คือ มาตรฐานการอุดมศึกษา ในขณะที่เดียวกันสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามมาตรฐานและหลักเกณฑ์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องอีกมาก เช่น เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ มาตรฐาน-สถาบันอุดมศึกษา มาตรฐานเพื่อการประเมินคุณภาพภายนอกของ สมศ. หรือกรอบการปฏิบัติราชการตามมิติ ด้านต่างๆ ของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.) ในกรณีมหาวิทยาลัยของรัฐ เป็นต้น

กำหนดตัวบ่งชี้เป็น 2 ประเภท คือ ตัวบ่งชี้เชิงปริมาณ และตัวบ่งชี้เชิงคุณภาพ ดังนี้

1) ตัวบ่งชี้เชิงคุณภาพ จะระบุเกณฑ์มาตรฐานเป็นข้อๆ กำหนดเกณฑ์การประเมินตัวบ่งชี้เป็น 5 ระดับมีคะแนนตั้งแต่ 1 ถึง 5 การประเมินเชิงคุณภาพนี้จะมีทั้งการนับจำนวนข้อและระบุว่าการดำเนินงานได้กี่ข้อ ได้คะแนนเท่าใด กรณีที่ไม่ดำเนินการใดๆ หรือดำเนินการไม่ครบที่จะได้ 1 คะแนนให้ถือว่าได้ 0 คะแนน และการประเมินโดยกำหนดการให้คะแนนตามที่ได้คณะหรือสถาบันดำเนินการ และกรรมการประเมิน (peer review) จะพิจารณาผลการดำเนินการนั้นๆ ร่วมกันก่อนที่จะบันทึกคะแนน โดยมีระดับคะแนนอยู่ระหว่าง 0 - 5

2) ตัวบ่งชี้เชิงปริมาณ อยู่ในรูปของร้อยละหรือค่าเฉลี่ย กำหนดเกณฑ์การประเมินเป็นคะแนน ระหว่าง 1 ถึง 5 โดยเป็นค่าต่อเนื่อง (มีจุดทศนิยม) สำหรับการแปลงผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ (ซึ่งอยู่ในรูป ร้อยละหรือค่าเฉลี่ย) เป็นคะแนนทำโดยการเทียบบัญญัติไตรยางศ์ โดยที่แต่ละตัวบ่งชี้จะกำหนดค่าร้อยละหรือ ค่าเฉลี่ยที่คิดเป็นคะแนนเต็ม 5 ไว้

คณะกรรมการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา ได้กำหนดให้มีระบบประกันคุณภาพ การศึกษาระดับหลักสูตร คณะ และสถาบัน เพื่อให้สถาบันอุดมศึกษาต่างๆ นำไปใช้เป็นแนวทาง (Guideline) ในการ จัดทำระบบการประกันคุณภาพภายในของแต่ละสถาบันตามความสมัครใจภายใต้การกำกับดูแลของสภา สถาบันอุดมศึกษา โดยระบบประกันคุณภาพการศึกษายภายในจะครอบคลุมพันธกิจหลัก 4 ประการของการอุดมศึกษา และพันธกิจด้านการบริหารจัดการ ได้แก่ (1) พันธกิจด้านการผลิตบัณฑิต (2) พันธกิจด้านการวิจัย (3) พันธกิจด้าน การบริการวิชาการ (4) พันธกิจด้านการทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม และการบริหารจัดการ สำหรับการประกัน คุณภาพระดับหลักสูตรจะเน้นพันธกิจในด้านการผลิตบัณฑิตเป็นสำคัญ ส่วนพันธกิจด้านอื่นๆ จะเป็นการบูรณาการ เข้าไว้ด้วยกัน หากเป็นตัวบ่งชี้ในระดับคณะและสถาบันจะครอบคลุมพันธกิจหลักของการอุดมศึกษารวมทั้งการ บริหารจัดการได้ทั้งหมด ซึ่งสามารถชี้วัดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามมาตรฐานการอุดมศึกษา มาตรฐานและ หลักเกณฑ์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับพันธกิจเหล่านั้นได้ทั้งหมด การพัฒนาตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินจะมุ่งไปที่ระบบ การประกันคุณภาพการศึกษามากกว่าการประเมินคุณภาพ เพื่อให้สามารถส่งเสริม สนับสนุน กำกับติดตาม การ ดำเนินงานให้เป็นไปตามที่กำหนด สะท้อนการจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพ และตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้นควรเชื่อมโยงหรือ เป็นเรื่องเดียวกันกับการประเมินคุณภาพภายนอก โดยการประกันคุณภาพการศึกษายภายในเน้นที่ปัจจัยนำเข้า และ กระบวนการ ซึ่งภายใต้ตัวบ่งชี้ที่เป็นกระบวนการให้สามารถสะท้อนผลลัพธ์ของการดำเนินการตามกระบวนการ ดังกล่าวด้วย

3.1.3 กลไกการประกันคุณภาพ

ในด้านของกลไกการประกันคุณภาพ ผู้ที่มีความสำคัญส่งผลให้การดำเนินงานประสบความสำเร็จ และนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง คือ คณะกรรมการระดับนโยบายและผู้บริหารสูงสุดของสถาบันที่จะต้อง ให้ความสำคัญและกำหนดนโยบายการประกันคุณภาพการศึกษาที่ชัดเจนและเข้าใจร่วมกันทุกระดับโดยมอบหมาย ให้หน่วยงาน หรือคณะกรรมการรับผิดชอบในการติดตาม ตรวจสอบ ประเมิน และกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาคุณภาพ อย่างต่อเนื่อง หน้าที่สำคัญประการหนึ่งของคณะกรรมการหรือหน่วยงานนี้ คือ การจัดระบบประกันคุณภาพ พร้อมทั้งกำหนดตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินคุณภาพที่เหมาะสมสำหรับคณะและสถาบัน ระบบประกันคุณภาพ ที่ใช้ต้องสามารถเชื่อมโยงให้เกิดคุณภาพของการปฏิบัติงาน ตั้งแต่ระดับบุคคล ระดับหลักสูตร ระดับคณะวิชาไปจนถึง ระดับสถาบัน โดยอาจจำเป็นต้องจัดทำคู่มือคุณภาพในแต่ละระดับเพื่อกำกับการดำเนินงาน แต่ที่สำคัญ

คณะกรรมการหรือหน่วยงานนี้ต้องประสานงานและผลักดันให้เกิดระบบฐานข้อมูลและสารสนเทศที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถใช้งานร่วมกันได้ในทุกระดับ

3.1.4 ระบบฐานข้อมูลและระบบสารสนเทศ

การวัดและวิเคราะห์ผลการดำเนินงานเป็นสิ่งจำเป็นในกระบวนการประกันคุณภาพ การวัดและวิเคราะห์ผลการดำเนินงานจะไม่สามารถทำได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพหากปราศจากฐานข้อมูลและระบบสารสนเทศที่เป็นจริง ถูกต้องตรงกันทุกระดับตั้งแต่ระดับบุคคล ระดับหลักสูตร คณะวิชา และสถาบัน ตลอดจนเป็นข้อมูลที่สามารถเรียกใช้ได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้น ระบบสารสนเทศที่ดี มีประสิทธิภาพจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่จะส่งผลต่อความสำเร็จของการ ประกันคุณภาพการศึกษา และส่งผลต่อคุณภาพในทุกขั้นตอนการดำเนินงานตั้งแต่การวางแผน การปฏิบัติงาน การตรวจสอบประเมิน ตลอดจนถึงการปรับปรุงและพัฒนา

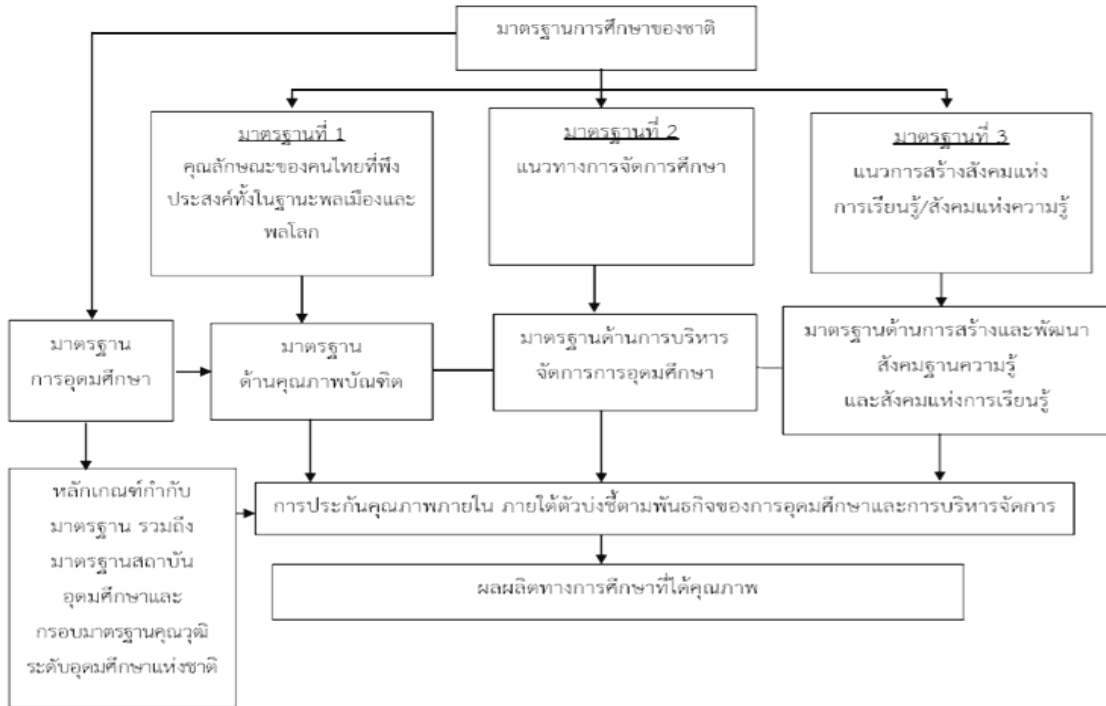
4. ความเชื่อมโยงระหว่างมาตรฐานการศึกษากับการประกันคุณภาพการศึกษา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ในหมวด 5 ที่ว่าด้วยการบริหารและการจัดการศึกษามาตรา 34 ได้กำหนดให้ คณะกรรมการการอุดมศึกษามีหน้าที่พิจารณาเสนอมาตรฐานการอุดมศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และสอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาของชาติ โดยคำนึงถึงความเป็นอิสระและความเป็นเลิศทางวิชาการของสถาบันอุดมศึกษา คณะกรรมการการอุดมศึกษาจึงได้จัดทำมาตรฐานการอุดมศึกษาเพื่อใช้เป็นกลไกระดับกระทรวง ระดับคณะกรรมการการอุดมศึกษา และระดับหน่วยงาน เพื่อนำไปสู่การกำหนดนโยบายการพัฒนาการอุดมศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาต่อไป มาตรฐานการอุดมศึกษาที่จัดทำขึ้นฉบับนี้ได้ใช้มาตรฐานการศึกษาของชาติที่เปรียบเสมือนร่มใหญ่เป็นกรอบในการพัฒนาโดยมีสาระสำคัญที่ครอบคลุมเป้าหมายและหลักการของการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของไทย และเป็นมาตรฐานที่คำนึงถึงความหลากหลายของกลุ่มหรือประเภทของสถาบันอุดมศึกษา เพื่อให้ทุกสถาบันสามารถนำไปใช้กำหนดพันธกิจและมาตรฐานของการปฏิบัติงานได้

คณะกรรมการการอุดมศึกษาได้กำหนดเกณฑ์มาตรฐานอื่นๆ อาทิ เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร ระดับอุดมศึกษา หลักเกณฑ์การขอเปิดและดำเนินการหลักสูตรระดับปริญญาในระบบการศึกษาทางไกล หลักเกณฑ์การกำหนดชื่อปริญญา หลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการพิจารณาประเมินคุณภาพการจัดการศึกษานอกสถานที่ตั้งของสถาบันอุดมศึกษา เพื่อส่งเสริมให้สถาบันอุดมศึกษาได้พัฒนาด้านวิชาการและวิชาชีพ รวมทั้งการพัฒนาคุณภาพและยกระดับมาตรฐานในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้มีความทัดเทียมกันและพัฒนาสู่สากล ซึ่งทำให้สถาบันอุดมศึกษาสามารถจัดการศึกษาได้อย่างยืดหยุ่น คล่องตัว และต่อเนื่องในทุกระดับการศึกษา ตลอดจนสะท้อนให้เห็นถึงมาตรฐานคุณภาพการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา

เพื่อให้การจัดการศึกษาทุกระดับและทุกประเภทมีคุณภาพและได้มาตรฐานตามที่กำหนด ทั้งมาตรฐานการศึกษาระดับชาติมาตรฐานการอุดมศึกษามาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา และสัมพันธ์กับมาตรฐานและหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาอื่นๆ รวมถึงกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ จึงจำเป็นต้องมีระบบประกันคุณภาพที่พัฒนาขึ้นตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ว่าด้วย ระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2553 ทั้งนี้ความเชื่อมโยงระหว่างมาตรฐานการศึกษาหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องและการประกันคุณภาพการศึกษาสามารถแสดงในแผนภาพที่ 1.1

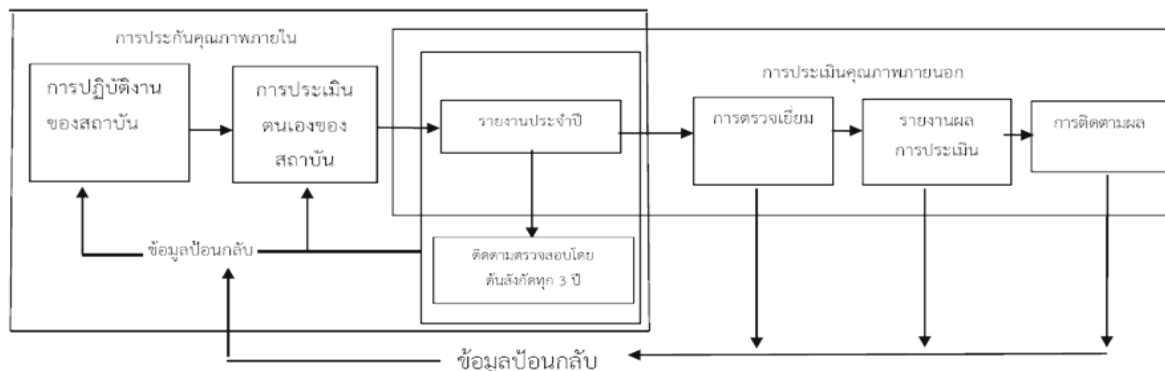
แผนภาพที่ 1.1 ความเชื่อมโยงระหว่างมาตรฐานการศึกษาและการประกันคุณภาพ

5. ความเชื่อมโยงระหว่างการประกันคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพ

การประกันคุณภาพการศึกษาภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาปกติที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยมีการควบคุมดูแลปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพ มีการตรวจสอบ ติดตาม และประเมินผลการดำเนินงานเพื่อนำไปสู่การพัฒนาปรับปรุงคุณภาพอย่างสม่ำเสมอ ด้วยเหตุนี้ระบบประกันคุณภาพภายในจึงต้องดูแลทั้งปัจจัยนำเข้า (input) กระบวนการ (process) และผลผลิตหรือผลลัพธ์ (output/outcome) ซึ่งต่างจากการประเมินคุณภาพภายนอกที่เน้นการประเมินผลการจัดการศึกษา ดังนั้น ความเชื่อมโยงระหว่างการประกันคุณภาพภายในกับการประเมินคุณภาพภายนอกจึงเป็นสิ่งจำเป็นโดยได้เชื่อมโยงให้เห็นจากแผนภาพที่ 1.2

แผนภาพที่ 1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างการประกันคุณภาพการศึกษาภายในกับการประเมินคุณภาพภายนอก

จากแผนภาพที่ 1.2 จะเห็นว่า เมื่อสถาบันอุดมศึกษามีการดำเนินการประกันคุณภาพภายในแล้วจำเป็นต้องจัดทำรายงานประจำปีที่เป็นรายงานประเมินคุณภาพภายใน โดยใช้รูปแบบการจัดทำรายงานประจำปีที่เป็นรายงานการประเมินคุณภาพภายในตามที่กำหนดในระบบฐานข้อมูลด้านการประกันคุณภาพ (CHE QA Online) ซึ่งเป็นการบันทึกผลการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาผ่านทางระบบออนไลน์ ตั้งแต่การจัดเก็บข้อมูลพื้นฐาน เอกสารอ้างอิง การประเมินตนเอง การประเมินของคณะกรรมการประเมินคุณภาพ เพื่อนำเสนอสภาสถาบัน หน่วยงานต้นสังกัด หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเปิดเผยต่อสาธารณชน ซึ่งข้อมูลดังกล่าวจะเป็นข้อมูลเชื่อมโยงระหว่างการประกันคุณภาพภายในของสถาบัน การติดตามตรวจสอบของต้นสังกัด ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้องจัดทำรายงานการประเมินตนเองที่มีความลุ่มลึก สะท้อนภาพที่แท้จริงของสถาบันในการจัดการศึกษา ตั้งแต่ระดับหลักสูตร การดำเนินการของคณะและสถาบัน เพื่อการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพออกไปรับใช้สังคม

บทที่ 2

การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

1. พัฒนาการของระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

เป็นที่ทราบกันว่าระบบการประกันคุณภาพการศึกษาจำเป็นต้องมีการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องตามระดับการพัฒนาของสถาบันการศึกษา ตามความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี สภาพสังคม เศรษฐกิจ ความรู้ และทักษะในอนาคตที่ตลาดงานต้องการ และพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังนั้น ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน และระบบการประเมินคุณภาพการศึกษานอกจึงมีการปรับปรุงมาโดยตลอด ปัจจุบันระบบการประกันคุณภาพภายในเข้าสู่รอบที่สาม (2557 – 2561) และระบบการประเมินคุณภาพภายนอกเข้าสู่รอบที่สี่ (2558 - 2562)

ระบบการประกันคุณภาพภายในที่พัฒนาโดยสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา เริ่มใช้มาตั้งแต่ปีการศึกษา 2550 เป็นระบบแรกที่ทำให้สถาบันอุดมศึกษาทุกแห่งได้นำไปใช้ในการประเมินผลการดำเนินงานในทุกปีการศึกษา และให้สถาบันอุดมศึกษาเพิ่มเติมประเด็นการประเมินที่สะท้อนเอกลักษณ์ของแต่ละสถาบัน ในรอบแรกนี้ตัวบ่งชี้ประเมินผลการดำเนินงานมีทั้งตัวบ่งชี้ที่เป็นปัจจัยนำเข้า กระบวนการและผลผลิตหรือผลลัพธ์ โดยครอบคลุมองค์ประกอบคุณภาพตามกฎกระทรวง ว่าด้วย ระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน สถานศึกษา ระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2546 ตอบสนองเจตนารมณ์แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรฐานการศึกษาของชาติมาตรฐานการอุดมศึกษา และมาตรฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันกับตัวบ่งชี้การประเมินคุณภาพภายนอกของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) หรือ สมศ. ภายใต้หลักการสำคัญคือไม่เป็นภาระซ้ำซ้อนในการปฏิบัติงานของสถาบันอุดมศึกษา ตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้นสามารถประเมินได้ครบทุกมิติของระบบการประกันคุณภาพ คือ ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลผลิตหรือผลลัพธ์ อีกทั้ง ยังมีความสมดุลระหว่างมุมมองการบริหารจัดการทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านนักศึกษาและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ด้านกระบวนการภายใน ด้านการเงิน และด้านบุคลากร การเรียนรู้และนวัตกรรม ในส่วนของเกณฑ์การประเมิน มีทั้งเกณฑ์ทั่วไปที่ใช้กับทุกสถาบันและที่แยกใช้เฉพาะกับสถาบันที่มีจุดเน้นต่างกัน ได้แก่ สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตและการวิจัย สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตและพัฒนาสังคม สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตและพัฒนาศิลปวัฒนธรรม และสถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตเพียงอย่างเดียว เนื่องจากในระยะแรกนี้สถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งยังไม่มีกระบวนการทำงานที่เน้นวงจรคุณภาพอย่างชัดเจนตัวบ่งชี้ส่วนใหญ่จึงเป็นตัวบ่งชี้ที่เน้นกระบวนการ

การพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในรอบที่สอง พ.ศ. 2553 ยังคงยึดหลักการเดียวกับรอบแรก โดยนำแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 - 2554) กฎกระทรวง ว่าด้วย ระบบหลักเกณฑ์และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2553 มาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา แห่งชาติ เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา มาตรฐานเพื่อการประเมินคุณภาพภายนอกของ สมศ. กรอบการปฏิบัติราชการตามมิติด้านต่างๆ ของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.) ในกรณีมหาวิทยาลัยของรัฐมาเป็นกรอบในการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายใน อย่างไรก็ตาม การพัฒนาตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประกันคุณภาพภายในรอบที่สองจะมุ่งเน้นการประเมินเฉพาะปัจจัยนำเข้าและกระบวนการ สำหรับการวัดผลผลิตหรือผลลัพธ์นั้น สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้นำตัวบ่งชี้ที่ใช้ในการประเมินคุณภาพภายนอกกรอบสามของ

สมศ. มาใช้ โดยถือเป็นส่วนหนึ่งของตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประกันคุณภาพภายในที่สถาบันอุดมศึกษาต้องดำเนินการ ให้ครบถ้วนทุกมิติของระบบประกันคุณภาพ คือ ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ ผลผลิตหรือผลลัพธ์ ทั้งนี้ เกณฑ์ที่ พัฒนาขึ้นในรอบนี้ยังมีความแตกต่างจากรอบแรก คือ มีการกำหนดประเภทเกณฑ์มาตรฐานทั่วไปที่ใช้กับทุกกลุ่ม สถาบันอุดมศึกษาและเกณฑ์มาตรฐานเพิ่มเติมเฉพาะกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา ได้แก่ กลุ่ม ข สถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรี กลุ่ม ค 1 สถาบันเฉพาะทางที่เน้นระดับบัณฑิตศึกษา กลุ่ม ค 2 สถาบันเฉพาะทางที่เน้นระดับปริญญาตรี และกลุ่ม ง สถาบันที่เน้นการวิจัยขั้นสูงและผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษาโดยเฉพาะระดับปริญญาเอกตามนิยามที่กำหนดในประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา

2. การประกันคุณภาพการศึกษาภายในรอบใหม่ (พ.ศ. 2557 – 2561)

ในปี พ.ศ.2557 สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาโดยคณะกรรมการประกันคุณภาพภายใน ระดับอุดมศึกษา ได้ตระหนักถึงความสำคัญของหน่วยย่อยของการอุดมศึกษาที่ทำหน้าที่ผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพจึงได้ กำหนดกรอบแนวทางการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับอุดมศึกษา โดยให้พิจารณาเพิ่มเติม ในสาระที่เกี่ยวข้องในกรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2551 - 2565) แผนพัฒนาการศึกษา ระดับอุดมศึกษาฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 - 2559) มาตรฐานการอุดมศึกษา มาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา เกณฑ์มาตรฐาน หลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2548 รวมทั้ง กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552 ทั้งนี้ ได้กำหนดให้มีการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน 3 ระดับ คือ ระดับหลักสูตร ระดับคณะ และระดับสถาบัน โดยมี องค์ประกอบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในตามพันธกิจ 4 ด้านของสถาบันอุดมศึกษา และเพิ่มเติมด้านอื่นๆ ที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ทั้งระดับหลักสูตร คณะ และ สถาบัน ดำเนินการไปพร้อมกัน หากเป็นตัวบ่งชี้ที่เน้นกระบวนการจะต้องมีการประเมินผลลัพธ์ภายใต้การดำเนินการ ตามตัวบ่งชี้กระบวนการดังกล่าวด้วย (process performance) ซึ่งได้กำหนดหลักการพัฒนาไว้ ดังนี้

การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน องค์ประกอบที่ 2 บัณฑิต องค์ประกอบที่ 3 นักศึกษา องค์ประกอบที่ 4 อาจารย์ องค์ประกอบที่ 5 หลักสูตรการเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน และองค์ประกอบที่ 6 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรครอบคลุมเรื่องการส่งเสริม พัฒนานักศึกษา การวางระบบ กระบวนการจัดการเรียนการสอน จำนวนอาจารย์ต่อนักศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา (โดยเฉพาะการคณาจารย์ให้ เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร) ผลงานทางวิชาการ ผลงานวิจัยของคณาจารย์ สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอน ห้องสมุดและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ การดำเนินการตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ รวมทั้ง คุณภาพบัณฑิต ซึ่งจะพิจารณาจากการมีงานทำหรือประกอบอาชีพอิสระ คุณภาพผลงานตีพิมพ์และเผยแพร่ของ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะ ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 การผลิตบัณฑิต องค์ประกอบที่ 2 การวิจัย องค์ประกอบที่ 3 การบริการวิชาการ องค์ประกอบที่ 4 การทำนุบำรุง ศิลปะและวัฒนธรรม และองค์ประกอบที่ 5 การบริหารจัดการ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะให้ครอบคลุมการดำเนินงานของคณะ เพื่อสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนของแต่ละหลักสูตรที่คณะดูแล รวมทั้ง กิจกรรมนักศึกษาบริการนักศึกษา การให้บริการทางวิชาการ การวิจัย การบริหารจัดการ และการประกัน คุณภาพของคณะ

การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับสถาบัน ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 การผลิตบัณฑิต องค์ประกอบที่ 2 การวิจัย องค์ประกอบที่ 3 การบริการวิชาการ องค์ประกอบที่ 4 การทำนุบำรุง ศิลปะและวัฒนธรรม และองค์ประกอบที่ 5 การบริหารจัดการ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับสถาบัน พิจารณาให้เป็นไปตามมาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา ได้แก่ มาตรฐานด้านศักยภาพและความพร้อม ในการจัดการศึกษา ประกอบด้วย ด้านกายภาพ ด้านวิชาการ ด้านการเงิน ด้านการบริหารจัดการมาตรฐาน ด้านการ ดำเนินการตามภารกิจของสถาบันอุดมศึกษา ประกอบด้วย ด้านการผลิตบัณฑิต ด้านการวิจัย ด้านการให้บริการทาง วิชาการแก่สังคม ด้านการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม ทั้งนี้ ควรมุ่งเน้นการประกันคุณภาพการดำเนินการของ สถาบัน เพื่อสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนของแต่ละคณะ โดยครอบคลุมในด้านกายภาพและภารกิจของสถาบัน รวมถึงการประกันคุณภาพในภาพรวม

จุดมุ่งหมายของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในแต่ละระดับ เพื่อการควบคุมคุณภาพ การติดตาม ตรวจสอบคุณภาพ และการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาในระดับหลักสูตร ระดับคณะ และระดับสถาบัน ให้ได้ ข้อมูลที่ชี้ผลการบริหารจัดการหลักสูตรที่ได้คุณภาพตามมาตรฐานการอุดมศึกษาของแต่ละคณะ และภาพรวมของ สถาบัน อันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางและพัฒนาคุณภาพตามเกณฑ์และมาตรฐานที่ตั้งไว้อย่างต่อเนื่อง เพื่อจัดทำ รายงานประจำปีที่เป็นรายงานประเมินคุณภาพภายในเสนอต่อสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ทุกปีการศึกษา ตลอดจนเพื่อรองรับการติดตามตรวจสอบอย่างน้อยหนึ่งครั้งในทุกสามปีตามกฎกระทรวงฯ รวมทั้ง การสร้างความ มั่นใจต่อสังคมในเรื่องคุณภาพบัณฑิตโดยผู้เรียนมีงานทำ ผู้เรียนมีคุณภาพตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา แห่งชาติ และเพื่อประกอบการพิจารณาขึ้นทะเบียนหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552

อย่างไรก็ตาม ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในรอบใหม่นี้ จะมุ่งเน้นที่การประกันคุณภาพ การศึกษาภายในระดับหลักสูตรให้มีการดำเนินการตั้งแต่การวางระบบคุณภาพ การควบคุมคุณภาพ การติดตาม ตรวจสอบคุณภาพ การประเมินคุณภาพและการพัฒนาคุณภาพ เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับผู้ใช้บัณฑิตและส่งเสริม สนับสนุน กำกับติดตามการดำเนินงานของคณะและสถาบันให้เป็นไปตามมาตรฐานและวิสัยทัศน์ที่สถาบันอุดมศึกษา กำหนด โดยให้สะท้อนผลการจัดการศึกษาได้อย่างมีคุณภาพ มีการควบคุมคุณภาพในทุกขั้นตอนของการผลิตบัณฑิต ในแต่ละปีการศึกษาโดยคณะกรรมการประจำหลักสูตร มีการตรวจสอบติดตามคุณภาพผลการผลิตบัณฑิตโดย คณะกรรมการประจำคณะและคณะกรรมการระดับสถาบันในทุกปีการศึกษา มีความเชื่อมโยงกับระบบการประเมิน คุณภาพภายนอกที่จะมีการรับรองคุณภาพการศึกษาระดับชาติ รวมทั้ง มีการประเมินคุณภาพเพื่อให้ได้ข้อมูล เชิงปริมาณและเชิงคุณภาพที่สะท้อนผลของการผลิตบัณฑิตในแต่ละปีการศึกษา เพื่อสร้างความเชื่อมั่นในคุณภาพของ บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษา

อนึ่ง คณะกรรมการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษาได้ออกประกาศ เรื่อง หลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติ เกี่ยวกับการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2557 โดยระบุให้สถาบันอุดมศึกษามีอิสระในการเลือก พัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายใน โดยยึดหลักเสรีภาพทางวิชาการและควมมีอิสระในการดำเนินการของ สถานศึกษา เพื่อให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษา ระดับอุดมศึกษาอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับบริบทของสถาบันอุดมศึกษา และเป็นไปตามมาตรฐานการอุดมศึกษา เกณฑ์มาตรฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง และเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับการประกันคุณภาพภายนอก ทั้งนี้ ระบบการ ประกันคุณภาพการศึกษาภายในที่สถาบันอุดมศึกษาเลือกใช้ ต้องสนองต่อเจตนารมณ์ของสถาบันอุดมศึกษาและ

กฎกระทรวง ว่าด้วย ระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ.2553 อาจเป็นระบบที่ คณะกรรมการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษาพัฒนาขึ้น หรือเป็นระบบที่เป็นที่ยอมรับในระดับสากล ที่สามารถประกันคุณภาพได้ตั้งแต่ระดับหลักสูตร คณะ และสถาบัน เช่น ระบบ AUN - QA หรือระบบ EdPEX หรือ เป็นระบบที่สถาบันอุดมศึกษาพัฒนาขึ้นเอง ทั้งนี้ โดยผ่านการพิจารณาจากสภาสถาบันและเสนอคณะกรรมการ ประกันคุณภาพในระดับอุดมศึกษาพิจารณาให้ความเห็นชอบ ซึ่งสถาบันอุดมศึกษาต้องรายงานผลการประเมิน คุณภาพภายในต่อต้นสังกัดเพื่อพิจารณาและเปิดเผยต่อสาธารณะ เพื่อให้เป็นไปตามมาตรา 48 แห่งพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 และข้อ 6 แห่ง กฎกระทรวง ว่าด้วย ระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2553

3. กระบวนการและวิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน (ปีการศึกษา 2557 – 2561)

เพื่อให้การประกันคุณภาพการศึกษาเกิดประโยชน์ จึงควรมีแนวทางการจัดกระบวนการประกันคุณภาพ การศึกษาภายในตามวงจรคุณภาพ ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ การวางแผน (Plan) การดำเนินงานและเก็บข้อมูล (Do) การประเมินคุณภาพ (Check / Study) และการเสนอแนวทางการปรับปรุง (Act) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

P = เริ่มกระบวนการวางแผนการประเมินตั้งแต่ต้นปีการศึกษา โดยนำผลการประเมินปีก่อนหน้านี้มาใช้เป็น ข้อมูลในการวางแผนโดยต้องเก็บข้อมูลตั้งแต่เดือนมิถุนายน กรณีใช้ระบบเปิด-ปิดภาคการศึกษาแบบเดิมหรือตั้งแต่ เดือนสิงหาคม กรณีใช้ระบบเปิด-ปิดภาคการศึกษาตามอาเซียน

D = ดำเนินงานและเก็บข้อมูลบันทึกผลการดำเนินงานตั้งแต่ต้นปีการศึกษา คือ เดือนที่ 1 - เดือนที่ 12 ของ ปีการศึกษา (เดือนมิถุนายน - พฤษภาคม ปีถัดไป หรือเดือนสิงหาคม - กรกฎาคม ปีถัดไป)

C/S = ดำเนินการประเมินคุณภาพในระดับหลักสูตร คณะ และสถาบัน ระหว่างเดือนมิถุนายน - สิงหาคม หรือเดือนสิงหาคม - ตุลาคม ของปีการศึกษาถัดไป

A = วางแผนปรับปรุงและดำเนินการปรับปรุงตามผลการประเมิน โดยคณะกรรมการบริหารระดับหลักสูตร ระดับคณะ และระดับสถาบัน โดยนำข้อเสนอแนะและผลการประเมินของคณะกรรมการประเมินคุณภาพภายในมา วางแผนปรับปรุงการดำเนินงาน (รวมทั้งข้อเสนอแนะของสภามหาวิทยาลัย) มาจัดทำแผนปฏิบัติการประจำปีและ เสนอตั้งงบประมาณปีถัดไป หรือจัดทำโครงการพัฒนาและเสนอใช้งบประมาณกลางปีหรืองบประมาณพิเศษก็ได้

วิธีการประกันคุณภาพภายใน กำหนดไว้ดังนี้

1. สถาบันวางแผนการประกันคุณภาพการศึกษาภายในประจำปีการศึกษาใหม่
2. สถาบันเก็บข้อมูลระยะ 12 เดือนตามตัวบ่งชี้ที่ได้ประกาศใช้บนระบบ CHE QA Online และให้มีการ ประเมินคุณภาพการศึกษาภายในเป็นประจำทุกปี ทั้งระดับหลักสูตร คณะวิชา และสถาบัน
3. หลักสูตรเตรียมการประเมินตนเองระดับหลักสูตรและจัดทำรายงานการประเมินตนเองระดับหลักสูตร ผ่านระบบ CHE QA Online
4. คณะหรือหน่วยงานเทียบเท่า นำผลการประเมินระดับหลักสูตรมาจัดทำรายงานการประเมินตนเองระดับ คณะ
5. คณะหรือหน่วยงานเทียบเท่าประเมินตนเองบนระบบ CHE QA Online และยืนยันผลการประเมิน หลักสูตรที่ได้ประเมินไปแล้ว

6. สถาบันนำผลการประเมินระดับหลักสูตร ผลการประเมินระดับคณะวิชา มาจัดทำรายงานการประเมินตนเองระดับสถาบัน

7. สถาบันประเมินตนเองบนระบบ CHE QA Online และยืนยันผลการประเมินตนเองระดับหลักสูตร คณะวิชา พร้อมนำผลการประเมินเสนอสภาสถาบันเพื่อพิจารณาวางแผนพัฒนาสถาบันในปีการศึกษาถัดไป

8. ผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษานำผลการประเมินและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการประเมินคุณภาพภายในที่สถาบันแต่งตั้ง (รวมทั้งข้อเสนอแนะของสภาสถาบัน) มาวางแผนปรับปรุงการดำเนินงาน แผนปฏิบัติการประจำปี และแผนกลยุทธ์

9. ส่งรายงานประจำปีที่เป็นรายงานการประเมินคุณภาพภายใน ผ่านระบบ CHE QA Online ภายใน 120 วัน นับจากสิ้นปีการศึกษา

สถาบันอุดมศึกษาต้องมีการประเมินตนเองตามตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประกันคุณภาพภายในทุกปีการศึกษา ทั้งระดับหลักสูตร ระดับคณะ และระดับสถาบัน ตามลำดับโดยสถาบันอุดมศึกษาเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการประเมินและส่งผลการประเมินให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาทราบผ่านระบบฐานข้อมูลด้านการประกันคุณภาพ (CHE QA Online) ทั้งนี้ คณะกรรมการประเมินคุณภาพภายในระดับหลักสูตร 1 ชุดอาจประเมินได้มากกว่าหนึ่งหลักสูตรหากเป็นหลักสูตรในสาขาวิชาเดียวกัน เช่น หลักสูตรสาขาวิชาเดียวกันทั้งในระดับปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษา

ในกรณีที่ต้องการเผยแพร่หลักสูตรที่มีคุณภาพและมาตรฐานตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา แห่งชาติ พ.ศ. 2552 องค์ประกอบของคณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรกำหนดไว้ ดังนี้

- ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนอย่างน้อย 3 คน โดยเกินกว่ากึ่งหนึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกสถาบันและอย่างน้อยหนึ่งคนต้องมีคุณวุฒิตรงกับสาขาวิชาที่ขอรับการประเมิน

- ประธานกรรมการเป็นผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกสถาบัน

ทั้งนี้ คณะกรรมการทุกคนต้องเป็นผู้ที่ขึ้นทะเบียนผู้ประเมินคุณภาพภายใน ระดับหลักสูตรของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

คุณสมบัติเฉพาะของคณะกรรมการประเมินคุณภาพภายใน ระดับหลักสูตร ของแต่ละระดับการศึกษาเป็นดังนี้

- ระดับปริญญาตรี คณะกรรมการมีคุณวุฒิปริญญาโทขึ้นไปหรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการระดับผู้ช่วยศาสตราจารย์ขึ้นไป

- ระดับปริญญาโท คณะกรรมการมีคุณวุฒิปริญญาเอกหรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการระดับรองศาสตราจารย์ขึ้นไป

- ระดับปริญญาเอก คณะกรรมการมีคุณวุฒิปริญญาเอกหรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการระดับศาสตราจารย์ขึ้นไป

ในกรณีที่ประสงค์นำผลการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับอุดมศึกษาในระดับสถาบัน ไปใช้ในการประเมินผลการปฏิบัติราชการตามคำรับรองการปฏิบัติราชการของสถาบันอุดมศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการองค์ประกอบของคณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในระดับอุดมศึกษา ระดับสถาบัน กำหนดไว้ ดังนี้

- ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนอย่างน้อย 5 คน ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับขนาดของสถาบัน

- ประธานกรรมการประเมินฯ เป็นผู้ประเมินจากภายนอกสถาบันที่ขึ้นทะเบียนประธานคณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา
- กรรมการ เป็นผู้ประเมินจากภายนอกสถาบันที่ผ่านการฝึกอบรมหลักสูตรผู้ประเมินของ สกอ. อย่างน้อยร้อยละ 50 ส่วนผู้ประเมินจากภายในสถาบัน ต้องผ่านการฝึกอบรมหลักสูตรผู้ประเมินของ สกอ. หรือที่สถาบันจัดฝึกอบรมให้โดยใช้หลักสูตรของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

คุณสมบัติเฉพาะของคณะกรรมการประเมินคุณภาพภายใน ระดับสถาบัน เป็นดังนี้

1. ประธานกรรมการ

- ผู้ที่เป็นหรือเคยเป็นผู้บริหารระดับคณบดีหรือเทียบเท่าขึ้นไป และมีประสบการณ์เป็นผู้ประเมินคุณภาพการศึกษา ระดับอุดมศึกษา ในระดับคณะหรือเทียบเท่า หรือ
- ผู้ที่มีตำแหน่งทางวิชาการระดับผู้ช่วยศาสตราจารย์ขึ้นไป และมีประสบการณ์เป็นผู้ประเมินคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษาใน ระดับคณะหรือเทียบเท่าขึ้นไป หรือ
- ผู้ที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาพิจารณาแล้วว่ามีความเหมาะสม

2. กรรมการ

- กรณีเป็นอาจารย์ ต้องทำหน้าที่เป็นอาจารย์ประจำมาแล้วไม่น้อยกว่า 2 ปี
- กรณีเป็นฝ่ายสนับสนุน ต้องทำหน้าที่ในระดับผู้อำนวยการหน่วยงานขึ้นไปมาแล้วไม่น้อยกว่า 2 ปี

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจะดำเนินการติดตามตรวจสอบความก้าวหน้าของการปฏิบัติตามแผนการพัฒนาคุณภาพการศึกษา อย่างน้อยหนึ่งครั้งในทุกสามปี และแจ้งผลให้สถานศึกษาทราบ รวมทั้ง เปิดเผยแพร่การติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษาต่อสาธารณชน เพื่อให้เป็นไปตามข้อ 36 แห่งกฎกระทรวง ว่าด้วย ระบบหลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2553

บทที่ 3 นิยามศัพท์

การจัดการความรู้ (Knowledge Management : KM) หมายถึง การรวบรวมองค์ความรู้ที่มีอยู่ในองค์กรซึ่งกระจัดกระจายอยู่ในตัวบุคคล หรือเอกสาร มาพัฒนาให้เป็นระบบ เพื่อให้ทุกคนในองค์กรสามารถเข้าถึงความรู้ และพัฒนาตนเองให้เป็นผู้รู้ รวมทั้งปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะส่งผลให้องค์กรมีความสามารถในเชิงแข่งขันสูงสุด โดยที่ความรู้มี 2 ประเภท คือ

1. **ความรู้ที่ฝังอยู่ในคน (Tacit Knowledge)** เป็นความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ พรสวรรค์ หรือสัญชาตญาณของแต่ละบุคคลในการทำความเข้าใจในสิ่งต่างๆ เป็นความรู้ที่ไม่สามารถถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดหรือลายลักษณ์อักษรได้โดยง่าย เช่น ทักษะในการทำงาน งานฝีมือ หรือการคิดเชิงวิเคราะห์ บางครั้ง จึงเรียกว่าเป็นความรู้แบบนามธรรม

2. **ความรู้ที่ชัดเจน (Explicit Knowledge)** เป็นความรู้ที่สามารถรวบรวมถ่ายทอดได้โดยผ่านวิธีต่างๆ เช่น การบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร ทฤษฎี คู่มือต่างๆ และบางครั้ง เรียกว่าเป็นความรู้แบบรูปธรรม

นพ.วิจารณ์ พานิช ได้ให้ความหมายของคำว่า “การจัดการความรู้” คือ เครื่องมือเพื่อการบรรลุเป้าหมายอย่างน้อย 4 ประการไปพร้อมๆกัน ได้แก่ บรรลุเป้าหมายของงาน บรรลุเป้าหมายการพัฒนาคน บรรลุเป้าหมายการพัฒนาองค์กรไปเป็นองค์กรเรียนรู้ และบรรลุความเป็นชุมชน เป็นหมู่คณะ ความเอื้ออาทรระหว่างกันในที่ทำงาน

การจัดการความรู้เป็นการดำเนินการอย่างน้อย 6 ประการต่อความรู้ ได้แก่

- (1) การกำหนดความรู้หลักที่จำเป็นหรือสำคัญต่องานหรือกิจกรรมของกลุ่มหรือองค์กร
- (2) การเสาะหาความรู้ที่ต้องการ
- (3) การปรับปรุง ดัดแปลง หรือสร้างความรู้บางส่วนให้เหมาะต่อการใช้งานของตน
- (4) การประยุกต์ใช้ความรู้ในกิจการงานของตน
- (5) การนำประสบการณ์จากการทำงาน และการประยุกต์ใช้ความรู้มาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และสกัด “ขุมความรู้” ออกมาบันทึกไว้
- (6) การจดบันทึก “ขุมความรู้” และ “แก่นความรู้” สำหรับไว้ใช้งาน และปรับปรุงเป็นชุดความรู้ที่ครบถ้วน ลุ่มลึกและเชื่อมโยงมากขึ้น เหมาะต่อการใช้งานมากยิ่งขึ้น

โดยที่การดำเนินการ 6 ประการนี้ บูรณาการเป็นเนื้อเดียวกัน ความรู้ที่เกี่ยวข้องเป็นทั้งความรู้ที่ชัดเจนอยู่ในรูปของตัวหนังสือหรือรหัสอย่างอื่นที่เข้าใจได้ทั่วไป (Explicit Knowledge) และความรู้ฝังลึกอยู่ในสมอง (Tacit Knowledge) ที่อยู่ในคนทั้งที่อยู่ในใจ (ความเชื่อค่านิยม) อยู่ในสมอง (เหตุผล) และอยู่ในมือ และส่วนอื่นๆ ของร่างกาย (ทักษะในการปฏิบัติ) การจัดการความรู้เป็นกิจกรรมที่คนจำนวนหนึ่งทำร่วมกันไม่ใช่กิจกรรมที่ทำโดยคนคนเดียว

การตีพิมพ์ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หมายถึง การตีพิมพ์ผลงานวิชาการฉบับสมบูรณ์ในลักษณะของรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ วารสารวิชาการ หรือสิ่งพิมพ์ทางวิชาการในระดับมหาวิทยาลัย หรือระดับคณะ และต้องเป็นผลงานที่ผ่านการกลั่นกรอง (Peer review) โดยมีบุคคลภายนอกสถาบันร่วมเป็นกรรมการพิจารณาด้วย

การเทียบเคียงผลการดำเนินงาน (Benchmarking) หมายถึง วิธีการในการวัดและเปรียบเทียบผลผลิต บริการและวิธีการปฏิบัติกับองค์กรที่สามารถทำได้ดีกว่า เพื่อนำผลการเปรียบเทียบมาใช้ในการปรับปรุงองค์กรของตนเพื่อมุ่งความเป็นเลิศทางธุรกิจ

การบูรณาการ (Integration) หมายถึง การผสมกลมกลืนของแผน กระบวนการ สารสนเทศ การจัดสรร ทรัพยากร การปฏิบัติการ ผลลัพธ์ และการวิเคราะห์ เพื่อสนับสนุนเป้าประสงค์ที่สำคัญของสถาบัน (organization-wide goal) การบูรณาการที่มีประสิทธิผล เป็นมากกว่าความสอดคล้องไปในแนวทางเดียวกัน (alignment) ซึ่งการดำเนินการของแต่ละองค์ประกอบภายใน ระบบการจัดการ ผลการดำเนินการมีความเชื่อมโยงกันเป็นหนึ่งเดียวอย่างสมบูรณ์

การเผยแพร่งานสร้างสรรค์ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ หมายถึง โครงการร่วมมือระหว่างประเทศไทยกับประเทศอื่น

การเผยแพร่งานสร้างสรรค์ในระดับนานาชาติ หมายถึง การเผยแพร่ที่เปิดกว้างสำหรับทุกประเทศ (อย่างน้อย 5 ประเทศที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มอาเซียน)

การเผยแพร่งานสร้างสรรค์ในระดับภูมิภาคอาเซียน หมายถึง การเผยแพร่เฉพาะในกลุ่มอาเซียน 10 ประเทศ (อย่างน้อย 5 ประเทศนับรวมประเทศไทยด้วย) และการให้คะแนนตามแหล่งเผยแพร่ ไม่จำเป็นต้องไปแสดงในต่างประเทศ

อาเซียน หมายถึง สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations) มี 10 ประเทศ ได้แก่ บรูไน กัมพูชา อินโดนีเซีย สปป.ลาว มาเลเซีย พม่า ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย และเวียดนาม

การเผยแพร่ผลงานวิจัยในที่ประชุมวิชาการระดับชาติ หมายถึง การนำเสนอบทความวิจัยในที่ประชุมวิชาการและบทความฉบับสมบูรณ์ (full paper) ได้รับการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุม (proceedings) โดยมีกองบรรณาธิการจัดทำรายงานการประชุม หรือคณะกรรมการจัดประชุม ประกอบด้วย ศาสตราจารย์ หรือผู้ทรงคุณวุฒิระดับปริญญาเอก หรือผู้ทรงคุณวุฒิที่มีผลงานเป็นที่ยอมรับในสาขาวิชานั้นๆ จากนอกสถาบันเจ้าภาพ อย่างน้อยร้อยละ 25 โดยต้องมีผู้ประเมินบทความที่เป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้นด้วย และมีบทความที่มาจากหน่วยงานภายนอกสถาบันอย่างน้อย 3 หน่วยงาน และรวมกันแล้วไม่น้อยกว่าร้อยละ 25

การเผยแพร่ผลงานวิจัยในที่ประชุมวิชาการระดับนานาชาติ หมายถึง การนำเสนอบทความวิจัยในที่ประชุมวิชาการและบทความฉบับสมบูรณ์ (full paper) ได้รับการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุม (proceedings) โดยมีกองบรรณาธิการจัดทำรายงานฯ หรือคณะกรรมการจัดประชุม ประกอบด้วย ศาสตราจารย์ หรือผู้ทรงคุณวุฒิระดับปริญญาเอก หรือผู้ทรงคุณวุฒิที่มีผลงานเป็นที่ยอมรับในสาขาวิชานั้นๆ จากต่างประเทศ อย่างน้อยร้อยละ 25 และมีผู้ประเมินบทความที่เป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้น และมีบทความที่มาจากต่างประเทศอย่างน้อย 3 ประเทศ และรวมกันแล้วไม่น้อยกว่าร้อยละ 25

** บทความในการประชุมวิชาการทั้งระดับชาติและนานาชาติ ที่นำเสนอให้กองบรรณาธิการหรือคณะกรรมการจัดประชุมพิจารณาคัดเลือก ต้องเป็นฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) และได้รับการตีพิมพ์ ซึ่งสามารถอยู่ในรูปแบบเอกสารหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

งานวิจัย หมายถึง กระบวนการที่มีระเบียบแบบแผนในการค้นหาคำตอบของปัญหา หรือการเสาะแสวงหาความรู้ใหม่ ตลอดจนจนถึงการประดิษฐ์คิดค้นที่ผ่านกระบวนการศึกษา ค้นคว้า หรือทดลอง วิเคราะห์ และตีความข้อมูล ตลอดจนสรุปผลอย่างเป็นระบบ

งานสร้างสรรค์ หมายถึง ผลงานศิลปะและสิ่งประดิษฐ์ทางศิลปะประเภทต่างๆ ที่มีความเป็นนวัตกรรม โดยมีการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบที่เหมาะสมตามประเภทของงานศิลปะซึ่งมีแนวทางการทดลองหรือการพัฒนาจากแนวคิดสร้างสรรค์เดิมเพื่อเป็นต้นแบบหรือความสามารถในการบุกเบิกศาสตร์อันก่อให้เกิดคุณค่าทางสุนทรีย์และคุณประโยชน์ที่เป็นที่ยอมรับในวงวิชาชีพตามการจัดกลุ่มศิลปะของอาเซียน งานสร้างสรรค์ทางศิลปะ ได้แก่ (1) ทัศนศิลป์ (Visual Art) ประกอบด้วยผลงานด้านจิตรกรรมประติมากรรม ภาพพิมพ์ ภาพถ่ายภาพยนตร์สื่อประสม สถาปัตยกรรม และงานออกแบบประเภทอื่นๆ (2) ศิลปะการแสดง (Performance Arts) ประกอบด้วย ดุริยางคศิลป์ นาฏยศิลป์ รวมทั้งการแสดงรูปแบบต่างๆ และ (3) วรรณศิลป์ (Literature) ซึ่งประกอบด้วย บทประพันธ์ และกวีนิพนธ์ รูปแบบต่างๆ

แนวปฏิบัติที่ดี หมายถึง วิธีปฏิบัติ หรือขั้นตอนการปฏิบัติที่ทำให้สถาบันประสบความสำเร็จ หรือสู่ความเป็นเลิศตามเป้าหมาย เป็นที่ยอมรับในวงวิชาการหรือวิชาชีพนั้นๆ มีหลักฐานของความสำเร็จปรากฏชัดเจน โดยมีการสรุปวิธีปฏิบัติ หรือขั้นตอนการปฏิบัติ ตลอดจนความรู้และประสบการณ์ บันทึกเป็นเอกสาร เผยแพร่ให้หน่วยงานภายในหรือภายนอกสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้

ประสบการณ์ด้านการทำวิจัย หมายถึง มีผลงานวิจัยตีพิมพ์ในวารสารหรือสิ่งพิมพ์ทางวิชาการ ซึ่งเป็นที่ยอมรับในศาสตร์นั้นๆ ที่สามารถสนับสนุนการวิจัยในสาขาที่เปิดสอน เป็นผลงานวิจัยที่ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับปริญญาของอาจารย์ประจำหลักสูตร และเป็นผลงานวิจัยตีพิมพ์ในรอบห้าปีที่ผ่านมา (ให้นับรวมผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในปีการศึกษาที่ประเมิน) โดยให้รายงานผลงานวิจัยของอาจารย์ประจำหลักสูตรทุกคนไว้ในเอกสารหลักสูตร ทั้งนี้ การรายงานผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ให้รายงานในลักษณะของการเขียนบรรณานุกรม หรือการเขียนเอกสารอ้างอิงทางวิชาการ กล่าวคือ ระบุชื่อเจ้าของผลงาน ชื่อผลงาน ปีที่พิมพ์ และแหล่งตีพิมพ์เผยแพร่ผลงาน (กอก.ในการประชุมครั้งที่12/2554 เมื่อ 17 พฤศจิกายน 2554 หนังสือเวียนที่ ศธ 0506(2)/ว506 ลงวันที่ 22 ธันวาคม 2554)

ผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับชาติ หมายถึง บทความจากผลงานวิจัยหรือบทความวิชาการที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ (Journal) ที่มีชื่อปรากฏอยู่ในฐานข้อมูล Thai-Journal Citation Index Centre (TCI) หรือวารสารวิชาการระดับชาติตามประกาศของคณะกรรมการการอุดมศึกษา

ผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ หมายถึง บทความจากผลงานวิจัยหรือบทความวิชาการที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ (Journal) ที่ปรากฏในฐานข้อมูลสากล ได้แก่ ฐานข้อมูลการจัดอันดับวารสาร SJR (SCImago Journal Rank: www.scimagojr.com) หรือฐานข้อมูล ISI Web of Science (ScienceCitationIndex Expand, Social Sciences Citation Index, Art and Humanities Citation Index) หรือฐานข้อมูล Scopus หรือวารสารวิชาการระดับนานาชาติตามประกาศของคณะกรรมการการอุดมศึกษา

แผนกลยุทธ์ หมายถึง แผนระยะยาวของสถาบันโดยทั่วไปมักใช้เวลา 5 ปี เป็นแผนที่กำหนดทิศทางพัฒนาของสถาบัน แผนกลยุทธ์ ประกอบไปด้วย วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ วัตถุประสงค์ ผลการวิเคราะห์ จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และภัยคุกคามกลยุทธ์ต่างๆ ของสถาบัน ควรครอบคลุมทุกภารกิจของสถาบัน ซึ่งต้องมีการกำหนดตัวบ่งชี้

ความสำเร็จของแต่ละกลยุทธ์ และค่าเป้าหมายของตัวบ่งชี้ เพื่อวัดระดับความสำเร็จของการดำเนินงานตามกลยุทธ์ โดยสถาบันนำแผนกลยุทธ์มาจัดทำแผนดำเนินงาน หรือแผนปฏิบัติการประจำปี

แผนกลยุทธ์ทางการเงิน หมายถึง แผนระยะยาวที่ระบุที่มาและใช้ไปของทรัพยากรทางการเงินของสถาบันที่สามารถผลักดันแผนกลยุทธ์ของสถาบันให้สามารถดำเนินการได้ แผนกลยุทธ์ทางการเงินจะสอดคล้องไปกับแผนกลยุทธ์ของสถาบัน สถาบันควรประเมินความต้องการทรัพยากรที่ต้องจัดหาสำหรับการดำเนินงานตามกลยุทธ์แต่ละกลยุทธ์และประเมินมูลค่าของทรัพยากรออกมาเป็นเงินทุนที่ต้องการใช้ ซึ่งจะเป็นความต้องการเงินทุนในระยะยาวเท่ากับเวลาที่สถาบันใช้ในการดำเนินการให้กลยุทธ์นั้นบังเกิดผล จากนั้นจึงจะกำหนดให้เห็นอย่างชัดเจนถึงที่มาของเงินทุนที่ต้องการใช้ว่าสามารถจัดหาได้จากแหล่งเงินทุนใด เช่น รายได้ค่าธรรมเนียมการศึกษา งบประมาณแผ่นดิน หรือเงินอุดหนุนจากรัฐบาล เงินทุนสะสมของหน่วยงาน เงินบริจาคจากหน่วยงานภายนอก หรือศิษย์เก่า หรือสถาบันจะต้องมีการระดมทุนด้วยวิธีการอื่นๆอีกเพิ่มเติม เช่น การแปลงทรัพย์สินทางปัญญาเป็นมูลค่า รวมทั้ง มีการวิเคราะห์ต้นทุนของการดำเนินงานด้วยเช่น ต้นทุนต่อหน่วยในการผลิตบัณฑิตในแต่ละหลักสูตรโดยที่ระยะเวลาของแผนกลยุทธ์ทางการเงินจะเท่ากับระยะเวลาของแผนกลยุทธ์ของสถาบัน

แผนปฏิบัติการประจำปี หมายถึง แผนระยะสั้นที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานภายใน 1 ปี เป็นแผนที่ถ่ายทอดแผนกลยุทธ์ลงสู่ภาคปฏิบัติ เพื่อให้เกิดการดำเนินงานจริงตามกลยุทธ์ ประกอบด้วย โครงการหรือกิจกรรมต่างๆ ที่จะต้องดำเนินการในปีนั้นๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามแผนกลยุทธ์ ตัวบ่งชี้ความสำเร็จของโครงการหรือกิจกรรม ค่าเป้าหมายของตัวบ่งชี้เหล่านั้น รวมทั้ง มีการระบุผู้รับผิดชอบหลักหรือหัวหน้าโครงการ งบประมาณในการดำเนินการรายละเอียดและทรัพยากรที่ต้องใช้ในการดำเนินโครงการที่ชัดเจน

พหุวิทยาการ หรือ สหวิทยาการหลักสูตรพหุวิทยาการ

พหุวิทยาการ (Multidisciplinary) หรือ สหวิทยาการ (Interdisciplinary) หมายถึง การใช้องค์ความรู้หลายสาขาวิชา หลายศาสตร์หรือหลายอนุศาสตร์ มาผสมผสานใช้ในการวิเคราะห์ วิจัย และสังเคราะห์ขึ้นเป็นองค์ความรู้ใหม่ และพัฒนาเป็นศาสตร์ใหม่ขึ้น

หลักสูตรพหุวิทยาการ (Multidisciplinary) หมายถึงหลักสูตรที่นำเอาความรู้หลายศาสตร์หรือหลายอนุศาสตร์เข้ามาใช้ในการเรียนการสอนเพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์วิจัยจนกระทั่งผู้เรียนสามารถพัฒนาความรู้องค์ความรู้เป็นศาสตร์ใหม่ขึ้นหรือเกิดอนุศาสตร์ใหม่ขึ้น

ตัวอย่างหลักสูตรที่เป็นพหุวิทยาการ เช่น วิศวกรรมชีวการแพทย์ (วิศวกรรมศาสตร์ + แพทย์ศาสตร์) ภูมิศาสตร์สารสนเทศ (ภูมิศาสตร์+เทคโนโลยีสารสนเทศ) วิศวกรรมนาโน (วิศวกรรมศาสตร์+วิทยาศาสตร์-เคมี)

ตัวอย่างหลักสูตรที่ไม่ใช่พหุวิทยาการ เช่น คอมพิวเตอร์ธุรกิจ การศึกษาเพื่อการพัฒนา

(ที่มา : คณะอนุกรรมการปรับปรุงเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษาในการประชุมครั้งที่ 7/2549 เมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 2549)

พินิจวิจารณ์ (Peer review) หมายถึง การตรวจเยี่ยมโดยผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ ซึ่งสามารถให้ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะเชิงพัฒนาแก่สถาบันอุดมศึกษาในการพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอนอย่างมีคุณภาพและสอดคล้องตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ข้อเสนอแนะในเชิงพัฒนาแก่สถาบันอุดมศึกษา

ระบบและกลไก

ระบบ หมายถึง ขั้นตอนการปฏิบัติงานที่มีการกำหนดอย่างชัดเจนว่าต้องทำอะไรบ้างเพื่อให้ได้ผลออกมาตามที่ต้องการ ขั้นตอนการปฏิบัติงานจะต้องปรากฏให้ทราบโดยทั่วกันไม่ว่าจะอยู่ในรูปของเอกสารหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือโดยวิธีการอื่นๆ องค์ประกอบของระบบ ประกอบด้วย ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ ผลผลิต และข้อมูลป้อนกลับ ซึ่งมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน

กลไก หมายถึง สิ่งที่ทำให้ระบบมีการขับเคลื่อนหรือดำเนินอยู่ได้ โดยมีการจัดสรรทรัพยากร มีการจัดองค์การหน่วยงาน หรือกลุ่มบุคคลเป็นผู้ดำเนินงาน

สาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน หมายถึง สาขาวิชาตามคุณวุฒิหรือตำแหน่งทางวิชาการที่สัมพันธ์กับศาสตร์ที่เปิดสอน มิใช่สัมพันธ์กับรายวิชาที่เปิดสอนในหลักสูตร เช่น เป็นศาสตร์ในกลุ่มสาขาวิชา (Field of Education) เดียวกันตาม ISCED 2013 (คณะกรรมการการอุดมศึกษาในการประชุมครั้งที่ 12/2554 เมื่อ 17 พฤศจิกายน 2554 หนังสือเวียนที่ ศธ 0506(2)/ว506 ลงวันที่ 22 ธันวาคม 2554)

หน่วยงานหรือองค์การระดับชาติ หมายถึง หน่วยงานภายนอกสถาบันระดับกรมหรือเทียบเท่าขึ้นไป (เช่น ระดับจังหวัด) หรือรัฐวิสาหกิจ หรือองค์การมหาชน หรือบริษัทมหาชนที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ หรือองค์การกลางระดับชาติ ทั้งภาครัฐและเอกชน (เช่น สภาอุตสาหกรรม สภาหอการค้า สภาวิชาชีพ)

หลักธรรมาภิบาล¹ หมายถึง การปกครอง การบริหารการจัดการ การควบคุม ดูแลกิจการต่างๆ ให้เป็นไปในครรลองธรรม นอกจากนี้ ยังหมายถึง การบริหารจัดการที่ดี ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้ทั้งภาครัฐและเอกชน ธรรมที่ใช้ในการบริหารงานนี้มีความหมายอย่างกว้างขวาง กล่าวคือ หากได้มีความหมายเพียงหลักธรรมทางศาสนาเท่านั้น แต่รวมถึงศีลธรรม คุณธรรม จริยธรรมและความถูกต้อง ชอบธรรมทั้งปวง ซึ่งวิญญูชนพึงมีและพึงประพฤติปฏิบัติ อาทิ ความโปร่งใสตรวจสอบได้ การปราศจากการแทรกแซงจากองค์การภายนอก เป็นต้น

หลักธรรมาภิบาลของการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (Good Governance) ที่เหมาะสมจะนำมาปรับใช้ในภาครัฐมี 10 องค์ประกอบดังนี้²

1) **หลักประสิทธิผล (Effectiveness)** คือ ผลการปฏิบัติราชการที่บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายของแผนการปฏิบัติราชการตามที่ได้รับงบประมาณมาดำเนินการ รวมถึงสามารถเทียบเคียงกับส่วนราชการหรือหน่วยงานที่มีการกิจคล้ายคลึงกันและมีผลการปฏิบัติงานในระดับชั้นนำของประเทศเพื่อให้เกิดประโยชน์สุขต่อประชาชน โดยการปฏิบัติราชการจะต้องมีทิศทางยุทธศาสตร์ และเป้าหมายที่ชัดเจน มีกระบวนการปฏิบัติงานและระบบงานที่เป็นมาตรฐาน รวมถึงมีการติดตามประเมินผลและพัฒนา ปรับปรุงอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ

2) **หลักประสิทธิภาพ (Efficiency)** คือ การบริหารราชการตามแนวทางการกำกับดูแลที่ดี ที่มีการออกแบบกระบวนการปฏิบัติงาน โดยใช้เทคนิคและเครื่องมือการบริหารจัดการที่เหมาะสมให้องค์การสามารถใช้ทรัพยากร ทั้งด้านต้นทุน แรงงาน และระยะเวลาให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการพัฒนาขีดความสามารถในการปฏิบัติราชการตามภารกิจเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกกลุ่ม

¹ดูเพิ่มเติม “คู่มือนโยบายการกำกับดูแลองค์กรที่ดี” สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (สำนักงานก.พ.ร.)

²ดูเพิ่มเติม “คู่มือการจัดระดับการกำกับดูแลการภาครัฐตามหลักธรรมาภิบาลของการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี(Good Governance Rating)” สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (สำนักงานก.พ.ร.)

3) **หลักการตอบสนอง (Responsiveness)** คือ การให้บริการที่สามารถดำเนินการได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด และสร้างความเชื่อมั่น ความไว้วางใจ รวมถึงตอบสนองความคาดหวังหรือความต้องการของประชาชน ผู้รับบริการ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่มีความหลากหลายและมีความแตกต่าง

4) **หลักการรับผิดชอบ (Accountability)** คือ การแสดงความรับผิดชอบต่อในการปฏิบัติหน้าที่และผลงานต่อเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยความรับผิดชอบนั้นควรอยู่ในระดับที่สนองต่อความคาดหวังของสาธารณะ รวมทั้งการแสดงให้เห็นถึงความสำคัญในการรับผิดชอบต่อปัญหาสาธารณะ

5) **หลักความโปร่งใส (Transparency)** คือ กระบวนการเปิดเผยอย่างตรงไปตรงมา ชี้แจงได้เมื่อมีข้อสงสัย และสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารอันไม่ต้องห้ามตามกฎหมายได้อย่างเสรี โดยประชาชนสามารถรู้ทุกขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรมหรือกระบวนการต่างๆ และสามารถตรวจสอบได้

6) **หลักการมีส่วนร่วม (Participation)** คือ กระบวนการที่ข้าราชการ ประชาชน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกกลุ่มมีโอกาสได้เข้าร่วมในการรับรู้ เรียนรู้ ทำความเข้าใจ ร่วมแสดงทัศนะ ร่วมเสนอปัญหา หรือประเด็นที่สำคัญที่เกี่ยวข้อง ร่วมคิดแนวทางร่วมการแก้ไขปัญหา ร่วมในกระบวนการตัดสินใจ และร่วมกระบวนการพัฒนาในฐานะหุ้นส่วนการพัฒนา

7) **หลักการกระจายอำนาจ (Decentralization)** คือ การถ่ายโอนอำนาจการตัดสินใจทรัพยากรและภารกิจจากส่วนราชการส่วนกลางให้แก่หน่วยการปกครองอื่นๆ (ราชการบริหารส่วนท้องถิ่น) และภาคประชาชน ดำเนินการแทนโดยมีอิสระตามสมควร รวมถึงการมอบอำนาจและความรับผิดชอบต่อตัดสินใจและการดำเนินการให้แก่บุคลากร โดยมุ่งเน้นการสร้างความพึงพอใจในการให้บริการต่อผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย การปรับปรุงกระบวนการ และเพิ่มผลิตภาพเพื่อผลการดำเนินงานที่ดีของส่วนราชการ

8) **หลักนิติธรรม (Rule of Law)** คือ การใช้อำนาจของกฎหมาย กฎระเบียบ ข้อบังคับในการบริหารราชการด้วยความเป็นธรรม ไม่เลือกปฏิบัติ และคำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

9) **หลักความเสมอภาค (Equity)** คือ การได้รับการปฏิบัติและได้รับการอย่างเท่าเทียมกันโดยไม่มีการแบ่งแยกด้าน ชายหรือหญิง ถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษา การฝึกอบรม และอื่นๆ

10) **หลักมุ่งเน้นฉันทามติ (Consensus Oriented)** คือ การหาข้อตกลงทั่วไปภายในกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นข้อตกลงที่เกิดจากการใช้กระบวนการเพื่อหาข้อคิดเห็นจากกลุ่มบุคคลที่ได้รับประโยชน์และเสียประโยชน์ โดยเฉพาะกลุ่มที่ได้รับผลกระทบโดยตรงซึ่งต้องไม่มีข้อคัดค้านที่ยุติไม่ได้ในประเด็นที่สำคัญโดยฉันทามติ ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าเห็นพ้องโดยเอกฉันท์

อาจารย์ หมายถึง คณาจารย์ ซึ่งจะมีตำแหน่งทางวิชาการที่ประกอบด้วยอาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์

อาจารย์ประจำ หมายถึง บุคลากรในสถาบันอุดมศึกษาที่มีหน้าที่หลักทางด้านการสอนและการวิจัย และปฏิบัติหน้าที่เต็มเวลาตามภาระงานที่รับผิดชอบในหลักสูตรที่เปิดสอน (มิใช่เต็มเวลาตามเวลาทำกาจ) (ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง แนวทางการบริหารเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2548)

สำหรับอาจารย์ที่สถาบันจ้างเข้ามาเป็นอาจารย์ประจำด้วยเงินรายได้หน่วยงานจะต้องมีสัญญาจ้างที่มีการระบุระยะเวลาการจ้างอย่างชัดเจนและไม่น้อยกว่า 9 เดือน ในสัญญาจ้างจะต้องระบุหน้าที่ ภาระงานให้ชัดเจน

ไม่น้อยกว่าหน้าที่ของอาจารย์ประจำตามที่กำหนดตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง แนวทางการบริหารเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2548

การนับจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัย ให้นับระยะเวลาการทำงานสำหรับอาจารย์ที่บรรจุใหม่ในปีที่ประเมิน ดังนี้

9-12 เดือน	คิดเป็น 1 คน
6 เดือนขึ้นไป แต่ไม่ถึง 9 เดือน	คิดเป็น 0.5 คน
น้อยกว่า 6 เดือน	ไม่สามารถนำมานับได้

อาจารย์ประจำหลักสูตร หมายถึง อาจารย์ประจำเต็มเวลาที่มีภาระหน้าที่ในการบริหารหลักสูตรและจัดการเรียนการสอน โดยวางแผน ติดตาม ทบทวนการดำเนินงานหลักสูตร และปฏิบัติงานประจำหลักสูตรนั้นตลอดระยะเวลาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรนั้น มีคุณสมบัติตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาวิชาที่เปิดสอนไม่น้อยกว่า 5 คน และทุกคนเป็นอาจารย์ประจำเกินกว่า 1 หลักสูตรในเวลาเดียวกันไม่ได้ ยกเว้นอาจารย์ประจำหลักสูตรระดับปริญญาโทและปริญญาเอกในสาขาวิชาเดียวกันได้ หรือเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรในหลักสูตรพหุวิทยาการได้อีก 1 หลักสูตร โดยต้องเป็นหลักสูตรที่ตรงหรือสัมพันธ์กับหลักสูตรที่ได้ประจำอยู่แล้ว (คณะกรรมการการอุดมศึกษาในการประชุมครั้งที่ 2/2549 วันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2549) ทั้งนี้ กรณีบัณฑิตศึกษาอนุโลมให้เป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรได้มากที่สุดเพียง 2 หลักสูตรเท่านั้น

หากมีการเปลี่ยนแปลงอาจารย์ประจำหลักสูตร ขอให้นำเสนอโดยดำเนินเช่นเดียวกับการนำเสนอหลักสูตรปรับปรุงเล็กน้อย โดยนำเสนอต่อสภาสถาบันเพื่อพิจารณาอนุมัติหรือให้ความเห็นชอบ และเสนอให้คณะกรรมการการอุดมศึกษารับทราบตามแบบฟอร์ม สมอ.08 ภายใน 30 วัน

บทที่ 4

การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะ

จุดเน้นของมหาวิทยาลัย

สภามหาวิทยาลัยในการประชุมครั้งที่ 6/2553 วันที่ 25 กันยายน 2553 กำหนดจุดเน้นของมหาวิทยาลัย อยู่ใน “กลุ่ม ข สถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรี” หมายความว่า สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรี เพื่อให้ได้บัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถเป็นหลักในการขับเคลื่อนการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงในระดับภูมิภาค สถาบันมีบทบาทในการสร้างความเข้มแข็งให้กับหน่วยงาน ธุรกิจ และบุคคลในภูมิภาค เพื่อรองรับการดำรงชีพ สถาบันอาจมีการจัดการเรียนการสอนในระดับบัณฑิตศึกษา โดยเฉพาะระดับปริญญาโทด้วยก็ได้

หลักการกำหนดองค์ประกอบและตัวบ่งชี้การประกันคุณภาพภายใน

มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี โดยคณะกรรมการประกันคุณภาพระดับมหาวิทยาลัยแต่งตั้งโดยสภามหาวิทยาลัยอุบลราชธานี มีผู้แทนจากคณะ/หน่วยงานเทียบเท่าร่วมเป็นคณะกรรมการดังกล่าว ได้พัฒนาแนวทางการดำเนินงาน และกำหนดตัวบ่งชี้การประกันคุณภาพภายใน ประจำปีการศึกษา 2557 เพื่อให้สอดคล้อง เกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับอุดมศึกษา ฉบับปีการศึกษา 2557 ตามที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) กำหนด และบูรณาการนำ (ร่าง) ตัวบ่งชี้การประเมินคุณภาพภายนอก รอบสี่ (ฉบับร่างประชาพิจารณ์ เมื่อวันที่ 8 พฤศจิกายน 2557) ของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) เพื่อเตรียมความพร้อมในการประเมินคุณภาพภายนอก รอบสี่ โดยผ่านความเห็นชอบ แนวทางดังกล่าว จากที่ประชุมคณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัย ในการประชุมครั้งที่ 1/2558 วันที่ 13 มกราคม 2558

ตัวบ่งชี้การประกันคุณภาพภายใน ระดับคณะ ประกอบด้วย ตัวบ่งชี้ของ สกอ. จำนวน 13 ตัวบ่งชี้ ดังนี้

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้ สกอ.
1. ด้านการผลิตบัณฑิต	6
2. ด้านการวิจัย	3
3. ด้านบริการวิชาการ	1
4. ด้านทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม	1
5. ด้านการบริหารจัดการ	2
รวม	13

หมายเหตุ (ร่าง) ตัวบ่งชี้ของ สมศ. รอบสี่ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ได้กำหนดให้มีการติดตามผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ สมศ. เพื่อเป็นการเตรียมพร้อมรับการประเมินคุณภาพภายนอก รอบสี่ “แต่ไม่นำมาคิดค่าคะแนนการประเมินคุณภาพภายใน ปีการศึกษา 2557” โดยมีตัวบ่งชี้ที่มีการติดตาม ตามภาคผนวกที่ 1

วงรอบการประเมินคุณภาพภายใน ปีการศึกษา 2557

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	ประเภทตัวบ่งชี้	หน่วย	วงรอบการเก็บข้อมูล	หมายเหตุ
1. การผลิตบัณฑิต	1.1 ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม	เชิงปริมาณ	สัดส่วน	ปีการศึกษา 2557	
	1.2 อาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก	เชิงปริมาณ	ร้อยละ	ปีการศึกษา 2557	
	1.3 อาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ	เชิงปริมาณ	ร้อยละ	ปีการศึกษา 2557	
	1.4 จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อจำนวนอาจารย์ประจำ	เชิงปริมาณ	สัดส่วน	ปีการศึกษา 2557	
	1.5 การบริการนักศึกษาระดับปริญญาตรี	เชิงคุณภาพ	ข้อ	ปีการศึกษา 2557	
	1.6 กิจกรรมนักศึกษาระดับปริญญาตรี	เชิงคุณภาพ	ข้อ	ปีการศึกษา 2557	
2. การวิจัย	2.1 ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์	เชิงคุณภาพ	ข้อ	ปีงบประมาณ 2558	
	2.2 เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์	เชิงปริมาณ	สัดส่วน	ปีงบประมาณ 2558	
	2.3 ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย	เชิงปริมาณ	ร้อยละ	ปีการศึกษา 2557	นับผลงาน 14 เดือน (ตั้งแต่ มิ.ย. 57 -ก.ค.58)
3. การบริการวิชาการ	3.1 การบริการวิชาการแก่สังคม	เชิงคุณภาพ	ข้อ	ปีงบประมาณ 2558	
4. การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม	4.1 ระบบและกลไกการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม	เชิงคุณภาพ	ข้อ	ปีงบประมาณ 2558	
5. การบริหารจัดการ	5.1 การบริหารของคณะเพื่อการกำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจกลุ่มสถาบันและเอกลักษณ์ของคณะ/สถาบัน	เชิงคุณภาพ	ข้อ	ปีงบประมาณ 2558	
	5.2 ระบบกำกับประกันคุณภาพหลักสูตร	เชิงคุณภาพ	ข้อ	ปีการศึกษา 2557	

(หมายเหตุ (ร่าง) ตัวบ่งชี้ของ สมศ. รอบสี่ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ได้กำหนดวงรอบการติดตามผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ สมศ. เพื่อเป็นการเตรียมพร้อมรับการประเมินคุณภาพภายนอก รอบสี่ “แต่ไม่นำมาคิดค่าคะแนนการประเมินคุณภาพภายใน ปีการศึกษา 2557” โดยรายละเอียดตามภาคผนวกที่ 1)

หลักการพิจารณาผลการประเมินคุณภาพภายใน ปีการศึกษา 2557

1) พิจารณาผลการประเมินคุณภาพภายใน ปีการศึกษา 2557 เฉพาะตัวบ่งชี้การประกันคุณภาพการศึกษา ภายใน ระดับอุดมศึกษา ฉบับปีการศึกษา 2557 จาก สกอ. จำนวน 13 ตัวบ่งชี้

2) (ร่าง) ตัวบ่งชี้การประเมินคุณภาพภายนอก รอบสี่ (ฉบับร่างประชาพิจารณ์ เมื่อวันที่ 8 พฤศจิกายน 2557) ของ สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) จำนวน 20 ตัวบ่งชี้ พิจารณาผลการประเมินคุณภาพภายใน แยกจากตัวบ่งชี้ของ สกอ. โดยรายงานในภาคผนวก

แผนการดำเนินงานประกันคุณภาพภายใน ระดับคณะ ปีการศึกษา2557

กิจกรรม		พ.ศ. 2557					พ.ศ. 2558										
		ระยะเวลาดำเนินงานปีการศึกษา 2557															
		ระยะเวลาดำเนินงานปีงบประมาณ พ.ศ. 2558															
		ส.ค.	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.
ระบบและกลไกการประกันคุณภาพ																	
1	ศึกษา และเทียบเคียงข้อมูล IQA และ EQA ตลอดจนสิ่งที่ต้องการเก็บข้อมูล	█	█	█	█	█											
2	สกอ.ประกาศใช้คู่มือการประกันคุณภาพภายใน ปี 2557					█											
2	หลักสูตร/คณะ/สำนัก/สถาบันกำหนดตัวบ่งชี้การประกันคุณภาพภายใน และกำหนดค่าเป้าหมาย						█	█									
3	จัดทำคู่มือการประกันคุณภาพภายในระดับหลักสูตร/คณะ/สำนัก/สถาบัน						█	█									
4	เผยแพร่คู่มือการประกันคุณภาพภายในระดับหลักสูตร/คณะ/สำนัก/สถาบัน							█									
การสร้าง الوعي																	
5	จัดประชุมชี้แจงแนวทางการประกันคุณภาพภายใน ระดับอุดมศึกษาโดยเชิญวิทยากรจาก สกอ.									█							
6	จัดประชุมสร้างความเข้าใจเกณฑ์การประกันคุณภาพภายใน (กลุ่มย่อย/เดินสายตามคณะ/หน่วยงาน)	█	█	█	█	█	█	█	█	█	█	█					
7	ส่งเสริมและเผยแพร่สร้างความเข้าใจ เช่น ข่าวประชาสัมพันธ์เว็บไซต์ ประชุมสร้างความเข้าใจการดำเนินงาน			█	█	█	█	█	█	█	█	█	█	█	█	█	█
การติดตามผลการดำเนินงาน																	
8	ติดตามผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ ระดับคณะ /สถาบัน รอบ 3 / 6 / 9 /12 เดือน (หมายเหตุ - ปีการศึกษา 2557 สกอ.ประกาศเกณฑ์ประกันฯ ใหม่ ดังนั้นจึงขอรายงานผลในช่วง 9 และ 12 เดือน)			█			█			█			█				
9	ติดตามข้อมูลพื้นฐานสนับสนุนการประกันคุณภาพภายใน (ตามรอบรายงานตามตัวบ่งชี้)						█	█	█	█	█	█	█				
10	ประชุม ค.กก. QA ระดับมหาวิทยาลัย	█	█	█	█	█	█	█	█	█	█	█					
11	ประชุมการจัดทำรายงาน SAR ระดับมหาวิทยาลัย													█	█		
12	ติดตามจัดเตรียมเอกสารและหลักฐานประกอบการตรวจประเมิน														█		

กิจกรรม		พ.ศ. 2557					พ.ศ. 2558										
		ระยะเวลาดำเนินงานปีการศึกษา 2557															
		ระยะเวลาดำเนินงานปีงบประมาณ พ.ศ. 2558															
		ส.ค.	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.	ต.ค.	พ.ย.
การตรวจสอบ/ประเมินและรายงานผล																	
13	หลักสูตร ส่งรายงาน มคอ.7 ตามแบบฟอร์มการรายงานของ สกอ.และรายงานในระบบ CHE QA Online เพื่อเตรียมรับการประเมินคุณภาพภายใน																
14	คณะส่งเล่มรายงาน SAR ระดับคณะ สำนัก และรายงานในระบบ CHE QA Online (ก่อนการประเมินอย่างน้อย 7 วัน) (หมายเหตุ - ระดับสำนัก ไม่ต้องรายงานข้อมูลในระบบ CHE QA แต่ต้องรายงานในระบบที่สถาบันกำหนด)																
15	ตรวจประเมินคุณภาพภายใน ระดับหลักสูตร และรายงานผลประเมินในระบบ CHE QA Online																
16	ตรวจประเมินคุณภาพภายใน ระดับคณะ/สำนัก และรายงานผลประเมินในระบบ CHE QA Online																
17	มหาวิทยาลัยนำผลการประเมินคณะ/สำนัก มาจัดทำ SAR และเตรียมการประเมินระดับมหาวิทยาลัย และรายงานในระบบ CHE QA Online (ก่อนการประเมินอย่างน้อย 7 วัน)																
18	ประเมินคุณภาพภายใน ระดับสถาบัน																
19	รายงานผลประเมินระดับสถาบัน ในระบบ CHE QA Online (ภายใน 30 พ.ย. ของทุกปี)																
การนำผลการประเมินไปปรับปรุง																	
20	ระดับหลักสูตร นำผลประเมินฯ ไปจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพ (Improvement Plan)																
21	ระดับคณะ/สำนัก นำผลประเมินฯ ไปจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพ (Improvement Plan)																
22	ระดับสถาบันนำผลประเมินฯ ไปจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพ (Improvement Plan)																

หมายเหตุ - กำหนดการและกิจกรรมสามารถปรับเปลี่ยนได้ตามความเหมาะสม

บทที่ 5

องค์ประกอบ และตัวบ่งชี้การประกันคุณภาพ ระดับคณะ

ระดับคณะ ประกอบด้วยผลการดำเนินงานระดับหลักสูตร และเพิ่มเติมตัวบ่งชี้ที่ดำเนินการในระดับคณะ จำนวนรวม 13 ตัวบ่งชี้ ดังนี้

องค์ประกอบในการประกันคุณภาพคณะ	ตัวบ่งชี้	เกณฑ์พิจารณา
1. การผลิตบัณฑิต	1.1 ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม	ค่าเฉลี่ยของระดับคุณภาพของทุกหลักสูตรที่คณะรับผิดชอบ
	1.2 อาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก	ร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก
	1.3 อาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ	ร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ
	1.4 จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อจำนวนอาจารย์ประจำ	สัดส่วนจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อจำนวนอาจารย์ประจำ
	1.5 การบริการนักศึกษาระดับปริญญาตรี	เกณฑ์มาตรฐาน 6 ข้อ
	1.6 กิจกรรมนักศึกษาระดับปริญญาตรี	เกณฑ์มาตรฐาน 6 ข้อ
2. การวิจัย	2.1 ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์	เกณฑ์มาตรฐาน 6 ข้อ
	2.2 เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์	เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ทั้งภายในและภายนอกต่อจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำ
	2.3 ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย	ผลงานวิชาการทุกประเภทต่ออาจารย์ประจำและนักวิจัย
3. การบริการวิชาการ	3.1 การบริการวิชาการแก่สังคม	เกณฑ์มาตรฐาน 6 ข้อ
4. การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม	4.1 ระบบและกลไกการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม	เกณฑ์มาตรฐาน 7 ข้อ
5. การบริหารจัดการ	5.1 การบริหารของคณะเพื่อการกำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจ กลุ่มสถาบัน และเอกลักษณ์ของคณะ	เกณฑ์มาตรฐาน 7 ข้อ
	5.2 ระบบการประกันคุณภาพหลักสูตร	เกณฑ์มาตรฐาน 5 ข้อ

องค์ประกอบที่ 1 การผลิตบัณฑิต

พันธกิจที่สำคัญที่สุดของสถาบันอุดมศึกษา คือ การผลิตบัณฑิต หรือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ ผู้เรียนมีความรู้ในวิชาการและวิชาชีพ มีคุณลักษณะตามหลักสูตรที่กำหนด การเรียนการสอนในยุคปัจจุบันใช้หลักการ ของการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังนั้น พันธกิจดังกล่าวจึงเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการ หลักสูตรและการเรียนการสอน เริ่มตั้งแต่การกำหนดปัจจัยนำเข้าที่ได้มาตรฐานตามที่กำหนด ประกอบด้วย การมี อาจารย์ที่มีปริมาณและคุณภาพตามมาตรฐานหลักสูตร มีกระบวนการบริหารจัดการการเรียนการสอนที่อาศัย หลักการร่วมมือรวมพลังของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอกสถาบัน

ตัวบ่งชี้ จำนวน 6 ตัวบ่งชี้ คือ

ตัวบ่งชี้ที่ 1.1	ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม
ตัวบ่งชี้ที่ 1.2	อาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก
ตัวบ่งชี้ที่ 1.3	อาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ
ตัวบ่งชี้ที่ 1.4	จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อจำนวนอาจารย์ประจำ
ตัวบ่งชี้ที่ 1.5	การบริการนักศึกษาระดับปริญญาตรี
ตัวบ่งชี้ที่ 1.6	กิจกรรมนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ตัวบ่งชี้ที่ 1.1 ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้ ผลการดำเนินการของทุกหลักสูตรในคณะ ซึ่งสามารถสะท้อนคุณภาพของบัณฑิตในหลักสูตร ที่คณะรับผิดชอบ

เกณฑ์การประเมิน

ค่าเฉลี่ยของระดับคุณภาพของทุกหลักสูตรที่คณะรับผิดชอบ

สูตรการคำนวณ

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ผลรวมของค่าคะแนนประเมินของทุกหลักสูตร}}{\text{จำนวนหลักสูตรทั้งหมดที่คณะรับผิดชอบ}}$$

หมายเหตุ : หลักสูตรที่ได้รับการรับรองโดยระบบอื่นๆ ตามที่คณะกรรมการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา เห็นชอบ ไม่ต้องนำคะแนนการประเมินของหลักสูตรนั้นมาคำนวณในตัวบ่งชี้นี้ แต่ต้องรายงานผลการรับรองตาม ระบบนั้นๆ ในตัวบ่งชี้นี้ให้ครบถ้วน

ตัวบ่งชี้ที่ 1.2 อาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก

ชนิดของตัวบ่งชี้ ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การศึกษาระดับอุดมศึกษาถือเป็นการศึกษาระดับสูงสุดที่ต้องการบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถและความคล่องตัวทางวิชาการ เพื่อปฏิบัติพันธกิจสำคัญของสถาบันในการผลิตบัณฑิต ศึกษาวิจัยเพื่อ การ ติดตาม ความก้าวหน้าทางวิชาการและการพัฒนาองค์ความรู้ ดังนั้น คณะจึงควรมีอาจารย์ที่มีระดับคุณวุฒิทางการศึกษา ที่ตรง หรือสัมพันธ์กับหลักสูตรที่เปิดสอนในสัดส่วนที่เหมาะสมกับพันธกิจหรือจุดเน้นของหลักสูตร

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกเป็นคะแนนระหว่าง 0 – 5

เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ข และ ค 2

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 40 ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

1. คำนวณค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก ตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำคณะทั้งหมด}} \times 100$$

2. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ 1 เทียบกับคะแนนเต็ม 5

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก}}{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5}} \times 5$$

$$\text{หรือ} \\ \text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก}}{40} \times 5$$

หมายเหตุ :

1. คุณวุฒิปริญญาเอกพิจารณาจากระดับคุณวุฒิที่ได้รับหรือเทียบเท่า ตามหลักเกณฑ์การพิจารณาคุณวุฒิของกระทรวงศึกษาธิการกรณีที่มีการปรับวุฒิการศึกษาให้มีหลักฐานการสำเร็จการศึกษาภายในรอบปีการศึกษานั้น ทั้งนี้ อาจใช้คุณวุฒิอื่นเทียบเท่าคุณวุฒิปริญญาเอกได้สำหรับกรณีที่บางสาขาวิชาซึ่งมีคุณวุฒิอื่นที่เหมาะสมกว่าทั้งนี้ ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการการอุดมศึกษา

2. การนับจำนวนอาจารย์ประจำ ให้นับตามปีการศึกษาและนับทั้งที่ปฏิบัติงานจริงและลาศึกษาต่อ ในกรณีที่ มีอาจารย์บรรจุใหม่ให้คำนวณตามเกณฑ์อาจารย์ประจำที่ระบุในคำชี้แจงเกี่ยวกับการนับจำนวนอาจารย์ประจำและ นักวิจัย

ตัวบ่งชี้ที่ 1.3 อาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ

ชนิดของตัวบ่งชี้ ปัจจุบันนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษาถือเป็นขุมปัญญาของประเทศ และมีความรับผิดชอบที่จะต้องส่งเสริมให้อาจารย์ในสถาบัน ทำการศึกษาวิจัยเพื่อแสวงหาและพัฒนาองค์ความรู้ในศาสตร์สาขาวิชาต่างๆ อย่างต่อเนื่อง เพื่อนำไปใช้ในการเรียน การสอน รวมทั้ง การแก้ไขปัญหาและพัฒนาประเทศ การดำรงตำแหน่งทางวิชาการเป็นสิ่งสะท้อนการปฏิบัติงาน ดังกล่าวของอาจารย์ตามพันธกิจ

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการเป็นคะแนนระหว่าง 0 – 5

เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ข และ ค 2

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ รวมกัน ที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 60 ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

1. คำนวณค่าร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ ตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ (ผศ.+รศ.+ศ.)}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำคณะทั้งหมด}} \times 100$$

2. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ 1 เทียบกับคะแนนเต็ม 5

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ}}{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5}} \times 5$$

หรือ

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ}}{60} \times 5$$

ตัวบ่งชี้ที่ 1.4 จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อจำนวนอาจารย์ประจำ

ชนิดของตัวบ่งชี้ ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งสำหรับการจัดการการศึกษาระดับอุดมศึกษา คือ สัดส่วนของนักศึกษาต่ออาจารย์ ที่จะต้องสอดคล้องกับศาสตร์ในแต่ละสาขาวิชาและลักษณะการเรียนการสอน รวมทั้ง มีความเชื่อมโยงไปสู่การวางแผนต่างๆ เช่น การวางแผนอัตรากำลัง ภาระงานอาจารย์ เป้าหมายการผลิตบัณฑิต ดังนั้น สถาบันจึงควรมีจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อจำนวนอาจารย์ประจำที่ปฏิบัติงานจริงในสัดส่วนที่เหมาะสมกับสาขาวิชา

เกณฑ์การประเมิน

คำนวณหาค่าความแตกต่างระหว่างจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาต่ออาจารย์ประจำกับเกณฑ์มาตรฐาน และนำมาเทียบกับค่าความต่างทั้งด้านสูงกว่าหรือต่ำกว่าที่กำหนดเป็นคะแนน 0 และ 5 คะแนน และใช้การเทียบบัญญัติไตรยางศ์ ดังนี้

- ค่าความแตกต่างทั้งด้านสูงกว่าหรือต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานไม่เกินร้อยละ 10 กำหนดเป็นคะแนน 5
- ค่าความแตกต่างทั้งด้านสูงกว่าหรือต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานตั้งแต่ร้อยละ 20 กำหนดเป็นคะแนน 0
- ค่าความแตกต่างทั้งด้านสูงกว่าหรือต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานตั้งแต่ร้อยละ 10.01 และไม่เกินร้อยละ 20 ให้นำมาเทียบบัญญัติไตรยางศ์ตามสูตรเพื่อเป็นคะแนนของหลักสูตรนั้นๆ

สูตรการคำนวณจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า

1. คำนวณค่าหน่วยกิตนักศึกษา (Student Credit Hours : SCH) ซึ่งก็คือ ผลรวมของผลคูณระหว่างจำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนกับจำนวนหน่วยกิตแต่ละรายวิชาที่ เปิดสอนทุกรายวิชาตลอดปีการศึกษา รวบรวมหลังจากนักศึกษาลงทะเบียนแล้วเสร็จ (หมดกำหนดเวลาการเพิ่ม - ถอน) โดยมีสูตรการคำนวณ ดังนี้

$$SCH = \sum n_i c_i$$

เมื่อ n_i = จำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนในวิชาที่ i

c_i = จำนวนหน่วยกิตของวิชาที่ i

2. คำนวณค่า FTES โดยใช้สูตรคำนวณดังนี้

$$\text{จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อปี (FTES)} = \frac{\text{Student Credit Hours (SCH) ทั้งปี}}{\text{จำนวนหน่วยกิตต่อปีการศึกษาตามเกณฑ์มาตรฐานการลงทะเบียนในระดับปริญญาชั้นๆ}}$$

การปรับจำนวนในระหว่างปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษา ให้มีการปรับค่าจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าในระดับบัณฑิตศึกษาให้เป็นระดับปริญญาตรี เพื่อนำมารวมคำนวณหาสัดส่วนจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาต่ออาจารย์ประจำ

นักศึกษาเต็มเวลาในหน่วยนับปริญญาตรี	
1. กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ	= FTES ระดับปริญญาตรี + FTES ระดับบัณฑิตศึกษา
2. กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพ	= FTES ระดับปริญญาตรี + (2 x FTES ระดับบัณฑิตศึกษา)
3. กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	= FTES ระดับปริญญาตรี + (1.8 x FTES ระดับบัณฑิตศึกษา)

สัดส่วนจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาต่ออาจารย์ประจำแยกตามกลุ่มสาขา

กลุ่มสาขา	สัดส่วนจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาต่ออาจารย์ประจำ
1. วิทยาศาสตร์สุขภาพ	8:1
2. วิทยาศาสตร์กายภาพ	20:1
3. วิศวกรรมศาสตร์	20:1
4. สถาปัตยกรรมศาสตร์และการผังเมือง	8:1
5. เกษตร ป่าไม้และประมง	20:1
6. บริหารธุรกิจ พาณิชยศาสตร์ บัญชี การจัดการ การท่องเที่ยว เศรษฐศาสตร์	25 :1
7. นิติศาสตร์	50:1
8. ครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์	30:1
9. ศิลปกรรมศาสตร์ วิจารณ์ศิลป์และประยุกต์ศิลป์	8:1
10. สังคมศาสตร์/มนุษยศาสตร์	25:1

สูตรการคำนวณ

1) คำนวณหาค่าความแตกต่างจากเกณฑ์มาตรฐานและนำมาคิดเป็นค่าร้อยละ ตามสูตร

$$\frac{\text{สัดส่วนจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาที่เป็นจริง} - \text{สัดส่วนจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาตามเกณฑ์มาตรฐาน}}{\text{สัดส่วนจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาตามเกณฑ์มาตรฐาน}} \times 100$$

2) นำค่าร้อยละจากข้อ 1 มาคำนวณคะแนน ดังนี้

- 2.1) ค่าร้อยละไม่เกินร้อยละ 10 คิดเป็น 5 คะแนน
- 2.2) ค่าร้อยละเกินร้อยละ 20 คิดเป็น 0 คะแนน
- 2.3) ค่าร้อยละตั้งแต่ 10.01 และ ไม่เกินร้อยละ 20ให้นำมาคิดคะแนน ดังนี้

คะแนนที่ได้= $\frac{(20 - \text{ค่าร้อยละที่คำนวณได้จาก 1})}{10} \times 5$

ตัวอย่างการคำนวณ

- จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อปี (FTES) ของหลักสูตรหนึ่งทางด้านสังคมศาสตร์/มนุษยศาสตร์ = 24

ค่าความแตกต่างจากเกณฑ์มาตรฐาน = $\frac{24 - 25}{25} \times 100$ = ร้อยละ -4 ได้คะแนน 5 คะแนน

- จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อปี (FTES) ของหลักสูตรหนึ่งทางด้านสังคมศาสตร์/มนุษยศาสตร์ = 32

ค่าความแตกต่างจากเกณฑ์มาตรฐาน = $\frac{32 - 25}{25} \times 100$ = ร้อยละ 28 ได้คะแนน 0 คะแนน

- จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อปี (FTES) ของหลักสูตรหนึ่งทางด้านสังคมศาสตร์/มนุษยศาสตร์ = 28

ค่าความแตกต่างจากเกณฑ์มาตรฐาน = $\frac{28 - 25}{25} \times 100$ = ร้อยละ 12

แปลงค่าความแตกต่าง เป็นคะแนน เท่ากับ $20 - 12 = 8$ ได้คะแนน = $\frac{8 \times 5}{10} = 4$ คะแนน

✱ ข้อมูลเพิ่มเติมจากคู่มือ สกอ. (การคิดค่า นักศึกษาเต็มเวลา (FTEs) ระดับสาขาวิชา)

อ้างอิง : เอกสารแนบท้ายประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง แนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ประโยชน์อาคารของสถาบันอุดมศึกษา (หน้าที่ 5 – 6) ดังนี้

อัตราส่วนอาจารย์ต่อนักศึกษาเต็มเวลา

1. ระดับอนุปริญญาและปริญญาตรี

สาขาวิชา	อัตราส่วน
1. ศึกษาศาสตร์และการฝึกหัดครู	1 : 15
2. มนุษยศาสตร์ศาสนาและเทววิทยา	1 : 25
3. วิจารณ์ศิลป์และประยุกต์ศิลป์	1 : 8
4. นิติศาสตร์	1 : 50
5. สังคมและพฤติกรรมศาสตร์	1 : 25
6. การบริหารพาณิชยกรรมและธุรกิจ	1 : 25
7. การสื่อสารมวลชนและการเอกสาร	1 : 25
8. คหกรรมศาสตร์	1 : 18
9. ธุรกิจบริการ	1 : 25
10. วิทยาศาสตร์ธรรมชาติ	1 : 10
11. คณิตศาสตร์และวิทยาการคอมพิวเตอร์	1 : 20
12. แพทยศาสตร์และวิชาที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ	1 : 8
13. วิศวกรรมศาสตร์	1 : 20

สาขาวิชา	อัตราส่วน
14. สถาปัตยกรรมศาสตร์และการผังเมือง	1 : 8
15. การอาชีวะ ทัศนกรรมและอุตสาหกรรม	1 : 10
16. การขนส่งและการคมนาคม	1 : 10
17. เกษตรศาสตร์วนศาสตร์และประมง	1 : 20
18. เกสซ์ศาสตร์	1 : 8
19. สัตวแพทยศาสตร์	1 : 8
20. อื่นๆ	1 : 18

2. ระดับบัณฑิตศึกษา

สาขาวิชา	อัตราส่วน
1. สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์	1 : 10
2. วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	1 : 5
3. แพทยศาสตร์และวิชาที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ	1 : 4

ตัวบ่งชี้ที่ 1.5 การบริการนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คณะควรจัดบริการด้านต่างๆ ให้นักศึกษาและศิษย์เก่าในกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ ควบคู่กับนักศึกษาเพื่อ การดำรงชีวิตอย่างมีความสุขและคุ้มค่าในระหว่างการใช้ชีวิตในคณะ ตั้งแต่การให้คำปรึกษา ทั้งด้านวิชาการและการ ใช้ชีวิต จัดบริการข้อมูลหน่วยงานที่ให้บริการ เช่น ศูนย์ยืมการศึกษา แหล่งทุนการศึกษาต่อ การบริการจัดหางาน แหล่งข้อมูลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ การเตรียมความพร้อมเพื่อการทำงานเมื่อสำเร็จการศึกษา ข้อมูลข่าวสาร ความเคลื่อนไหวในและนอกสถาบันที่จำเป็นแก่นักศึกษาและศิษย์เก่า โดยการให้บริการทั้งหมดต้องให้ความสำคัญกับ การบริการที่มีคุณภาพและเกิดประโยชน์แก่ผู้รับบริการอย่างแท้จริง

เกณฑ์มาตรฐาน

1. จัดบริการให้คำปรึกษาทางวิชาการ และการใช้ชีวิตแก่นักศึกษาในคณะ
2. มีการให้ข้อมูลของหน่วยงานที่ให้บริการ กิจกรรมพิเศษนอกหลักสูตร แหล่งงานทั้งเต็มเวลาและนอกเวลา แก่นักศึกษา
3. จัดกิจกรรมเตรียมความพร้อมเพื่อการทำงานเมื่อสำเร็จการศึกษาแก่นักศึกษา
4. ประเมินคุณภาพของการจัดกิจกรรมและการจัดบริการในข้อ1-3 ทุกข้อไม่ต่ำกว่า 3.51 จากคะแนนเต็ม 5
5. นำผลการประเมินจากข้อ 4 มาปรับปรุงพัฒนาการให้บริการและการให้ข้อมูล เพื่อส่งผลประเมิน สูงขึ้นหรือเป็นไปตามความคาดหวังของนักศึกษา
6. ให้ข้อมูลและความรู้ที่เป็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพแก่ศิษย์เก่า

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3-4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 ข้อ	มีการดำเนินการ 6 ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ 1.6 กิจกรรมนักศึกษาในระดับปริญญาตรี

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คณะต้องส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมนักศึกษาต่างๆ อย่างเหมาะสมและครบถ้วน **กิจกรรมนักศึกษา** หมายถึง กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ดำเนินการทั้งโดยคณะและโดยองค์กรนักศึกษา เป็นกิจกรรมที่ผู้เข้าร่วมจะมีโอกาสได้รับการพัฒนาสติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกาย และคุณธรรมจริยธรรม โดยสอดคล้องกับ คุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ ที่ประกอบด้วย มาตรฐานผลการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิแห่งชาติ 5 ประการ ได้แก่ (1) คุณธรรม จริยธรรม (2) ความรู้ (3) ทักษะทางปัญญา (4) ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ (5) ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ที่คณะ สถาบัน และสภา/องค์กรวิชาชีพได้กำหนดเพิ่มเติม ตลอดจนสอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้บัณฑิต และนำหลัก PDSA/PDCA (Plan, Do, Study/Check, Act) ไปใช้ในชีวิตประจำวันเป็นการพัฒนาคุณภาพนักศึกษาอย่างยั่งยืน

เกณฑ์มาตรฐาน

1. จัดทำแผนการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในภาพรวมของคณะ โดยให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการจัดทำแผนและการจัดกิจกรรม
2. ในแผนการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ให้ดำเนินกิจกรรมที่ส่งเสริมคุณลักษณะบัณฑิตตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิแห่งชาติ 5 ประการ ให้ครบถ้วน ประกอบด้วย
  - (1) คุณธรรม จริยธรรม
  - (2) ความรู้
  - (3) ทักษะทางปัญญา
  - (4) ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ
  - (5) ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ
3. จัดกิจกรรมให้ความรู้และทักษะการประกันคุณภาพแก่นักศึกษา
4. ทุกกิจกรรมที่ดำเนินการ มีการประเมินผลความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของกิจกรรมและนำผลการประเมินมาปรับปรุงการดำเนินงานครั้งต่อไป
5. ประเมินความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของแผนการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษา
6. นำผลการประเมินไปปรับปรุงแผนหรือปรับปรุงการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนานักศึกษา

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3 – 4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 ข้อ	มีการดำเนินการ 6 ข้อ

องค์ประกอบที่ 2 การวิจัย

สถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งอาจมีจุดเน้นในเรื่องการวิจัยที่แตกต่างกันขึ้นกับสภาพแวดล้อมและความพร้อมของแต่ละสถาบัน อย่างไรก็ตาม ทุกสถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้องมีพันธกิจนี้ เป็นส่วนหนึ่งของพันธกิจสถาบัน ดังนั้นจึงต้องมีระบบและกลไกควบคุมให้สามารถดำเนินการในพันธกิจด้านนี้อย่างมีประสิทธิภาพและคุณภาพตามจุดเน้นเฉพาะของแต่ละสถาบัน เพื่อให้ได้ผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่เกิดประโยชน์ การวิจัยจะประสบความสำเร็จและเกิดประโยชน์ จำเป็นต้องมีส่วนประกอบที่สำคัญ 3 ประการ คือ 1) สถาบันต้องมีแผนการวิจัย มีระบบและกลไก ตลอดจนมีการสนับสนุนทรัพยากรให้สามารถดำเนินการได้ตามแผน 2) คณาจารย์มีส่วนร่วมในการวิจัยอย่างเข้มแข็ง โดยบูรณาการงานวิจัยกับการจัดการเรียนการสอน และพันธกิจด้านอื่นๆ ของสถาบัน และ 3) ผลงานวิจัยมีคุณภาพ มีประโยชน์ สนองยุทธศาสตร์ของชาติและมีการเผยแพร่อย่างกว้างขวาง

ตัวบ่งชี้ จำนวน 3 ตัวบ่งชี้ คือ

ตัวบ่งชี้ที่ 2.1 ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์

ตัวบ่งชี้ที่ 2.2 เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์

ตัวบ่งชี้ที่ 2.3 ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย

ตัวบ่งชี้ที่ 2.1 ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษาต้องมีการบริหารจัดการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่มีคุณภาพ โดยมีแนวทางการดำเนินงานที่เป็นระบบและมีกลไกส่งเสริมสนับสนุนครบถ้วน เพื่อให้สามารถดำเนินการได้ตามแผนที่กำหนดไว้ ทั้งการสนับสนุนด้านการจัดหาแหล่งทุนวิจัยและการจัดสรรทุนวิจัยจากงบประมาณของสถาบันให้กับบุคลากร ส่งเสริมพัฒนาสมรรถนะแก่อาจารย์และนักวิจัย การสนับสนุนทรัพยากรที่จำเป็นซึ่งรวมถึงทรัพยากรบุคคล ทรัพยากรการเงิน เครื่องมืออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องต่างๆ ตลอดจนจัดระบบสร้างขวัญและกำลังใจแก่นักวิจัยอย่างเหมาะสม ตลอดจนมีระบบและกลไกเพื่อช่วยในการคุ้มครองสิทธิของงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์

เกณฑ์มาตรฐาน

1. มีระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารงานวิจัยที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการบริหารงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์

2. สนับสนุนพันธกิจด้านการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ ในประเด็นต่อไปนี้
  - ห้องปฏิบัติการวิจัยหรือห้องปฏิบัติงานสร้างสรรค์ หรือหน่วยวิจัย หรือศูนย์เครื่องมือ หรือศูนย์ให้คำปรึกษาและสนับสนุนการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์
  - ห้องสมุดหรือแหล่งค้นคว้าข้อมูลสนับสนุนการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์
  - สิ่งอำนวยความสะดวกหรือการรักษาความปลอดภัยในการวิจัยหรือการผลิตงานสร้างสรรค์ เช่น ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ ระบบรักษาความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการ
  - กิจกรรมวิชาการที่ส่งเสริมงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ เช่น การจัดประชุมวิชาการ การจัดแสดงผลงานสร้างสรรค์ การจัดให้มีศาสตราจารย์อาคันตุกะหรือศาสตราจารย์รับเชิญ (visiting professor)
3. จัดสรรงบประมาณ เพื่อเป็นทุนวิจัยหรืองานสร้างสรรค์
4. จัดสรรงบประมาณเพื่อสนับสนุนการเผยแพร่ผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ในการประชุมวิชาการหรือการตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติ
5. มีการพัฒนาสมรรถนะอาจารย์และนักวิจัย มีการสร้างขวัญและกำลังใจ ตลอดจนยกย่องอาจารย์และนักวิจัยที่มีผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ดีเด่น
6. มีระบบและกลไกเพื่อช่วยในการคุ้มครองสิทธิของงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์และดำเนินการตามระบบที่กำหนด

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3-4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 ข้อ	มีการดำเนินการ 6 ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ 2.2 เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์

ชนิดของตัวบ่งชี้ ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดการผลิตงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ในสถาบันอุดมศึกษา คือ เงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาจึงต้องจัดสรรเงินจากภายในสถาบันและที่ได้รับจากภายนอกสถาบัน เพื่อสนับสนุนการทำวิจัยหรืองานสร้างสรรค์อย่างมีประสิทธิภาพตามสภาพแวดล้อมและจุดเน้นของสถาบัน

นอกจากนั้น เงินทุนวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่คณะได้รับจากแหล่งทุนภายนอกสถาบันยังเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญ ที่แสดงถึงศักยภาพด้านการวิจัยของคณะ โดยเฉพาะคณะที่อยู่ในกลุ่มที่เน้นการวิจัย

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงจำนวนเงินต่อจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำเป็นคะแนนระหว่าง 5

เกณฑ์เฉพาะคณะที่อยู่ในกลุ่ม ข และ ค2 จำแนกเป็น 3 กลุ่มสาขาวิชา ดังนี้

1. กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกสถาบันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = 60,000 บาทขึ้นไปต่อคน

2. กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ

จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกสถาบันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = 50,000 บาทขึ้นไปต่อคน

3. กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกสถาบันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = 25,000 บาทขึ้นไปต่อคน

สูตรการคำนวณ:

1. คำนวณจำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกสถาบันต่อจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัย

$$\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยฯ} = \frac{\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยฯ จากภายในและภายนอก}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัย}}$$

2. แปลงจำนวนเงินที่คำนวณได้ในข้อ 1 เทียบกับคะแนนเต็ม 5

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยฯ จากภายในและภายนอก}}{\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยฯ ที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5}} \times 5$$

สรุปคะแนนที่ได้ในระดับคณะ

คะแนนที่ได้ในระดับคณะ = ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้ของทุกกลุ่มสาขาวิชาในคณะ

หมายเหตุ

1. จำนวนอาจารย์และนักวิจัยให้นับตามปีการศึกษา และนับเฉพาะที่ปฏิบัติงานจริงไม่นับรวมผู้ลาศึกษาต่อ
2. ให้นับจำนวนเงินที่มีการลงนามในสัญญารับทุนในปีการศึกษาหรือปีงบประมาณหรือปีปฏิทินนั้นๆ ไม่ใช่จำนวนเงินที่เบิกจ่ายจริง
3. กรณีที่มีหลักฐานการแบ่งสัดส่วนเงินสนับสนุนงานวิจัย ซึ่งอาจเป็นหลักฐานจากแหล่งทุนหรือหลักฐานจากการตกลงร่วมกันของสถาบันที่ร่วมโครงการ ให้แบ่งสัดส่วนเงินตามหลักฐานที่ปรากฏ กรณีที่ไม่มีหลักฐาน ให้แบ่งเงินตามสัดส่วนผู้ร่วมวิจัยของแต่ละคณะ
4. การนับจำนวนเงินสนับสนุนโครงการวิจัย สามารถนับเงินโครงการวิจัยสถาบันที่ได้ลงนามในสัญญารับทุนโดยอาจารย์ประจำหรือนักวิจัย แต่ไม่สามารถนับเงินโครงการวิจัยสถาบันที่บุคลากรสายสนับสนุนที่ไม่ใช่ นักวิจัย เป็นผู้ดำเนินการ

ตัวบ่งชี้ที่ 2.3 ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลผลิต

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ผลงานวิชาการเป็นข้อมูลที่สำคัญในการแสดงให้เห็นว่าอาจารย์ประจำและนักวิจัยได้สร้างสรรค์ขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าทางวิชาการและการพัฒนาองค์ความรู้อย่างต่อเนื่อง เป็นผลงานที่มีคุณค่า สมควรส่งเสริมให้มีการเผยแพร่และนำไปใช้ประโยชน์ทั้งเชิงวิชาการและการแข่งขันของประเทศ ผลงานวิชาการอยู่ในรูปของบทความวิจัยหรือบทความวิชาการที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ หรือ ระดับนานาชาติ ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI หรือ Scopus หรือตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษา ว่าด้วย หลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. 2556 ผลงานได้รับการจดอนุสิทธิบัตร หรือสิทธิบัตร หรือเป็นผลงานวิชาการรับใช้สังคมที่ผ่านการประเมินตำแหน่งทางวิชาการแล้วผลงานวิจัยที่หน่วยงานหรือองค์กรระดับชาติว่าจ้างให้ดำเนินการตำราหรือหนังสือที่ใช้ในการขอผลงานทางวิชาการและผ่านการพิจารณาตามเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการแล้ว โดยมีวิธีการคิดดังนี้

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยเป็นคะแนนระหว่าง 0 - 5 เกณฑ์การแบ่งกลุ่มตามสาขาวิชา ดังนี้

เกณฑ์เฉพาะคณะที่อยู่ในกลุ่ม ข และ ค 2

กลุ่มสาขาวิชา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยที่กำหนดไว้เป็นคะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 30 ขึ้นไป

กลุ่มสาขาวิชา วิทยาศาสตร์สุขภาพ

ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยที่กำหนดไว้เป็นคะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 30 ขึ้นไป

กลุ่มสาขาวิชา มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยที่กำหนดไว้เป็นคะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 20 ขึ้นไป

สูตรคำนวณ

1. คำนวณค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยตามสูตร

$$\frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยทั้งหมด}} \times 100$$

2. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ 1 เทียบกับคะแนนเต็ม 5

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย}}{\text{ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยที่กำหนดให้ เป็นคะแนนเต็ม 5}} \times 5$$

กำหนดระดับคุณภาพผลงานวิชาการดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
0.20	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ
0.40	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ หรือในวารสารทางวิชาการระดับชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูลตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษา ว่าด้วยหลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. 2556 แต่สถาบันนำเสนอสภาสถาบันอนุมัติและจัดทำเป็นประกาศให้ทราบเป็นการทั่วไป และแจ้งให้ กพอ./ กกอ. ทราบภายใน 30 วันนับแต่วันที่ออกประกาศ - ผลงานได้รับการจดอนุสิทธิบัตร
0.60	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในวารสารทางวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ 2
0.80	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ ที่ตีพิมพ์ในวารสารทางวิชาการระดับนานาชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูลตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษา ว่าด้วยหลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ.2556 แต่สถาบันนำเสนอสภาสถาบันอนุมัติและจัดทำเป็นประกาศให้ทราบเป็นการทั่วไป และแจ้งให้ กพอ./ กกอ. ทราบภายใน 30 วันนับแต่วันที่ออกประกาศ (ซึ่งไม่อยู่ใน Beall's list) หรือตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ 1
1.00	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ ที่ตีพิมพ์ในวารสารทางวิชาการระดับนานาชาติที่ปรากฏในฐานข้อมูลระดับนานาชาติตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษา ว่าด้วยหลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ.2556 - ผลงานได้รับการจดสิทธิบัตร - ผลงานวิชาการรับใช้สังคมที่ผ่านการประเมินตำแหน่งทางวิชาการแล้ว - ผลงานวิจัยที่หน่วยงานหรือองค์กรระดับชาติว่าจ้างให้ดำเนินการ - ผลงานค้นพบพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ ที่ค้นพบใหม่และได้รับการจดทะเบียน - ตำราหรือหนังสือที่ผ่านการประเมินตำแหน่งทางวิชาการแล้ว - ตำราหรือหนังสือที่ผ่านการพิจารณาตามหลักเกณฑ์การประเมินตำแหน่งทางวิชาการแต่ไม่ได้นำมาขอรับการประเมินตำแหน่งทางวิชาการ

การส่งบทความเพื่อพิจารณาคัดเลือกให้นำเสนอในการประชุมวิชาการ ต้องส่งเป็นฉบับสมบูรณ์ (full paper) และเมื่อได้รับการตอบรับและตีพิมพ์แล้ว การตีพิมพ์ต้องตีพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ ซึ่งสามารถอยู่ในรูปแบบเอกสาร หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

กำหนดระดับคุณภาพงานสร้างสรรค์ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
0.20	งานสร้างสรรค์ที่มีการเผยแพร่สู่สาธารณะในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หรือผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ online
0.40	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับสถาบัน
0.60	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับชาติ
0.80	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ
1.00	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับภูมิภาคอาเซียน/นานาชาติ

ผลงานสร้างสรรค์ทุกชิ้น ต้องผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการที่มีองค์ประกอบไม่น้อยกว่า 3 คน โดยมี บุคคลภายนอกสถาบันร่วมพิจารณาด้วย

องค์ประกอบที่ 3 การบริการวิชาการ

การบริการทางวิชาการแก่สังคมเป็นหนึ่งในภารกิจของสถาบันอุดมศึกษา สถาบันพึงให้บริการทางวิชาการ แก่ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ในรูปแบบต่างๆ ตามถนัดและในด้านที่สถาบันมีความเชี่ยวชาญ การให้บริการทาง วิชาการอาจให้เปล่าโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายหรืออาจคิดค่าใช้จ่ายตามความเหมาะสม โดยให้บริการทั้งหน่วยงานภาครัฐ และเอกชน หน่วยงานอิสระ หน่วยงานสาธารณะ ชุมชน และสังคมโดยกว้าง รูปแบบการให้บริการทางวิชาการ มีความหลากหลาย เช่น การอนุญาตให้ใช้ประโยชน์ทรัพยากรของสถาบัน เป็นแหล่งอ้างอิงทางวิชาการ ให้คำปรึกษา ให้การอบรม จัดประชุมหรือสัมมนาวิชาการ ทำงานวิจัยเพื่อตอบคำถามต่างๆ หรือเพื่อชี้แนะสังคม การให้บริการ ทางวิชาการนอกจากเป็นการทำประโยชน์ให้สังคมแล้ว สถาบันยังได้รับประโยชน์ในด้านต่างๆ คือ เพิ่มพูนความรู้และ ประสบการณ์ของอาจารย์อันจะนำมาสู่การพัฒนาหลักสูตร มีการบูรณาการเพื่อใช้ประโยชน์ทางการจัดการเรียน การสอนและการวิจัย พัฒนาตำแหน่งทางวิชาการของอาจารย์ สร้างเครือข่ายกับหน่วยงานต่างๆ ซึ่งเป็นแหล่งงาน ของนักศึกษาและเป็นการสร้างรายได้ของสถาบันจากการให้บริการทางวิชาการด้วย

ตัวบ่งชี้ จำนวน 1 ตัวบ่งชี้ คือ

ตัวบ่งชี้ที่ 3.1 การบริการวิชาการแก่สังคม

ตัวบ่งชี้ที่ 3.1 การบริการวิชาการแก่สังคม

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การบริการวิชาการเป็นภารกิจหลักอีกอย่างหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษา คณะควรคำนึงถึงกระบวนการในการ ให้บริการวิชาการแก่สังคม โดยศึกษาความต้องการของกลุ่มเป้าหมายนำมาจัดทำแผนบริการวิชาการประจำปี ทั้งการ บริการวิชาการที่ทำให้เกิดรายได้และการบริการวิชาการที่คณะจัดทำเพื่อสร้างประโยชน์ แก่ชุมชน โดยมีการประเมิน ความสำเร็จของการบริการวิชาการ และนำมาจัดทำเป็นแผนเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนแก่นักศึกษาให้มี ประสบการณ์จากสภาพจริงและนำมาใช้ประโยชน์จนเกิดผลลัพธ์ที่สร้างความพึงพอใจต่อชุมชนและสังคมอย่าง ต่อเนื่องและยั่งยืน

เกณฑ์มาตรฐาน

1. จัดทำแผนการบริการวิชาการประจำปีที่สุดคล้องกับความต้องการของสังคมและกำหนดตัวบ่งชี้วัด ความสำเร็จในระดับแผนและโครงการบริการวิชาการแก่สังคมและเสนอกรรมการประจำคณะ เพื่อพิจารณาอนุมัติ
2. โครงการบริการวิชาการแก่สังคมตามแผน มีการจัดทำ แผนการใช้ประโยชน์ จากบริการวิชาการ เพื่อให้เกิดผลต่อการพัฒนานักศึกษา ชุมชน หรือสังคม
3. โครงการบริการวิชาการแก่สังคมในข้อ 1 อย่างน้อยต้องมีโครงการที่บริการแบบให้เปล่า
4. ประเมิน ความสำเร็จตามตัวบ่งชี้ของแผนและโครงการ บริการวิชาการแก่สังคมในข้อ 1 และนำเสนอ กรรมการประจำคณะ เพื่อพิจารณา

5. นำผลการประเมินตามข้อ 4 มาปรับปรุงแผนหรือพัฒนาการให้บริการวิชาการสังคม
6. คณะมีส่วนร่วมในการบริการวิชาการแก่สังคมในระดับสถาบัน

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3-4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 ข้อ	มีการดำเนินการ 6 ข้อ

องค์ประกอบที่ 4 การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมถือเป็นพันธกิจสำคัญประการหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษา ดังนั้นสถาบันอุดมศึกษาจึงต้องมีระบบและกลไกการดำเนินงานด้านนี้ให้เป็นอย่างดีมีประสิทธิภาพและคุณภาพ โดยอาจมีจุดเน้นเฉพาะที่แตกต่างกันตามปรัชญา และธรรมชาติของแต่ละสถาบัน และมีการบูรณาการเข้ากับพันธกิจอื่นๆ โดยเฉพาะการผลิตบัณฑิต รวมทั้ง มีการจัดกิจกรรมที่ฟื้นฟู อนุรักษ์ สืบสาน พัฒนา เผยแพร่ศิลปะและวัฒนธรรม สร้างสรรค์ ส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นให้เป็นรากฐานการพัฒนาองค์ความรู้ที่ดีขึ้น

ตัวบ่งชี้ จำนวน 1 ตัวบ่งชี้ คือ

ตัวบ่งชี้ที่ 4.1 ระบบและกลไกการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

ตัวบ่งชี้ที่ 4.1 ระบบและกลไกการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษาต้องมีนโยบาย แผนงาน โครงสร้าง และการบริหารจัดการงานทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมทั้งการอนุรักษ์ ฟื้นฟู สืบสาน เผยแพร่วัฒนธรรมไทย ภูมิปัญญาท้องถิ่นตามจุดเน้นของสถาบันอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

เกณฑ์มาตรฐาน

1. กำหนดผู้รับผิดชอบในการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
2. จัดทำแผนด้านทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม และกำหนด ตัวบ่งชี้วัดความสำเร็จ ตามวัตถุประสงค์ของแผน รวมทั้ง จัดสรรงบประมาณเพื่อให้สามารถดำเนินการได้ตามแผน
3. กำกับติดตามให้มีการดำเนินงานตามแผนด้านทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
4. ประเมินความสำเร็จตามตัวบ่งชี้ที่วัดความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของแผนด้านทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
5. นำผลการประเมินไปปรับปรุงแผนหรือกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
6. เผยแพร่กิจกรรมหรือการบริการด้านทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมต่อสาธารณชน
7. กำหนดหรือสร้างมาตรฐานคุณภาพด้านศิลปะและวัฒนธรรมซึ่งเป็นที่ยอมรับในระดับชาติ

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3 – 4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 ข้อ	มีการดำเนินการ 6 -7 ข้อ

องค์ประกอบที่ 5 การบริหารจัดการ

สถาบันอุดมศึกษาต้องให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการ โดยมีสภามหาวิทยาลัยทำหน้าที่ในการกำกับดูแลการทำงานของสถาบันให้มีประสิทธิภาพ สถาบันอุดมศึกษาจะต้องบริหารจัดการด้านต่างๆ ให้มีคุณภาพ เช่น ทรัพยากรบุคคล ระบบฐานข้อมูล การบริหารความเสี่ยง การบริหารการเปลี่ยนแปลง การบริหารทรัพยากรทั้งหมด ฯลฯ เพื่อสัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยใช้หลักธรรมาภิบาล (Good Governance)

ตัวบ่งชี้ จำนวน 2 ตัวบ่งชี้ คือ

ตัวบ่งชี้ที่ 5.1 การบริหารของคณะเพื่อการกำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจ กลุ่มสถาบัน และเอกลักษณ์ของคณะ

ตัวบ่งชี้ที่ 5.2 ระบบกำกับการประกันคุณภาพหลักสูตร

ตัวบ่งชี้ที่ 5.1 การบริหารของคณะเพื่อการกำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจ กลุ่มสถาบัน และเอกลักษณ์ของคณะ

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษามีพันธกิจหลัก คือ การเรียนการสอน การวิจัย การบริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม ในการดำเนินพันธกิจหลัก สถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้อง ดำเนินงานผ่านคณะ ดังนั้น คณะต้องมีการพัฒนาแผนเพื่อกำหนดทิศทางการพัฒนาและการดำเนินงานของ คณะให้สอดคล้องกับเป้าหมายและกลุ่มสถาบัน ตลอดจนมีการบริหารทั้งด้านบุคลากร การเงิน ความเสี่ยงและการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานตามพันธกิจหลักให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

เกณฑ์มาตรฐาน

1. พัฒนาแผนกลยุทธ์จากผลการวิเคราะห์ SWOT โดยเชื่อมโยงกับวิสัยทัศน์ของคณะและ สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของคณะ สถาบัน รวมทั้งสอดคล้องกับ กลุ่มสถาบันและเอกลักษณ์ของคณะ และพัฒนาไปสู่แผนกลยุทธ์ทางการเงินและแผนปฏิบัติการประจำปีตามกรอบเวลาเพื่อให้บรรลุผลตามตัวบ่งชี้และเป้าหมายของแผนกลยุทธ์และเสนอผู้บริหารระดับสถาบันเพื่อพิจารณาอนุมัติ

2. ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลทางการเงินที่ประกอบไปด้วยต้นทุนต่อหน่วยในแต่ละหลักสูตร สัดส่วนค่าใช้จ่ายเพื่อพัฒนานักศึกษา อาจารย์ บุคลากร การจัดการเรียนการสอน อย่างต่อเนื่อง เพื่อวิเคราะห์ความคุ้มค่าของการบริหารหลักสูตร ประสิทธิภาพ ประสิทธิผลในการผลิตบัณฑิต และโอกาสในการแข่งขัน

3. ดำเนินงานตามแผนบริหารความเสี่ยง ที่เป็นผลจากการวิเคราะห์และระบุปัจจัยเสี่ยงที่เกิดจากปัจจัยภายนอก หรือปัจจัยที่ไม่สามารถควบคุมได้ที่ส่งผลต่อการดำเนินงานตามพันธกิจของคณะและให้ระดับความเสี่ยงลดลงจากเดิม

4. บริหารงานด้วยหลักธรรมาภิบาลอย่างครบถ้วนทั้ง 10 ประการที่อธิบายการดำเนินงานอย่างชัดเจน

5. ค้นหาแนวปฏิบัติที่ดีจากความรู้ทั้งที่มีอยู่ในตัวบุคคล ทักษะของผู้มีประสบการณ์ตรง และแหล่งเรียนรู้ อื่นๆ ตามประเด็นความรู้ อย่างน้อยครอบคลุมพันธกิจด้านการผลิตบัณฑิตและด้านการวิจัย จัดเก็บอย่างเป็นระบบ โดยเผยแพร่ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรและนำมาปรับใช้ในการปฏิบัติงานจริง

6. การกำกับติดตามผลการดำเนินงานตามแผนการบริหารและแผนพัฒนาบุคลากรสายวิชาการและสายสนับสนุน

7. ดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในตามระบบและกลไกที่เหมาะสมและสอดคล้องกับพันธกิจและพัฒนาการของคณะที่ได้ปรับให้การดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพเป็นส่วนหนึ่งของการบริหารงาน คณะตามปกติที่ประกอบด้วย การควบคุมคุณภาพ การตรวจสอบคุณภาพ และการประเมินคุณภาพ

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3 - 4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 - 6 ข้อ	มีการดำเนินการ 7 ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ 5.2 ระบบกำกับประกันคุณภาพหลักสูตร

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

อธิบายตัวบ่งชี้

บทบาทหน้าที่ของคณะในการกำกับ การประกันคุณภาพการศึกษาระดับหลักสูตร มีการดำเนินการตั้งแต่ การควบคุมคุณภาพ การติดตามตรวจสอบคุณภาพ และการพัฒนาคุณภาพ การพัฒนาตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินฯ จะมุ่งไปที่ระบบการประกันคุณภาพการศึกษามากกว่าการประเมินคุณภาพ เพื่อให้สามารถส่งเสริม สนับสนุน กำกับ ติดตาม การดำเนินงานให้เป็นไปตามที่กำหนด สะท้อนการจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพ

เกณฑ์มาตรฐาน

1. มีระบบและกลไกในการ กำกับ การ ดำเนินการประกันคุณภาพหลักสูตรให้เป็นไปตามองค์ประกอบ การประกันคุณภาพหลักสูตร
2. มีคณะกรรมการกำกับ ติดตามการดำเนินงานให้เป็นไปตามระบบที่กำหนดใน ข้อ 1 และรายงานผลการติดตามให้กรรมการประจำคณะเพื่อพิจารณาทุกภาคการศึกษา
3. มีการจัดสรรทรัพยากรเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของหลักสูตรให้เกิดผลตามองค์ประกอบ การประกันคุณภาพหลักสูตร
4. มีการประเมินคุณภาพหลักสูตรตาม กำหนดเวลาทุกหลักสูตร และรายงานผลการประเมินให้กรรมการ ประจำคณะเพื่อพิจารณา
5. นำผลการประเมินและข้อเสนอแนะจากกรรมการประจำคณะมาปรับปรุงหลักสูตรให้มีคุณภาพดีขึ้น อย่างต่อเนื่อง

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3 ข้อ	มีการดำเนินการ 4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 ข้อ

บทที่ 6

แนวทางการวิเคราะห์และสรุปผลการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

สถาบันการศึกษาทุกสถาบันต้องวางระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของตนเองให้เหมาะสมกับบริบท และวิสัยทัศน์ของสถาบัน โดยต้องพิจารณาเกณฑ์มาตรฐานอุดมศึกษาที่เกี่ยวข้องในระดับชาติด้วย เพื่อให้เป็นไปตาม เกณฑ์ขั้นต่ำที่ประเทศกำหนดและมุ่งสู่เป้าหมาย จุดเน้น จุดเด่น หรือเอกลักษณ์ของสถาบัน

การวางระบบการประกันคุณภาพจะต้องประกอบด้วย การควบคุม การตรวจสอบ และการประเมินผล เพื่อนำ ข้อมูลไปปรับปรุงพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน ดังนั้น ระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายในดังกล่าว อย่างน้อย ต้องครอบคลุมระดับหลักสูตร ระดับคณะ และระดับสถาบัน โดยสถาบันต้องควบคุมให้มีการดำเนินงานตามระบบคุณภาพ ที่กำหนด และมีการตรวจสอบระบบคุณภาพเป็นระยะๆ โดยที่มีกลไกการดำเนินงานอย่างชัดเจน เช่น มีผู้รับผิดชอบ / ผู้บริหาร / ผู้เกี่ยวข้อง / ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย มีส่วนร่วม เมื่อครบหนึ่งปีการศึกษาก็ต้องมีการประเมินผลการดำเนินงานตาม ระบบประกันคุณภาพดังกล่าว เพื่อนำไปปรับปรุงพัฒนาในปีถัดไป โดยสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจะ ดำเนินการติดตามตรวจสอบความก้าวหน้าของการปฏิบัติตามแผนการพัฒนาคุณภาพการศึกษาอย่างน้อยหนึ่งครั้งใน ทุกสามปี และแจ้งผลให้สถานศึกษาทราบรวมทั้งเปิดเผยผลการติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษาต่อสาธารณชน

ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรที่คณะกรรมการประกันคุณภาพภายใน ระดับอุดมศึกษาจัดทำขึ้น เป็นไปในทิศทางเดียวกับการประเมินเพื่อการเผยแพร่หลักสูตรที่มีคุณภาพและมาตรฐานตามที่ ประกาศไว้ในกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552 ทั้งนี้ได้กำหนดให้รายงานการประเมินคุณภาพ การศึกษาภายในระดับหลักสูตร (IQA ระดับหลักสูตร) และรายงานผลการดำเนินการของหลักสูตร (มคอ.7) เป็นรายงาน ฉบับเดียวกันเพื่อลดความซ้ำซ้อนของการจัดทำรายงานของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาและสามารถรายงานผ่านระบบ อิเล็กทรอนิกส์

ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะ และระดับสถาบัน ที่คณะกรรมการการประกันคุณภาพ ภายในระดับอุดมศึกษาจัดทำขึ้น สอดคล้องกับการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรและเชื่อมโยงกับ การประกันคุณภาพภายนอกของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) และ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.)

การสรุปผลการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน แต่ละระดับมีรายละเอียดดังนี้

1. **ระดับหลักสูตร** มีองค์ประกอบในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน 6 องค์ประกอบ ได้แก่

องค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน

องค์ประกอบที่ 2 บัณฑิต

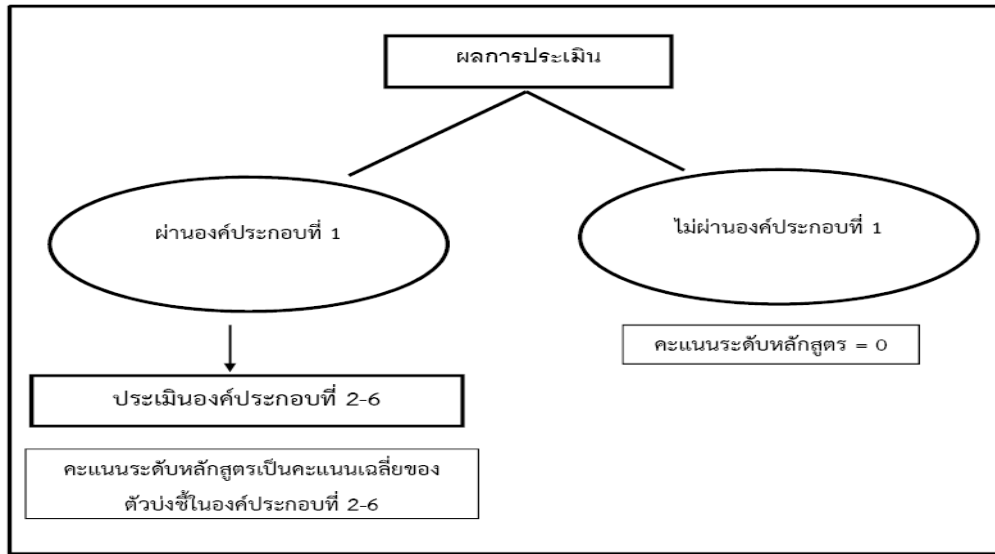
องค์ประกอบที่ 3 นักศึกษา

องค์ประกอบที่ 4 อาจารย์

องค์ประกอบที่ 5 หลักสูตรการเรียนการสอนการประเมินผู้เรียน

องค์ประกอบที่ 6 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

องค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐานเป็นองค์ประกอบที่ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ และเกณฑ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องมี 1 ตัวบ่งชี้ จำนวนเกณฑ์ขึ้นอยู่กับระดับปริญญา หากผลการดำเนินงานไม่เป็นไปตามเกณฑ์ใดเกณฑ์หนึ่งถือว่าหลักสูตรนั้น “ไม่ได้มาตรฐาน” และมีค่าคะแนนเป็น “ศูนย์” หากหลักสูตรนั้นมีผลการดำเนินงานผ่านทุกเกณฑ์ถือว่าเป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด และจะมีการประเมินคะแนนคุณภาพของหลักสูตรในองค์ประกอบที่ 2 – 6 ดังแสดงตามภาพ ต่อไปนี้

$$\text{คะแนนรวมเฉลี่ย} = \frac{\text{คะแนนรวมของตัวบ่งชี้ 13 ตัวบ่งชี้}}{13}$$

ซึ่งการแปลผลจะเป็นการอธิบายว่า

คะแนนระดับหลักสูตร = 0

หมายถึง หลักสูตรไม่ได้มาตรฐาน

คะแนนระดับหลักสูตร = 0.01 – 5.00

หมายถึง หลักสูตรเป็นไปตามมาตรฐานและมีระดับคุณภาพตามคะแนนที่ได้ ดังนี้

คะแนน	ระดับคุณภาพ
0.01 - 2.00	น้อย
2.01 – 3.00	ปานกลาง
3.01 – 4.00	ดี
4.01 – 5.00	ดีมาก

แม้ว่าหลักสูตรไม่ผ่านองค์ประกอบที่ 1 (การกำกับมาตรฐาน) ผู้รับผิดชอบหลักสูตร/คณะ/สถาบันต้องประเมินตัวบ่งชี้ขององค์ประกอบที่ 2 ถึงองค์ประกอบที่ 6 ด้วยเพื่อให้ทราบระดับการพัฒนาของหลักสูตรตนเองโดยการวิเคราะห์ในรายละเอียดของปัจจัยนำเข้า กระบวนการ ผลลัพธ์ และรายองค์ประกอบโดยไม่ต้องรายงานระดับคะแนนเฉลี่ย เพื่อเป็นการวิเคราะห์ในเชิงคุณภาพในองค์ประกอบที่ 2 ถึง องค์ประกอบที่ 6 เกี่ยวกับจุดเด่นและโอกาสในการพัฒนา เพื่อยกระดับคุณภาพของหลักสูตรต่อไป

2. ระดับคณะ

การประเมินระดับคณะจะสะท้อนผลการดำเนินงานของผู้บริหารคณะใน 4 พันธกิจ รวมทั้งระบบการบริหารจัดการของคณะด้วยโดยแสดงเป็นค่าเฉลี่ยในแต่ละพันธกิจ นอกจากนั้น มีการวิเคราะห์แยกเป็นปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลลัพธ์ด้วย เพื่อให้ผู้บริหารคณะได้นำไปใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงพัฒนา ดังตารางต่อไปนี้

ตารางการวิเคราะห์คุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะ

องค์ประกอบ คุณภาพ	คะแนนการประเมินเฉลี่ย					ผลการประเมิน
	ตัวบ่งชี้	I	P	O	คะแนนเฉลี่ย	
						0.00 – 1.50 การดำเนินงานต้องปรับปรุงเร่งด่วน 1.51 – 2.50 การดำเนินงานต้องปรับปรุง 2.51 – 3.50 การดำเนินงานระดับพอใช้ 3.51 – 4.50 การดำเนินงานระดับดี 4.51 – 5.00 การดำเนินงานระดับดีมาก
1	6	1.2,1.3,1.4	1.5,1.6	1.1		
2	3	2.2	2.1	2.3		
3	1	-	3.1	-		
4	1	-	4.1	-		
5	2	-	5.1,5.2	-		
รวม	13	4	7	2		
ผลการประเมิน						

* ตัวบ่งชี้ที่ 1.1 เป็นค่าคะแนนเฉลี่ยของผลการประเมินระดับหลักสูตรทุกหลักสูตร

คณะควรวิเคราะห์ในเชิงคุณภาพเกี่ยวกับจุดเด่น และจุดที่ควรพัฒนาในแต่ละองค์ประกอบด้วย ตามตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตัวอย่างรายงานผลการวิเคราะห์ จุดเด่น และจุดที่ควรพัฒนา องค์ประกอบที่ 1 - องค์ประกอบที่ 5

จุดเด่น
1.
2.

จุดที่ควรพัฒนา
1.
2.

3. ระดับสถาบัน

การประเมินระดับสถาบันจะสะท้อนผลการดำเนินงานของผู้บริหารสถาบันใน 4 พันธกิจ รวมทั้งระบบการบริหารจัดการของสถาบันด้วย โดยแสดงเป็นค่าเฉลี่ยในแต่ละพันธกิจ นอกจากนี้มีการวิเคราะห์แยกเป็นปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลลัพธ์ด้วย เพื่อให้ผู้บริหารสถาบันได้นำไปใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงพัฒนา ตามตารางต่อไปนี้

ตารางวิเคราะห์ผลการประเมิน ระดับสถาบัน

องค์ประกอบ คุณภาพ	คะแนนการประเมินเฉลี่ย					ผลการประเมิน
	ตัวบ่งชี้	I	P	O	คะแนนเฉลี่ย	
						0.00 – 1.50 การดำเนินงานต้องปรับปรุงเร่งด่วน 1.51 – 2.50 การดำเนินงานต้องปรับปรุง 2.51 – 3.50 การดำเนินงานระดับพอใช้ 3.51 – 4.50 การดำเนินงานระดับดี 4.51 – 5.00 การดำเนินงานระดับดีมาก
1	5	1.2,1.3	1.4,1.5	1.1		
2	3	2.2	2.1	2.3		
3	1	-	3.1	-		
4	1	-	4.1	-		
5	3	-	5.1,5.3	5.2		
รวม	13	3	7	3		
ผลการประเมิน						

* ตัวบ่งชี้ที่ 1.1 เป็นค่าคะแนนเฉลี่ยของผลการประเมินระดับหลักสูตรทุกหลักสูตร

* ตัวบ่งชี้ที่ 5.2 เป็นค่าคะแนนเฉลี่ยของผลการประเมินระดับคณะทุกคณะ

สถาบันควรวิเคราะห์ในเชิงคุณภาพเกี่ยวกับจุดเด่นและจุดที่ควรพัฒนาในแต่ละองค์ประกอบด้วยตามตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตัวอย่างรายงานผลการวิเคราะห์ จุดเด่น และจุดที่ควรพัฒนา องค์ประกอบที่ 1 - องค์ประกอบที่ 5

จุดเด่น
1.
2.
จุดที่ควรพัฒนา
1.
2.

ภาคผนวก

ภาคผนวก 1

ตัวบ่งชี้การประเมินคุณภาพภายนอก รอบสี่ ฉบับร่างประชาพิจารณ์ (8 พ.ย. 2556)

มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ได้กำหนดให้มีการติดตามผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ สมศ. เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการเตรียมพร้อมรับการประเมินคุณภาพภายนอก รอบสี่ “แต่ไม่นำมาคิดค่าคะแนนการประเมินคุณภาพภายใน ปีการศึกษา 2557” โดยมีตัวบ่งชี้ที่มีการติดตาม ดังนี้

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	วงรอบการเก็บข้อมูล
ด้านคุณภาพศิษย์ (4 ตัวบ่งชี้)	1. ผู้เรียนเป็นคนดี	ปีการศึกษา 2557
	2. ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามหลักสูตร	ปีการศึกษา 2557
	3. ผู้เรียนมีผลงานตีพิมพ์/เผยแพร่ หรือนำไปใช้ประโยชน์	ปีการศึกษา 2557
	4. ศิษย์เก่าทำประโยชน์ให้กับสถาบัน	ปีการศึกษา 2557
ด้านคุณภาพอาจารย์ (4 ตัวบ่งชี้)	5. อาจารย์มีความรู้ความสามารถ	ปีการศึกษา 2557
	6. อาจารย์มีผลงานตีพิมพ์/เผยแพร่	ปีการศึกษา 2557
	7. อาจารย์มีผลงานที่นำไปใช้ประโยชน์	ปีการศึกษา 2557
	8. ครู/อาจารย์ได้รับการเพิ่มพูนความรู้/ประสบการณ์	ปีการศึกษา 2557
ด้านการบริหารและธรรมาภิบาล ของสถานศึกษา (4 ตัวบ่งชี้)	9. การดำเนินงานของสภาสถาบัน/กรรมการประจำคณะ	ปีการศึกษา 2557
	10. การดำเนินงานของอธิการบดี /คณบดี	ปีการศึกษา 2557
	11. การบริหารความเสี่ยง	ปีงบประมาณ 2558
	12. การพัฒนาบุคลากรสายสนับสนุน	ปีการศึกษา 2557
ด้านความสัมพันธ์กับชุมชน/ สังคม (2 ตัวบ่งชี้)	13. การให้บริการวิชาการ/วิชาชีพที่ส่งผลต่อชุมชน/สังคม	ปีงบประมาณ 2558
	14. การบริการวิชาการที่ส่งผลต่อชุมชน/สังคม	ปีงบประมาณ 2558

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	วงรอบการเก็บข้อมูล
ด้านการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม (2 ตัวบ่งชี้)	15. การส่งเสริมสนับสนุนศิลปะและวัฒนธรรม	ปีงบประมาณ 2558
	16. การพัฒนาสุนทรียภาพ	ปีงบประมาณ 2558
ด้านอัตลักษณ์/เอกลักษณ์ (2 ตัวบ่งชี้)	17. อัตลักษณ์ผู้เรียน	ปีการศึกษา 2557
	18. เอกลักษณ์คณะ /สถาบัน	ปีการศึกษา 2557
ด้านมาตรการส่งเสริม (2 ตัวบ่งชี้)	19. มาตรการส่งเสริมภายในคณะ /สถาบัน	ปีการศึกษา 2557
	20. มาตรการส่งเสริมภายนอกสถาบัน	ปีการศึกษา 2557

2

รายละเอียด (ร่าง) ตัวบ่งชี้การประเมินคุณภาพภายนอก รอบสี่ ฉบับร่างประชาพิจารณ์ (8 พ.ย. 2556)

1. ด้านคุณภาพศิษย์

สมศ.1 ผู้เรียนเป็นคนดี

คำอธิบาย

นิสิตนักศึกษาดำรงชีวิตอย่างมีคุณค่า มีน้ำใจไมตรี มีจิตอาสา และมีการพัฒนาคุณธรรมด้านต่างๆ อาทิ วินัย สติ กตัญญู เมตตา อุดม ซื่อสัตย์ ประหยัด ขยัน ไม่เห็นแก่ตัว ฯลฯ ผ่านการทำงาน ทำกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์

การพิจารณา

ร้อยละของนิสิตนักศึกษาทุกหลักสูตร/ทุกระดับในหลักสูตรภาคปกติ ภาคพิเศษ ภาคนอกเวลาจัดการศึกษา ใน/นอกที่ตั้ง ทั้งไทย/นานาชาติ การศึกษาทางไกลและ E-Learning เป็นต้น ที่ทำงาน ทำกิจกรรม บำเพ็ญประโยชน์ ไม่น้อยกว่า 50 ชั่วโมง/ปี/คน ต่อจำนวนนิสิต/นักศึกษาทั้งหมดทุกหลักสูตรทุกระดับ โดยผู้ประเมินตรวจสอบข้อเท็จจริง เพื่อยืนยันผลการดำเนินงาน ด้วยการศึกษาเอกสาร สุ่มตัวอย่าง การสังเกต และการสัมภาษณ์

สูตรการคำนวณ

$$\frac{\text{จำนวนนิสิต/นักศึกษาที่ทำงานทำกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์}}{\text{จำนวนนิสิต/นักศึกษาทั้งหมด}} \times 100$$

เกณฑ์การพิจารณา

ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบ โดยกำหนดร้อยละ 100 เท่ากับ 5 คะแนน

หมายเหตุ :

- สำหรับ นิสิตนักศึกษา ที่ทำงานเต็มเวลา ต้องทำกิจกรรมและ/หรือบำเพ็ญประโยชน์ ไม่น้อยกว่า 50 ชั่วโมง/ปี/คนและคิดเป็นตัวหารด้วยเช่นกัน
- การนับจำนวนให้นับทั้งผู้ทำกิจกรรมและผู้เข้าร่วมกิจกรรม

เงื่อนไข : คะแนนที่ได้ในตัวบ่งชี้นี้จะถูกลดลง 1 คะแนน หากพบว่า มีนิสิตนักศึกษา กระทำผิดศีลธรรม โดยอาจารย์และผู้บริหารมิได้ดำเนินการแก้ไขและป้องกันมิให้เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดซ้ำ

สมศ.2 ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามหลักสูตร

คำอธิบาย

นิสิต/นักศึกษา ระดับ ระดับปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก และ บัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถตามหลักสูตรและมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์สอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้บัณฑิต

การพิจารณา

1. ความสามารถด้านเทคโนโลยีสารสนเทศตามเป้าหมายของคณะ/สถาบัน (1 คะแนน) ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบ โดยกำหนดร้อยละ 80 ของนิสิตนักศึกษาชั้นปีสุดท้าย เท่ากับ 1 คะแนน
2. มีนิสิตนักศึกษาได้รับการยอมรับ/ยกย่อง/รางวัลที่สะท้อนความรู้ความสามารถในระดับชาติ/นานาชาติ ปีละไม่น้อยกว่า 1 รางวัล (1 คะแนน)
3. อัตราการสำเร็จการศึกษาของนิสิต นักศึกษา (Success Rate) ในแต่ละรุ่น (1 คะแนน) ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบ โดยกำหนดร้อยละ 80 ของนิสิตนักศึกษาแรกเข้า เท่ากับ 1 คะแนน
4. การมีงานทำและ/หรือสอบได้ทุนศึกษาต่อจากองค์กรภายในและ/หรือต่างประเทศของบัณฑิตปริญญาตรี (1 คะแนน) ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบ โดยกำหนดร้อยละ 80 ของผู้สำเร็จการศึกษา เท่ากับ 1 คะแนน
5. ความพึงพอใจของผู้ใช้บัณฑิต (1 คะแนน) ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบ โดยกำหนด ร้อยละ 80 ของระดับความพึงพอใจ เท่ากับ 1 คะแนน

เงื่อนไข : ไม่มี

สมศ.3 ผู้เรียนมีผลงานตีพิมพ์/เผยแพร่ หรือนำไปใช้ประโยชน์

คำอธิบาย

ผลงาน วิจัย/สร้างสรรค์ของบัณฑิตระดับปริญญาโทและ/หรือปริญญาเอก ที่ได้รับการตีพิมพ์และ/หรือเผยแพร่ในมิติต่างๆ

ผลงานวิจัย

ค่าน้ำหนัก	การตีพิมพ์ผลงานวิจัย
0.20	มีการตีพิมพ์สู่สาธารณะในลักษณะใดลักษณะหนึ่งและผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ online
0.40	มีการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ
0.60	- มีการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ - มีการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับชาติที่มีชื่อปรากฏอยู่ในฐานข้อมูล Thai-Journal Citation Index Centre (TCI) กลุ่ม 2 หรือเทียบเท่า *
0.80	มีการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับชาติที่มีชื่อปรากฏอยู่ในฐานข้อมูล Thai-Journal Citation Index Centre (TCI) กลุ่ม 1 หรือเทียบเท่า *

ค่าน้ำหนัก	การตีพิมพ์ผลงานวิจัย
1.00	- มีการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ปรากฏในฐานข้อมูลการจัดอันดับวารสาร SJR (Scimago Journal Rank : www.scimagojr.com) หรือปรากฏในฐานข้อมูลสากล ISI หรือ Scopus หรือเทียบเท่า - ผลงานที่ได้รับการจดสิทธิบัตร

4

หมายเหตุ – ตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วย หลักการพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. 2556

ตารางค่าน้ำหนัก ระดับปริญญาโท

ค่าน้ำหนัก	การตีพิมพ์ผลงานวิจัย
0.20	มีการตีพิมพ์สู่สาธารณะในลักษณะใดลักษณะหนึ่งและผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ online
0.40	มีการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ
0.60	- มีการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ - ผลงานที่ได้รับการจดอนุสิทธิบัตร
0.80	ผลงานที่มีการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับชาติ ที่ปรากฏอยู่ในฐานข้อมูล TCI
1.00	- ผลงานที่มีการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ - ผลงานที่ได้รับการจดสิทธิบัตร

ตารางค่าน้ำหนัก ระดับปริญญาเอก

ค่าน้ำหนัก	การตีพิมพ์ผลงานวิจัย
0.20	มีการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ
0.40	- มีการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ - ผลงานที่ได้รับการจดอนุสิทธิบัตร
0.60	ผลงานที่มีการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับชาติ ที่ปรากฏอยู่ในฐานข้อมูล TCI (กลุ่มที่ 2)
0.80	ผลงานที่มีการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับชาติ ที่ปรากฏอยู่ในฐานข้อมูล TCI (กลุ่มที่ 1)
1.00	- ผลงานที่มีการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ - ผลงานที่ได้รับการจดสิทธิบัตร

ผลงานสร้างสรรค์ทั้งระดับปริญญาโท และปริญญาเอก

ค่าน้ำหนัก	การเผยแพร่ผลงานสร้างสรรค์
0.20	มีการเผยแพร่สู่สาธารณะในลักษณะใดลักษณะหนึ่งหรือผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ online
0.40	มีการเผยแพร่ในระดับสถาบัน
0.60	มีการเผยแพร่ในระดับชาติ
0.80	มีการเผยแพร่ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ
1.00	มีการเผยแพร่ในระดับภูมิภาคอาเซียน/นานาชาติ

หมายเหตุ – ผลงานสร้างสรรค์ทุกชิ้นต้องผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการที่มีองค์ประกอบไม่น้อยกว่า 3 คน โดยมีบุคคลภายนอกสถาบันร่วมพิจารณาด้วย

การพิจารณา

1. ข้อมูลจากสถาบัน (5 คะแนน)

ผลรวมคะแนนประเมินของแต่ละคณะ ทหาร จำนวนคณะที่ได้รับการประเมิน

2. ข้อมูลจากคณะ แยกเป็นกรณี ดังนี้

กรณีที่ 1 มีหลักสูตรระดับปริญญาโท และเอก

1. ระดับปริญญาเอก : ร้อยละของ ผลรวมถ่วงน้ำหนักงานวิจัย ที่ตีพิมพ์และ งานสร้างสรรค์ที่เผยแพร่ (2 คะแนน) โดยใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบ โดยกำหนดร้อยละ 100 เท่ากับ 2 คะแนน

$$\frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของงานวิจัย/สร้างสรรค์} \\ \text{ที่ตีพิมพ์/เผยแพร่ของบัณฑิตระดับปริญญาเอก}}{\text{จำนวนงานวิจัย/สร้างสรรค์ของบัณฑิตระดับปริญญาเอกทั้งหมด}} \times 100$$

2. ระดับปริญญาโท : ร้อยละของ ผลรวมถ่วงน้ำหนักงานวิจัย ที่ตีพิมพ์และ งานสร้างสรรค์ที่เผยแพร่ (3 คะแนน) โดยใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบ โดยกำหนดร้อยละ 50 เท่ากับ 3 คะแนน

$$\frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของงานวิจัย/สร้างสรรค์} \\ \text{ที่ตีพิมพ์/เผยแพร่ของบัณฑิตระดับปริญญาโท}}{\text{จำนวนงานวิจัย/สร้างสรรค์ของบัณฑิตระดับปริญญาโททั้งหมด}} \times 100$$

กรณีที่ 2 มีเฉพาะหลักสูตรระดับปริญญาโท

ร้อยละของ ผลรวมถ่วงน้ำหนักงานวิจัย ที่ตีพิมพ์และ งานสร้างสรรค์ที่เผยแพร่ (5 คะแนน) โดยใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบ โดยกำหนดร้อยละ 50 เท่ากับ 5 คะแนน

$$\frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของงานวิจัย/สร้างสรรค์} \\ \text{ที่ตีพิมพ์/เผยแพร่ของบัณฑิตระดับปริญญาโท}}{\text{จำนวนงานวิจัย/สร้างสรรค์ของบัณฑิตระดับปริญญาโททั้งหมด}} \times 100$$

กรณีที่ 3 มีเฉพาะหลักสูตรระดับปริญญาเอก

ร้อยละของ ผลรวมถ่วงน้ำหนักงานวิจัย ที่ตีพิมพ์และ งานสร้างสรรค์ที่เผยแพร่ (5 คะแนน) โดยใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบ โดยกำหนดร้อยละ 100 เท่ากับ 5 คะแนน

$$\frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของงานวิจัย/สร้างสรรค์} \\ \text{ที่ตีพิมพ์/เผยแพร่ของบัณฑิตระดับปริญญาเอก}}{\text{จำนวนงานวิจัย/สร้างสรรค์ของบัณฑิตระดับปริญญาเอกทั้งหมด}} \times 100$$

กรณีที่ 4 ไม่มีหลักสูตรบัณฑิตศึกษา

จำนวนบัณฑิตที่ได้รับการประกาศเกียรติคุณยกย่องในด้านวิชาการ วิชาชีพ คุณธรรม จริยธรรม หรือรางวัลทางวิชาการ หรือด้านอื่นที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพบัณฑิตในระดับชาติ หรือนานาชาติ (5 คะแนน) โดยใช้ บัญญัติไตรยางค์เทียบ โดยกำหนดร้อยละ 10 เท่ากับ 5 คะแนน

$$\frac{\text{จำนวนบัณฑิตที่มีค่าตามเกณฑ์}}{\text{จำนวนบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาทั้งหมด}} \times 100$$

เงื่อนไข: คะแนนในตัวบ่งชี้นี้จะลดลง 1 คะแนน หากพบว่า

1. อัตราส่วนอาจารย์ต่อนักศึกษาปริญญาโท/เอก ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ของ สกอ.หรือ ต้นสังกัด หรือ
2. อัตราส่วนอาจารย์คณาจารย์นิพนธ์ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ของ สกอ.หรือต้นสังกัด หรือ
3. อัตราส่วนอาจารย์คณาจารย์นิพนธ์ ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ของ สกอ.หรือต้นสังกัด

สมศ.4 ศิษย์เก่าทำประโยชน์ให้กับสถาบัน

คำอธิบาย

ศิษย์เก่าผู้สำเร็จการศึกษาทุกระดับที่ให้ความร่วมมือ ช่วยเหลือในการพัฒนาและสร้างชื่อเสียงให้กับสถาบัน

การพิจารณา : ระดับคณะ (5 คะแนน)

1. มีระบบฐานข้อมูลศิษย์เก่าที่เป็นปัจจุบันและมีการสื่อสารกับศิษย์เก่าอย่างสม่ำเสมอ (1 คะแนน)
2. มีกิจกรรมที่ศิษย์เก่าพัฒนาวิชาการ/วิชาชีพ หรือพัฒนานิสิต นักศึกษาร่วมกับสถาบัน (1 คะแนน)
3. มีกิจกรรมที่ ศิษย์เก่าร่วมพัฒนาสถาบัน เช่น อาคารสถานที่ อุปกรณ์การศึกษาหรือสิ่งแวดล้อม เป็นต้น (1 คะแนน)
4. มีกิจกรรมที่ ศิษย์เก่า ร่วมสนับสนุนทรัพยากรและ/หรือทุนการศึกษา ตามเป้าหมายที่สถาบันกำหนด (1 คะแนน)
5. มีการเชิดชูเกียรติแก่ศิษย์เก่าที่บำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม (1 คะแนน)

การพิจารณา : ระดับสถาบัน

1. ผลรวมคะแนนของทุกคณะ (2 คะแนน) โดยใช้บัญญัติไตรยางค์เทียบ คะแนนเฉลี่ย 5.00 เท่ากับ 2 คะแนน
2. ข้อมูลจากสถาบัน (3 คะแนน)
  - 2.1 มีกิจกรรมที่ ศิษย์เก่า ร่วมพัฒนา กับสถาบันในมิติต่างๆ อาทิ ด้านวิชาการ/วิชาชีพ อาคารสถานที่ อุปกรณ์การศึกษา สิ่งแวดล้อม หรือศิษย์เก่าร่วมสนับสนุนทรัพยากรและ/หรือทุนการศึกษา (1 คะแนน)
  - 2.2 มีฐานข้อมูล และมีการสื่อสารกับศิษย์เก่าอย่างเป็นระบบ (1 คะแนน)
  - 2.3 มีระบบและมีการให้การยอมรับ/ยกย่อง/รางวัล สำหรับศิษย์เก่าที่อุทิศตน บำเพ็ญประโยชน์จนเป็นที่ประจักษ์ของสังคม (1 คะแนน)

หมายเหตุ – ประเมินเฉพาะคณะ/สถาบันที่มีศิษย์เก่าสำเร็จการศึกษา 5 ปีขึ้นไป

เงื่อนไข : ไม่มี

2. ด้านคุณภาพอาจารย์

สมศ.5 อาจารย์มีความรู้ความสามารถ

คำอธิบาย

อาจารย์มี คุณวุฒิและความเชี่ยวชาญทางวิชาการในสาขาวิชาที่สอน พัฒนาสู่การสร้างความรู้ เพื่อให้ นิสิตนักศึกษาพัฒนาตนเองอย่างเต็มศักยภาพ

การพิจารณา

ข้อมูลจากสถาบัน (5 คะแนน) โดยกำหนดค่าน้ำหนักระดับคุณภาพอาจารย์ทั้งด้านวิชาการ ดังนี้

วุฒิการศึกษา ตำแหน่งทางวิชาการ	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	ปริญญาเอกหรือ เทียบเท่า
อาจารย์	0	2	5
ผู้ช่วยศาสตราจารย์	1	3	6
รองศาสตราจารย์	3	5	8
ศาสตราจารย์	6	8	11

ค่าคะแนนคุณภาพอาจารย์ คำนวณ ดังนี้

$\frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของอาจารย์ประจำ}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำทั้งหมด}}$
--

การพิจารณา: ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบ โดยกำหนดให้ค่าคะแนนคุณภาพอาจารย์ 6 เท่ากับ 5 คะแนน

หมายเหตุ – ไม่นับปริญญาเกิตติมศักดิ์ ศาสตราจารย์คลินิก ศาสตราจารย์ชาน

เงื่อนไข : คะแนนที่ได้ในตัวบ่งชี้นี้จะลดลง 1 คะแนน หากพบว่า มีอาจารย์ประจำวุฒิปริญญา ที่ไม่ได้รับการรับรองจากต้นสังกัด

สมศ. 6 อาจารย์มีผลงานตีพิมพ์/เผยแพร่

คำอธิบาย

ผลงานวิจัย /สร้างสรรค์ของอาจารย์ประจำและ/หรือนักวิจัยประจำที่มีคุณภาพและได้รับการ ตีพิมพ์ ในวารสารระดับสากล หรือผลงานสร้างสรรค์ที่ผ่านการรับรองจากคณะกรรมการ และมีการเผยแพร่ในระดับชาติหรือระดับนานาชาติ

การพิจารณา

ข้อมูลจากสถาบัน (5 คะแนน)

1. ร้อยละของอาจารย์ประจำและนักวิจัยที่มีผล งานวิจัย ที่ได้รับตีพิมพ์และ/หรือ งานสร้างสรรค์ที่เผยแพร่ (2 คะแนน) โดยใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบ ดังนี้

กลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์ ร้อยละ 100 เท่ากับ 2 คะแนน

กลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ร้อยละ 50 เท่ากับ 2 คะแนน

$$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ประจำ/นักวิจัยประจำที่มีผลงานที่ได้รับตีพิมพ์/เผยแพร่}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำ/นักวิจัยประจำทั้งหมด}} \times 100$$

2. ร้อยละของผลงานวิจัยที่ได้รับตีพิมพ์และ/หรือ งานสร้างสรรค์ที่เผยแพร่ (3 คะแนน) โดยใช้ บัญญัติไตรยางค์เทียบ ดังนี้

กลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์ ร้อยละ 20 เท่ากับ 3 คะแนน

กลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ร้อยละ 10 เท่ากับ 3 คะแนน

$$\frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของงานวิจัย/งานสร้างสรรค์ที่ตีพิมพ์/เผยแพร่}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำ/นักวิจัยประจำทั้งหมด}} \times 100$$

ผลงานวิจัย

ค่าน้ำหนัก	การตีพิมพ์ผลงานวิจัย
0.20	มีการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ
0.40	- มีการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ - ผลงานที่ได้รับการจดอนุสิทธิบัตร
0.60	มีการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับชาติที่มีชื่อปรากฏอยู่ในฐานข้อมูล Thai-Journal Citation Index Centre (TCI) กลุ่ม 2 หรือเทียบเท่า *
0.80	- มีการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับชาติที่มีชื่อปรากฏอยู่ในฐานข้อมูล Thai-Journal Citation Index Centre (TCI) กลุ่ม 1 หรือเทียบเท่า *หรือ - มีการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ปรากฏในฐานข้อมูลการจัดอันดับวารสาร SJR (Scimago Journal Rank : www.scimagojr.com) หรือปรากฏในฐานข้อมูลสากล ISI หรือ Scopus Q3, Q4
1.00 และ +1.00	- มีการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ปรากฏในฐานข้อมูลการจัดอันดับวารสาร SJR (Scimago Journal Rank : www.scimagojr.com) หรือปรากฏในฐานข้อมูลสากล ISI หรือ Scopus Q1, Q2หรือเทียบเท่า - ผลงานที่ได้รับการจดสิทธิบัตร

หมายเหตุ – ตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วย หลักการพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. 2556

ผลงานสร้างสรรค์

ค่าน้ำหนัก	การเผยแพร่ผลงานสร้างสรรค์
0.20	มีการเผยแพร่สู่สาธารณะในลักษณะใดลักษณะหนึ่งหรือผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ online
0.40	มีการเผยแพร่ในระดับสถาบัน
0.60	มีการเผยแพร่ในระดับชาติ
0.80	มีการเผยแพร่ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ
1.00	มีการเผยแพร่ในระดับภูมิภาคอาเซียน/นานาชาติ

หมายเหตุ

- ผลงานสร้างสรรค์ทุกชิ้นต้องผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการที่มีองค์ประกอบไม่น้อยกว่า 3 คน โดยมีบุคคลภายนอกสถาบันร่วมพิจารณาด้วย
- ระดับสถาบัน ให้คิดจากค่าเฉลี่ยของทุกคณะ
- ระดับคณะ ให้คิดจากค่าเฉลี่ยของหลักสูตร

เงื่อนไข: ไม่มี

สมศ.7 อาจารย์มีผลงานที่นำไปใช้ประโยชน์

คำอธิบาย

อาจารย์ ประจำและ/หรือนักวิจัยมีผลงานวิจัย/สร้างสรรค์ที่ นำไปใช้ประโยชน์ ตามวัตถุประสงค์หรือข้อเสนอแนะที่ระบุไว้ใน โครงการ วิจัย/สร้างสรรค์ ที่ได้รับความเห็นชอบจาก คณะกรรมการประจำคณะหรือสภาสถาบัน

การพิจารณา

ข้อมูลจากสถาบัน (5 คะแนน) โดยเป็นผลรวมจากคณะ

1. ปริมาณอาจารย์และนักวิจัย (2 คะแนน)

ร้อยละของอาจารย์ประจำที่มีผลงานวิจัย/สร้างสรรค์ ที่ได้นำไปใช้ประโยชน์ (2 คะแนน) โดยใช้บัญชีตีตรยางค์เทียบร้อยละ 75 เท่ากับ 2 คะแนน

$$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ประจำ/นักวิจัยประจำที่มีผลงานที่ได้นำไปใช้ประโยชน์}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมด}} \times 100$$

2. คุณภาพผลงาน (3 คะแนน)

ผลรวมค่าถ่วงน้ำหนักของจำนวนงานวิจัย/งานสร้างสรรค์ที่ได้นำไปใช้ประโยชน์ ทุกกลุ่มสาขาวิชา (3 คะแนน) โดยใช้บัญชีตีตรยางค์เทียบร้อยละ 50 เท่ากับ 3 คะแนน

$$\frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของงานวิจัย/งานสร้างสรรค์ที่ได้นำไปใช้ประโยชน์}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมด}} \times 100$$

เงื่อนไข: คะแนนที่ได้ในตัวบ่งชี้นี้จะ ลดลง 1 คะแนน หากพบว่า มีอาจารย์ประจำ /นักวิจัยประจำละเมิด ลิขสิทธิ์/สิทธิบัตร/คัดลอกผลงาน แต่คณะ/สถาบันมิได้ดำเนินการลงโทษ

10

สมศ.8 ครู/อาจารย์ที่ได้รับการเพิ่มพูนความรู้/ประสบการณ์

คำอธิบาย

อาจารย์ประจำที่ได้รับการเพิ่มพูนความรู้/ประสบการณ์ เช่น ศึกษาบางวิชา/ประชุมวิชาการ/อบรม/ศึกษาดูงาน/นำเสนอผลงานวิชาการและงานวิจัยทั้งใน /ต่างประเทศ และได้มีการนำความรู้กลับมาขยายผลและพัฒนาการเรียนการสอน

การพิจารณา

ข้อมูลจากคณะ/สถาบัน (5 คะแนน)

ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ศึกษา บางวิชา/ประชุมวิชาการ/อบรม/ศึกษาดูงาน/นำเสนอผลงาน อย่างน้อย ≥ 50 ชั่วโมง/คน/ปี (5 คะแนน) โดยใช้บัญชีรายชื่อตัวอย่างที่เทียบร้อยละ 100 เท่ากับ 5 คะแนน

$$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ประจำที่ได้รับการพัฒนาเพิ่มพูนความรู้ฯ และมีการขยายผล}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมด}} \times 100$$

เงื่อนไข : คะแนนที่ได้ในตัวบ่งชี้นี้จะถูกลดลง 1 คะแนน หากพบว่า มีอาจารย์ละทิ้งการสอน เพื่อไปเพิ่มพูนความรู้/ประสบการณ์

3. ด้านการบริหารและธรรมาภิบาลของสถานศึกษา

สมศ. 9 การดำเนินงานของสภาสถาบัน/กรรมการประจำคณะ

คำอธิบาย

คณะกรรมการสภาสถาบัน/ คณะกรรมการประจำคณะ มีผลการดำเนินงานตามบทบาทหน้าที่ ซึ่งกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติของสถาบันโดยมุ่งเน้นการกำหนดนโยบาย กำกับ ติดตามและสนับสนุนการดำเนินงานของ อธิการบดี/คณบดีโดยยึดหลักธรรมาภิบาล

การพิจารณา : คณะกรรมการประจำคณะ

ข้อมูลจากคณะ (5 คะแนน)

1. ผลการดำเนินงาน (2 คะแนน)

1.1 ร้อยละของหลักสูตรที่มีมาตรฐานและได้รับการรับรองจากต้นสังกัด (1 คะแนน) โดยใช้บัญชีรายชื่อตัวอย่างที่เทียบร้อยละ 100 เท่ากับ 1 คะแนน

1.2 คณะนำเสนอหลักฐานซึ่งแสดงถึงการให้ความรู้ สร้างความเข้าใจระบบการประกันคุณภาพ และมีการขับเคลื่อนให้มีการนำผลการประเมินไปใช้ในการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง (1 คะแนน) โดยพิจารณาเพิ่มเติมจากการสัมภาษณ์

1) หัวหน้าภาควิชา รวม 2-3 คน

2) ผู้แทนกรรมการประจำคณะ รวม 1-2 คน

3) อาจารย์ บุคลากร นิสิต/นักศึกษา ผู้ใช้บัณฑิต รวม 8-10 คน

2. ผลการพัฒนา (3 คะแนน)

คณะนำเสนอหลักฐานซึ่งแสดงถึงผลการพัฒนาในมิติต่างๆ ที่เกิดจากการประเมินคุณภาพภายนอก โดยพิจารณาเพิ่มเติมจากการสัมภาษณ์

- 1) หัวหน้าภาควิชา รวม 2-3 คน
- 2) ผู้แทนกรรมการประจำคณะ รวม 1-2 คน
- 3) อาจารย์ บุคลากร นิสิต/นักศึกษา ผู้ใช้บัณฑิต รวม 8-10 คน

การพิจารณา : สภาสถาบัน

1. ข้อมูลจากสถาบัน (2 คะแนน)

โดยใช้บัญชีไตรยางศ์เทียบ กำหนดปฏิบัติได้ 5 ข้อ เท่ากับ 2 คะแนน โดยมีรายละเอียดเกณฑ์ ดังนี้

- 1.1 มีสำนักงานสภาฯ หรือหน่วยงาน มีฐานข้อมูล และบุคลากรที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นการเฉพาะ และมีคณะกรรมการของสภาฯ ครบถ้วนตามกฎหมายกำหนด
- 1.2 มีการกำหนดนโยบายของมหาวิทยาลัยที่เหมาะสม ทันสมัย ปฏิบัติได้
- 1.3 มีการกำกับ ติดตาม สนับสนุนอธิการบดีในการปฏิบัติงานตามแผนที่กำหนด
- 1.4 มีการบริหารจัดการที่ดีตามหลักธรรมาภิบาล มีการกำหนดจรรยาบรรณและมีคู่มือการปฏิบัติงาน ตลอดจนมีการให้ความรู้เกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของกรรมการสภาฯ
- 1.5 มีผลการประเมินรายปีโดยคณะกรรมการซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกจำนวน 5 คน ที่ได้รับการแต่งตั้งจากสภาฯ ได้คะแนนผลประเมินไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

2. หลักฐานเชิงประจักษ์ (3 คะแนน)

ผู้ประเมินตรวจสอบข้อเท็จจริง เพื่อยืนยันผลการดำเนินงาน โดยสถาบันนำเสนอหลักฐาน ดังนี้

- 2.1 รายงานประจำปีที่ผ่านมาเห็นชอบจากคณะกรรมการสภาสถาบัน (1 คะแนน)
- 2.2 ผลการประเมินรายปีโดยคณะกรรมการที่สภาแต่งตั้ง (1 คะแนน) โดยใช้บัญชีไตรยางศ์เทียบคะแนนเต็ม เท่ากับ 1 คะแนน

2.3 หลักฐานที่แสดงถึงธรรมาภิบาลของสถาบัน (1 คะแนน) โดยพิจารณาเพิ่มเติมจากการสัมภาษณ์ ดังนี้

- 1) นายกสภาสถาบัน
- 2) อธิการบดี/ผู้แทนกรรมการสภาสถาบัน/กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
- 3) ผู้แทนคณาจารย์ จำนวน 3-4 คน

เงื่อนไข : คะแนนในตัวบ่งชี้นี้จะลดลง 1 คะแนน หากพบว่า

1. มีการดำเนินการรับนักศึกษา ก่อนที่หลักสูตรจะได้รับการอนุมัติ ตามขั้นตอนและระเบียบอย่างถูกต้องจากสภาสถาบัน/ต้นสังกัด หรือ
2. มีการให้ประกาศนียบัตร/ปริญญาบัตรที่ไม่เป็นไปตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับของสถาบันและต้นสังกัด

สมศ. 10 การดำเนินงานของอธิการบดี /คณบดี

คำอธิบาย

อธิการบดี /คณบดี มีผลการดำเนินงานตามนโยบายที่กำหนดโดยสภาสถาบัน /คณะกรรมการประจำคณะ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลทั้งในระยะสั้นและระยะยาวตามหลักธรรมาภิบาล มีระบบ ประกันคุณภาพ ภายใน มีการตรวจสอบการทำงานตามภารกิจ ตลอดจนมีการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง

การพิจารณา : คณบดี

1. ข้อมูลจากคณะ (2 คะแนน) โดยใช้บัญชีไตรยางศ์เทียบ กำหนดปฏิบัติได้ 5 ข้อ เท่ากับ 2 คะแนน ดังนี้

1.1 มีผลการประเมินการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของคณบดีโดยอธิการบดี (1 คะแนน) โดยใช้บัญชีไตรยางศ์เทียบคะแนนเต็ม เท่ากับ 1 คะแนน

1.2 มีรายงานงบการเงินที่ผ่านความเห็นชอบของคณะกรรมการประจำคณะ (1 คะแนน)

1.3 มีจำนวนอาจารย์ต่อนิสิตนักศึกษาในแต่ละหลักสูตรได้ตามเกณฑ์กำหนดของต้นสังกัด (1 คะแนน) โดยใช้บัญชีไตรยางศ์เทียบ ร้อยละ 100 เท่ากับ 1 คะแนน

$$\frac{\text{จำนวนหลักสูตรที่มีอาจารย์ต่อนิสิตนักศึกษาตามเกณฑ์}}{\text{จำนวนหลักสูตรทั้งหมด}} \times 100$$

1.4 มีการบริหารจัดการที่ดี โดยยึดหลักธรรมาภิบาล (1 คะแนน)

1.5 มีการสร้างการมีส่วนร่วมในการประกันคุณภาพการศึกษาของนิสิต นักศึกษา อาจารย์ บุคลากร และผู้บริหารคณะ (1 คะแนน)

2. หลักฐานเชิงประจักษ์ (3 คะแนน) ดังนี้

ผู้ประเมินตรวจสอบข้อเท็จจริงเพื่อยืนยันผลการดำเนินงาน โดยเปรียบเทียบข้อมูลจากสถาบัน และหลักฐานเชิงประจักษ์

2.1 ผลการให้ความรู้ สร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษา

2.2 ผลการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาที่เป็นกิจวัตร สม่าเสมอจนเป็นวิถีชีวิตก่อเกิดเป็น “วัฒนธรรมคุณภาพ” ของคณะ

2.3 ผลการพัฒนาในมิติต่างๆ ที่เกิดจากการประเมินคุณภาพภายนอก โดยพิจารณาเพิ่มเติมจากการสัมภาษณ์

1) คณบดี

2) อาจารย์ 3-4 คน

3) นิสิต นักศึกษา ผู้ปกครอง และผู้บัณฑิต จำนวน 8-10 คน

การพิจารณา : อธิการบดี**ข้อมูลจากสถาบัน (5 คะแนน)**

1. มีคะแนนผลประเมินการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของอธิการบดีโดยสภาสถาบัน (1 คะแนน) โดยใช้บัญชีไตรยางศ์เทียบคะแนนเต็ม เท่ากับ 1 คะแนน
2. มีคะแนนผลการประเมินการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของผู้อำนวยการ/หัวหน้าหน่วยงาน สนับสนุนทุกหน่วย โดยคณะกรรมการที่อธิการบดีแต่งตั้ง (1 คะแนน) โดยใช้บัญชีไตรยางศ์เทียบโดยกำหนดจำนวนรวมทุกหน่วย เท่ากับ 1 คะแนน
3. มีรายงานงบการเงินที่ผ่านความเห็นชอบจากสภาสถาบัน (1 คะแนน)
4. มีระบบฐานข้อมูลสารสนเทศที่เป็นปัจจุบัน (Regular Data Monitoring) และตรวจสอบได้ (1 คะแนน)
5. มีหลักฐานซึ่งแสดงถึงการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษา ที่เป็นกิจวัตร สม่าเสมอจนเป็นวิถีชีวิต ก่อเกิดเป็น “วัฒนธรรมคุณภาพ” ของสถาบัน (1 คะแนน)

เงื่อนไข : คะแนนที่ได้ในตัวบ่งชี้นี้จะลดลง 1 คะแนน หากพบว่า

1. มีการจัดการศึกษานอกที่ตั้ง โดยไม่ได้รับความเห็นชอบจากสภาสถาบัน และไม่ผ่านการอนุมัติ หรือรับทราบจากต้นสังกัด
2. ไม่มีผลการประเมินคุณภาพภายใน (IQA) จากสถานศึกษาและต้นสังกัด

สมศ.11 การบริหารความเสี่ยง**คำอธิบาย**

คณะ/สถาบัน มีผลการบริหารความเสี่ยงจากกระบวนการประเมินสถานการณ์จัดลำดับความสำคัญ จัดการควบคุม ติดตามเฝ้าระวัง ป้องกันและแก้ไขความเสี่ยงส่งผลให้ ลดสาเหตุและโอกาสที่จะเกิดความเสียหาย ต่อชีวิตทรัพย์สิน ชื่อเสียง และสังคม

การพิจารณา : ระดับคณะ**1. ข้อมูลจากสถาบัน (2 คะแนน)**

ผลประเมินโดยคณะกรรมการ ซึ่งแต่งตั้งโดยคณะกรรมการประจำคณะ/อธิการบดี ใช้บัญชีไตรยางศ์เทียบ โดยกำหนดคะแนนเต็ม เท่ากับ 2 คะแนน

2. หลักฐานเชิงประจักษ์ (3 คะแนน)

- ผู้ประเมินตรวจสอบข้อเท็จจริง เพื่อยืนยันผลการดำเนินงาน โดยสถาบันนำเสนอหลักฐาน
- 2.1 สามารถควบคุมความเสี่ยงลำดับที่ 1-5 จากที่กำหนด (1 คะแนน) โดยใช้บัญชีไตรยางศ์เทียบ โดยกำหนดปฏิบัติได้ 5 เรื่อง เท่ากับ 1 คะแนน
  - 2.2 สามารถลดความเสี่ยงได้ทุกเรื่องจากที่กำหนด (1 คะแนน) โดยใช้บัญชีไตรยางศ์เทียบ โดยกำหนดปฏิบัติได้ทุกเรื่อง เท่ากับ 1 คะแนน
  - 2.3 ไม่ปรากฏเหตุการณ์ที่อยู่นอกเหนือประเภทความเสี่ยงที่กำหนด (1 คะแนน)

การพิจารณา : ระดับสถาบัน

1. ข้อมูลจากสถาบัน (2 คะแนน) โดยใช้บัญญัติไตรยางค์เทียบ โดยกำหนดปฏิบัติได้ 5 ข้อ เท่ากับ 2 คะแนนดังนี้

- ที่จะเกิดขึ้น
- 1.1 มีการระบุและจัดลำดับความเสี่ยงภายใน/ภายนอก ทั้งเชิงปริมาณ/เชิงคุณภาพ
  - 1.2 มีการกำหนดกลยุทธ์และเป้าหมายในการบริหารความเสี่ยง
  - 1.3 มีการประเมินโอกาสในการเกิดเหตุการณ์ความเสี่ยงและประเมินผลกระทบของความเสี่ยง
  - 1.4 มีการกำหนดวิธีการ มาตรการ กลไกการควบคุมไม่ให้เกิดและลดความเสี่ยงให้น้อยลง
  - 1.5 มีการกำกับ ติดตาม ประเมินผลการบริหารความเสี่ยง และรายงานต่อคณะกรรมการที่เกี่ยวข้อง

2. หลักฐานเชิงประจักษ์ (3 คะแนน)

- ผู้ประเมินตรวจสอบข้อเท็จจริง เพื่อยืนยันผลการดำเนินงาน โดยสถาบันนำเสนอหลักฐาน
- 2.1 สามารถควบคุมความเสี่ยงลำดับที่ 1-5 จากที่กำหนด (1 คะแนน) โดยใช้บัญญัติไตรยางค์เทียบ โดยกำหนดปฏิบัติได้ 5 เรื่อง เท่ากับ 1 คะแนน
  - 2.2 สามารถลดความเสี่ยงได้ทุกเรื่องจากที่กำหนด (1 คะแนน) โดยใช้บัญญัติไตรยางค์เทียบ โดยกำหนดปฏิบัติได้ทุกเรื่อง เท่ากับ 1 คะแนน
  - 2.3 ไม่ปรากฏเหตุการณ์ที่อยู่นอกเหนือประเภทความเสี่ยงที่กำหนด (1 คะแนน)

เงื่อนไข : คะแนนที่ได้ในตัวบ่งชี้นี้จะถูกลดลง 1 คะแนนหากพบว่ามีเหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์เกิดขึ้น โดยพิจารณาจากความรุนแรง ความถี่ และละเอียด โดยไม่มีการแก้ไขป้องกัน

สมศ. 12 การพัฒนาบุคลากรสายสนับสนุน

คำอธิบาย

คณะ/สถาบัน มีบุคลากรสายสนับสนุนด้านวิชาการ/ธุรการที่ได้รับการเพิ่มพูนความรู้/ประสบการณ์

การพิจารณา

ข้อมูลจากสถาบัน (5 คะแนน)

ร้อยละของบุคลากร สายสนับสนุน ด้านวิชาการ/ธุรการที่ได้รับ การเพิ่มพูนความรู้/ประสบการณ์ ≥ 50 ชั่วโมง/คน/ปี (5 คะแนน) โดยใช้บัญญัติไตรยางค์เทียบร้อยละ 100 เท่ากับ 5 คะแนน

$$\frac{\text{จำนวนบุคลากรสายสนับสนุนด้านวิชาการ/ธุรการที่ได้รับการพัฒนา}}{\text{จำนวนบุคลากรสายสนับสนุนด้านวิชาการ/ธุรการทั้งหมด}} \times 100$$

เงื่อนไข: ไม่มี

4. ด้านความสัมพันธ์กับชุมชน/สังคม

สมศ. 13 การให้บริการวิชาการ/วิชาชีพที่ส่งผลต่อชุมชน/สังคม

คำอธิบาย

คณะ/สถาบัน สนับสนุนให้อาจารย์นำความรู้ประสบการณ์ตาม ความเชี่ยวชาญไปบริการวิชาการแก่ชุมชน/สังคมภายนอก เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น

การพิจารณา

1. ข้อมูลจากสถาบัน (2 คะแนน) โดยใช้บัญชีตัวไตรยางศ์เทียบ กำหนดปฏิบัติได้ 5 ข้อ เท่ากับ 2 คะแนน ในประเด็นต่อไปนี้

1.1 มีเหตุผลในการกำหนดแผนงานการนำความรู้และประสบการณ์เพื่อ ประโยชน์ต่อชุมชน/สังคม

1.2 มีการกำหนดตัวบ่งชี้และระดับความสำเร็จของเป้าหมายไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

1.3 มีระบบและกลไกขับเคลื่อนสู่การปฏิบัติที่ชัดเจนและต่อเนื่อง

1.4 การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้อง

1.5 มีผลการประเมินความสำเร็จที่บรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ในข้อ 1.2

2. หลักฐานเชิงประจักษ์ (3 คะแนน)

ผู้ประเมินตรวจสอบข้อเท็จจริง เพื่อยืนยันผลการดำเนินงาน โดยสถาบันนำเสนอหลักฐานโครงการที่ประสบความสำเร็จที่สุด อย่างน้อย 1 โครงการ ในประเด็นต่อไปนี้

2.1 ต่อเนื่อง : มีการดำเนินการโครงการอย่างต่อเนื่องไม่น้อยกว่า 3 ปี (1 คะแนน)

2.2 ยั่งยืน : มีการดำเนินโครงการโดยไม่พึ่งพางบประมาณคณะ/สถาบัน (1 คะแนน)

2.3 ยอมรับ : มีโครงการที่ได้รับการยอมรับ/ยกย่อง/รางวัล (1 คะแนน)

หมายเหตุ : อาจเป็นโครงการเดียวกับตัวบ่งชี้ที่ 14 หรือไม่ก็ได้

เงื่อนไข: ไม่มี

สมศ.14 การบริการวิชาการที่ส่งผลต่อชุมชน/สังคม

คำอธิบาย

คณะ/สถาบัน มีการนำความรู้และประสบการณ์ด้านวิชาการ/วิชาชีพจากการพัฒนา ชุมชน มาพัฒนาการเรียนการสอนหรือต่อยอดเป็นผลงานวิชาการลักษณะต่างๆ อาทิ งานวิจัย วิทยุวิชา ตำรา หลักสูตร

การพิจารณา

1. ข้อมูลจากสถาบัน (2 คะแนน) โดยใช้บัญชีตัวไตรยางศ์เทียบ กำหนดปฏิบัติได้ 5 ข้อ เท่ากับ 2 คะแนนในประเด็นต่อไปนี้

1.1 มีเหตุผลในการกำหนดแผนงานการนำความรู้และประสบการณ์เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน

1.2 มีการกำหนดตัวบ่งชี้และระดับความสำเร็จของเป้าหมายไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

1.3 มีระบบและกลไกขับเคลื่อนสู่การปฏิบัติที่ชัดเจนและต่อเนื่อง

1.4 การมีส่วนร่วมของนิสิต นักศึกษา อาจารย์และบุคลากร

1.5 มีการพัฒนาเอกสารคำสอน/รายวิชา/ตำรา ไม่น้อยกว่าร้อยละ 20 ของจำนวนรายวิชาที่เปิดสอน หรือมีหลักสูตรใหม่อย่างน้อย 1 หลักสูตร

2. หลักฐานเชิงประจักษ์ (3 คะแนน)

ผู้ประเมินตรวจสอบข้อเท็จจริง เพื่อยืนยันผลการดำเนินงาน โดยสถาบันนำเสนอหลักฐานโครงการที่ประสบความสำเร็จที่สุด อย่างน้อย 1 โครงการ ในประเด็นต่อไปนี้

2.1 มีผลการวิเคราะห์ปัจจัยความสำเร็จในการบริการวิชาการ/วิชาชีพ (1 คะแนน)

2.2 มีการเผยแพร่และขยายผลสู่สถาบันอื่น ≥ 9 แห่ง (1 คะแนน) โดยใช้บัญชีรายชื่อเทียบกำหนดปฏิบัติได้ ≥ 9 แห่ง เท่ากับ 1 คะแนน

2.3 มีรายวิชา ตำรา และ/หรือหลักสูตรใหม่ ≥ 1 รายการ (1 คะแนน)

หมายเหตุ : อาจเป็นโครงการเดียวกับตัวบ่งชี้ที่ 13 หรือไม่ก็ได้

เงื่อนไข: ไม่มี

5. ด้านการทํานุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

สมศ.15 การส่งเสริมสนับสนุนศิลปะและวัฒนธรรม

คำอธิบาย

ความดีความงาม ในมิติศิลปะและวัฒนธรรม มีลักษณะเฉพาะคงอยู่สืบทอดและปรับเปลี่ยนไปตามกระแสสังคม ก่อให้เกิดการดำรงชีวิตอย่างมีพลวัต คนในสังคมอุดมศึกษาในฐานะที่เป็นที่พึ่งของสังคมจำเป็นต้องรู้ทันอย่างมีปัญญา มีความเชื่อมั่นสามารถเป็นผู้นำมากกว่าผู้ตาม การส่งเสริมสนับสนุนศิลปะและวัฒนธรรมถือเป็นพันธกิจหลักของสถาบันที่จะต้องดำเนินการในทางที่ถูกที่ควร มิใช่ปล่อยให้ตามกระแสสังคม

การพิจารณา

1. ข้อมูลจากสถาบัน (2 คะแนน) โดยใช้บัญชีรายชื่อเทียบ กำหนดปฏิบัติได้ 5 ข้อ เท่ากับ 2 คะแนน ในประเด็นต่อไปนี้

1.1 มีโครงการส่งเสริม สนับสนุน ศิลปะและวัฒนธรรมที่หลากหลาย ไม่น้อยกว่า 5 โครงการ

1.2 มีหน่วยงานและบุคลากรรับผิดชอบดูแล

1.3 มีแผนงานเพื่อการส่งเสริมสนับสนุนอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ

1.4 มีการดำเนินงานตามแผนที่กำหนด

1.5 มีผลการประเมินที่สะท้อนการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นจากประชาคม ได้คะแนนผลประเมิน

ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

2. หลักฐานเชิงประจักษ์ (3 คะแนน)

ผู้ประเมินตรวจสอบข้อเท็จจริง เพื่อยืนยันผลการดำเนินงาน โดยสถาบันนำเสนอหลักฐานในประเด็นต่อไปนี้

2.1 มีการจัดพื้นที่เพื่อการดำเนินกิจกรรมส่งเสริมสนับสนุนศิลปะและวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง

(1 คะแนน)

2.2 มีความร่วมมือของนิสิตนักศึกษาและบุคลากรในการจัดกิจกรรม (1 คะแนน) โดยใช้
บัญญัติไตรยางศ์เทียบ กำหนดร้อยละ 100 เท่ากับ 1 คะแนน

2.3ได้รับการยอมรับ/ยกย่อง/รางวัลระดับชาติ/นานาชาติ (1 คะแนน)

เงื่อนไข : คะแนนที่ได้ในตัวบ่งชี้นี้จะลดลง 1 คะแนน หากพบว่า มีการดำเนินการเฉพาะกิจเพื่อรองรับการ
ประเมินภายนอกเท่านั้น

สมศ.16 การพัฒนาสุนทรียภาพ

คำอธิบาย

ความรู้สึถึงคุณค่าทางความงามเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญของความเป็นมนุษย์ จำต้องได้รับการเรียนรู้ปลูกฝัง
พัฒนา เพื่อให้เกิดการซึมซับสู่สำนึกแห่งตน ก่อให้เกิดทักษะทางอารมณ์ต่อสิ่งที่ได้เห็นได้สัมผัสที่งดงามและมีคุณค่าทาง
ศิลปะ ทั้งที่มีอยู่ปัจจุบันและที่เป็นมรดกสืบทอดของแผ่นดินอันทรงคุณค่าความเป็นไทย เกิดสติรู้คิดในการเลือกรับ
ปรับใช้วิถีสากลสู่วิถีไทยอย่างเหมาะสมภาคภูมิ สามารถพัฒนาสู่ความสุนทรีย์มีรสนิยมเกิดทัศนคติที่ดีต่อคุณค่า
วิถีความดีงามของไทย

ประเภทโครงการ

1. โครงการพัฒนา นิสิตนักศึกษา และบุคลากร เพื่อปรับเปลี่ยนทัศนคติ ค่านิยม ความเชื่อวิถีชีวิตความมี
สุนทรีย์ และวัฒนธรรมที่ดีงาม
2. โครงการพัฒนาคณะ/สถาบัน ทั้งทางกายภาพ และวิถีการอยู่ร่วมในวัฒนธรรมสังคม เพื่อเกิดจิตสำนึกต่อ
สถาบันในฐานะสถาบันของประเทศที่ควรเป็นแบบอย่างที่ดีต่อสังคม
3. โครงการสืบสานประเพณีท้องถิ่น เพื่อการอนุรักษ์ และสืบทอดเป็นแบบอย่างที่ดีต่อสังคม

การพิจารณา

1. ข้อมูลจากสถาบัน (2 คะแนน) โดยใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบ กำหนดปฏิบัติได้ 5 ข้อ เท่ากับ
2 คะแนนในประเด็นต่อไปนี้

- 1.1 มีการดำเนินงานตามนโยบาย/แผนพัฒนา เกี่ยวกับศิลปะและวัฒนธรรมที่เหมาะสม ทันสมัย
และสามารถปฏิบัติได้
- 1.2 มีการดำเนินงานตามโครงการ (ทุกประเภท อย่างน้อยประเภทละ 1 โครงการต่อปี) ที่เกิด
จากการสำรวจความคิดเห็นความต้องการของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกภาคส่วน
- 1.3 มีการกำหนดตัวบ่งชี้ด้านศิลปะและวัฒนธรรม ในกรอบความดี ความงาม โดยมีผลการ
ประเมินสะท้อนการเปลี่ยนแปลงที่พัฒนาขึ้นจากประชาคม ตามเป้าหมายที่กำหนด
- 1.4 มีการปรับปรุงและดำเนินโครงการให้เหมาะสมกับสภาพสังคมอย่างต่อเนื่อง
- 1.5 มีแผนพัฒนาสู่อนาคต หรือโครงการเชิงอนาคต ที่ได้รับความเห็นชอบจากกรรมการประจำ
คณะ/สภาสถาบัน

2. หลักฐานเชิงประจักษ์ (3 คะแนน)

ผู้ประเมินตรวจสอบข้อเท็จจริง เพื่อยืนยันผลการดำเนินงาน โดยสถาบันนำเสนอหลักฐานใน
ประเด็นต่อไปนี้

2.1 อาคารสถานที่เป็นระเบียบเรียบร้อยเอื้อต่อการใช้งาน (1 คะแนน)

2.2 ภูมิสถาปัตย์ มีความสอดคล้องกับธรรมชาติเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมอย่างเหมาะสม (1 คะแนน)

2.3 สภาพแวดล้อมสะอาด สุขลักษณะ สวยงาม (1 คะแนน)

18

เงื่อนไข : คะแนนที่ได้ในตัวบ่งชี้นี้จะถูกลดลง 1 คะแนนหากพบว่ามีการดำเนินการเฉพาะกิจเพื่อรองรับการประเมินภายนอกเท่านั้น

6. ด้านอัตลักษณ์/เอกลักษณ์

สมศ. 17 อัตลักษณ์ผู้เรียน

คำอธิบาย

นิสิตนักศึกษาที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ซึ่งสถาบันกำหนดเป็นอัตลักษณ์ตามปรัชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์ พันธกิจ และวัตถุประสงค์การจัดตั้งสถาบัน

การพิจารณา

1. ข้อมูลจากสถาบัน (2 คะแนน) โดยใช้บัญชีไตรยางศ์เทียบ กำหนดปฏิบัติได้ 5 ข้อ เท่ากับ 2 คะแนน ในประเด็นต่อไปนี้

- 1.1 มีเหตุผลในการกำหนดอัตลักษณ์นิสิตนักศึกษาของสถาบันที่เหมาะสมและปฏิบัติได้
- 1.2 มีการกำหนดตัวบ่งชี้และระดับความสำเร็จของเป้าหมายไม่น้อยกว่าร้อยละ 80
- 1.3 มีระบบและกลไกขับเคลื่อนสู่การปฏิบัติที่ชัดเจนและต่อเนื่อง
- 1.4 มีส่วนร่วมของนิสิต นักศึกษา คณาจารย์ บุคลากร และผู้บริหารของคณะ/สถาบัน
- 1.5 มีผลการประเมินความสำเร็จที่บรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ตามข้อ 1.2

2. หลักฐานเชิงประจักษ์ (3 คะแนน)

ร้อยละของผู้เรียนที่ปรากฏอัตลักษณ์ตามเกณฑ์ โดยผู้ประเมินตรวจสอบข้อเท็จจริง เพื่อยืนยันผลการดำเนินงาน ด้านการศึกษาเอกสาร สุ่มตัวอย่าง การสังเกต และการสัมภาษณ์

$$\frac{\text{จำนวนนิสิต นักศึกษาที่ปรากฏอัตลักษณ์ตามเกณฑ์}}{\text{จำนวนนิสิต นักศึกษาทั้งหมด}} \times 100$$

โดยใช้บัญชีไตรยางศ์เทียบ กำหนดร้อยละ 100 เท่ากับ 3 คะแนน

หมายเหตุ : อัตลักษณ์นิสิต นักศึกษาทุกคณะ ต้องเป็นอัตลักษณ์เดียวกันกับสถาบัน

เงื่อนไข : ไม่มี

สมศ. 18 เอกลักษณ์คณะ /สถาบัน

คำอธิบาย

คณะ/สถาบัน มีเอกลักษณ์ที่สะท้อนความโดดเด่น/ความชำนาญ/ความเชี่ยวชาญ ตาม ปรัชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์ พันธกิจวัตถุประสงค์การจัดตั้งและบริบทของสถาบัน

การพิจารณา

1. ข้อมูลจากสถาบัน (2 คะแนน) โดยใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบ กำหนดปฏิบัติได้ 5 ข้อ เท่ากับ 2 คะแนน ในประเด็นต่อไปนี้

- 1.1 มีเหตุผลในการกำหนดเอกลักษณ์คณะ/สถาบันที่เหมาะสมและปฏิบัติได้
- 1.2 มีการกำหนดตัวบ่งชี้และระดับความสำเร็จของเป้าหมายไม่น้อยกว่าร้อยละ 80
- 1.3 มีระบบและกลไกขับเคลื่อนสู่การปฏิบัติที่ชัดเจนและต่อเนื่อง
- 1.4 มีส่วนร่วมของนิสิต นักศึกษา คณาจารย์ บุคลากร และผู้บริหารของสถาบัน
- 1.5 มีผลการประเมินความสำเร็จที่บรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ตามข้อ 1.2

2. หลักฐานเชิงประจักษ์ (3 คะแนน)

ผู้ประเมินตรวจสอบข้อเท็จจริง เพื่อยืนยันผลการดำเนินงาน โดยสถาบันนำเสนอหลักฐานในประเด็นต่อไปนี้

2.1 มีหลักฐานแสดงความเชื่อมโยงของปรัชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์ พันธกิจ และอัตลักษณ์ ที่ก่อให้เกิดเอกลักษณ์ของสถาบัน (1 คะแนน)

2.2 ได้รับการยอมรับ/ ยกย่อง /รางวัล (1 คะแนน)

2.3 มีความเป็น “ต้นแบบ” วิธีดำเนินการสู่ความสำเร็จ และมีการถ่ายทอดความรู้ด้าน กระบวนการสู่สถาบันอื่น (1 คะแนน)

หมายเหตุ : เอกลักษณ์ของแต่ละคณะ อาจเหมือน/แตกต่าง หรือสอดคล้องกับเอกลักษณ์ของสถาบัน

1. เอกสาร: (2 คะแนน) ผลการดำเนินงานตามประเด็นพิจารณา

2. หลักฐานเชิงประจักษ์: (3 คะแนน)

2.1 เป็นแหล่งเรียนรู้ในการศึกษาดูงาน (1 คะแนน)

2.2 มีการยอมรับ/การยกย่องในมิติต่างๆ (1 คะแนน)

2.3 มีความเป็น “ต้นแบบ ” วิธีดำเนินการสู่ความสำเร็จ และมีการถ่ายทอดความรู้ด้าน กระบวนการสู่ (1 คะแนน)

เงื่อนไข : ไม่มี

7. ด้านมาตรการส่งเสริม

สมศ. 19 มาตรการส่งเสริมภายในคณะ /สถาบัน

คำอธิบาย

สถาบันส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษา มีความสามารถและทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21

การพิจารณา

1. ข้อมูลจากสถาบัน (2 คะแนน) โดยใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบ กำหนดปฏิบัติได้ 5 ข้อ เท่ากับ 2 คะแนน ในประเด็นต่อไปนี้

คณะ/สถาบัน นำเสนอหลักฐานการส่งเสริมให้นิสิต นักศึกษามีความสามารถและทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21

- 1.1 มีเหตุผลในการกำหนดทักษะที่เหมาะสมและจำเป็นสำหรับนิสิต นักศึกษา
- 1.2 มีการกำหนดตัวบ่งชี้และระดับความสำเร็จของเป้าหมายไม่น้อยกว่าร้อยละ 80
- 1.3 มีระบบและกลไกขับเคลื่อนสู่การปฏิบัติที่ชัดเจนและต่อเนื่อง
- 1.4 มีส่วนร่วมของนิสิต นักศึกษา คณาจารย์ บุคลากร และผู้บริหารของสถาบัน
- 1.5 มีผลการประเมินความสำเร็จที่บรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ตามข้อ 1.2

2. หลักฐานเชิงประจักษ์ (3 คะแนน)

ผู้ประเมินตรวจสอบข้อเท็จจริง เพื่อยืนยันผลการดำเนินงาน โดยสถาบันนำเสนอหลักฐานที่แสดงถึงผลความสำเร็จของการดำเนินงาน

เงื่อนไข : ไม่มี

สมศ. 20 มาตรการส่งเสริมภายนอกสถาบัน

คำอธิบาย

คณะ/สถาบัน มีการดำเนินงานในการร่วมมือกับสถานศึกษาอื่น และ/หรือสถานประกอบการ และ/หรือเพื่อช่วยเหลือชุมชน สังคม เช่น การชี้แนะ ป้องกัน และ/หรือแก้ปัญหาที่สอดคล้องกับนโยบายภาครัฐ

การพิจารณา

1. ข้อมูลจากสถาบัน (2 คะแนน) โดยใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบ กำหนดปฏิบัติได้ 5 ข้อ เท่ากับ 2 คะแนน ในประเด็นต่อไปนี้

- 1.1 มีเหตุผลในการกำหนดความร่วมมือ
- 1.2 มีการกำหนดตัวบ่งชี้และระดับความสำเร็จของเป้าหมายไม่น้อยกว่าร้อยละ 80
- 1.3 มีแนวปฏิบัติและกระบวนการที่ชัดเจนและต่อเนื่อง
- 1.4 มีระบบและกลไกขับเคลื่อนสู่การปฏิบัติ และสร้างการมีส่วนร่วมจากผู้เกี่ยวข้อง
- 1.5 มีผลการประเมินความสำเร็จที่บรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ตามข้อ 1.2

2. หลักฐานเชิงประจักษ์ (3 คะแนน)

ผู้ประเมินตรวจสอบข้อเท็จจริง เพื่อยืนยันผลการดำเนินงาน โดยเปรียบเทียบข้อมูลจากสถานศึกษา และหลักฐานเชิงประจักษ์ที่แสดงถึงผลความร่วมมือ ตามประเด็นต่อไปนี้

2.1 มีผลความร่วมมือกับสถาบันอื่นในการพัฒนาวิชาการ อย่างน้อย 3 แห่ง (1 คะแนน) โดยใช้
บัญชีไตรยางศ์เทียบ กำหนดปฏิบัติได้ ≥ 3 แห่ง เท่ากับ 1 คะแนน

2.2 มีผลความร่วมมือกับภาคอุตสาหกรรม/ผู้ประกอบการ/องค์กรต่างๆ ในการพัฒนาการศึกษา
อย่างน้อย 3 แห่ง (1 คะแนน) โดยใช้บัญชีไตรยางศ์เทียบ กำหนดปฏิบัติได้ ≥ 3 แห่ง เท่ากับ 1 คะแนน

2.3 มีผลความร่วมมือกับท้องถิ่น/ชุมชน/สังคม ในการป้องกัน แก้ปัญหา และ/หรือการพัฒนา
ตามบริบทของพื้นที่ อย่างน้อย 3 ประเด็น (1 คะแนน) โดยใช้บัญชีไตรยางศ์เทียบ กำหนดปฏิบัติได้ ≥ 3 ประเด็น
เท่ากับ 1 คะแนน

หมายเหตุ : ต้องไม่เป็นโครงการเดียวกับตัวบ่งชี้ สมศ. 13 และ สมศ. 14

เงื่อนไข : ไม่มี

ภาคผนวก 2

ค่าเป้าหมาย IQA ระดับคณะ

การกำหนดค่าเป้าหมายการประกันคุณภาพภายใน ระดับคณะ ปีการศึกษา 2557

ประเภท ตัวบ่งชี้ สกอ.

องค์ประกอบ	ลำดับ	ตัวบ่งชี้	ตัวบ่งชี้	ค่าเป้าหมาย																					
				เกสัช		ว.แพทย์ฯ		พยาบาล		วิทย์		วิศวะ		เกษตร		ศ.ประยุกต์		ศิลปฯ		บริหาร		นิติ		รัฐ	
				เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน
1. การผลิตบัณฑิต	1	สกอ. 1.1	ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม	3.49	3.49	4.00	4.00	5.00	5.00	4	4.00	5.00	5.00	3.75	3.75	3.10	3.10	0.23	0.23	3.75	3.75	4.00	4.00	3.50	3.50
	2	สกอ. 1.2	อาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก	69	5.00	45	5.00	15	1.88	73	5.00	84	5.00	78	5.00	26	3.26	33	4.07	23	2.92	13	1.56	29	3.68
	3	สกอ. 1.3	อาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ	38	3.21	17	1.45	10	0.83	45	3.77	60	5.00	49	4.10	35	2.90	11	0.88	6	0.49	17	1.39	6	0.49
	4	สกอ. 1.4	จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อจำนวนอาจารย์ประจำ	0.83	0.83	5.00	5.00	5.00	5.00	3.50	3.50	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	0.00	0.00	5.00	5.00	0.00	0.00
	5	สกอ. 1.5	การบริการนักศึกษาในระดับปริญญาตรี	6	5.00	5	4.00	6	5.00	6	5.00	6	5.00	4	3.00	4	3.00	4	3.00	5	4.00	6	5.00	6	5.00
	6	สกอ. 1.6	กิจกรรมนักศึกษาในระดับปริญญาตรี	6	5.00	5	4.00	6	5.00	6	5.00	6	5.00	4	3.00	5	4.00	4	3.00	5	4.00	6	5.00	6	5.00
2. การวิจัย	1	สกอ. 2.1	ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนา งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์	6	5.00	5	4.00	5	4.00	6	5.00	6	5.00	6	5.00	5	4.00	5	4.00	6	5.00	4	3.00	6	5.00
	2	สกอ. 2.2	เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ *	32,196	3.22	48,947	4.89	29,800	2.98	50,000	4.17	93,109	5.00	457,219	5.00	2,174	0.43	23,577	4.72	29,521	5.00	30,417	5.00	6,212	1.24
	3	สกอ. 2.3	ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย *	24	4.04	24	3.99	8	1.40	30	5.00	41	5.00	22	3.59	13	3.26	3	0.81	10	2.48	13	3.13	12	2.94
3. การบริการวิชาการ	1	สกอ. 3.1	การบริการวิชาการแก่สังคม	6	5.00	5	4.00	6	5.00	3	3.00	6	5.00	6	5.00	4	3.00	3	3.00	6	5.00	6	5.00	6	5.00
4. การทำนุบำรุง ศิลปะและวัฒนธรรม	1	สกอ. 4.1	ระบบและกลไกการทำนุบำรุงศิลปะและ วัฒนธรรม	6	5.00	5	4.00	6	5.00	3	3.00	6	5.00	6	5.00	5	4.00	4	3.00	6	5.00	5	4.00	5	4.00
5. การบริหารจัดการ	1	สกอ. 5.1	การบริหารของคณะเพื่อการกำกับติดตาม ผลลัพธ์ตามพันธกิจ กลุ่มสถาบัน และ เอกลักษณ์ของคณะ/สถาบัน	7	5.00	5	4.00	7	5.00	7	5.00	7	5.00	5	4.00	7	5.00	7	5.00	5	4.00	7	5.00	7	5.00
	2	สกอ. 5.2	ระบบประกันคุณภาพหลักสูตร	5	5.00	4	4.00	5	5.00	5	5.00	5	5.00	3	3.00	4	4.00	3	3.00	5	5.00	5	5.00	5	5.00
ผลการประเมินตนเอง (สกอ.)					ดี		ดี		ดี		ดี		ดีมาก		ดี		พอใช้		พอใช้		ดี		ดี		ดี

การกำหนดค่าเป้าหมายการประกันคุณภาพภายใน ระดับคณะ ปีการศึกษา 2557

ประเภท ตัวบ่งชี้ (ร่าง) สมศ. รอบสี่

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	ตัวชี้	ค่าเป้าหมาย																					
			กลศาสตร์		ว.แพทย์ฯ		พยาบาล		วิทย์		วิศวกรรม		เกษตร		ศ.ประยุกต์		ศิลปา		บริหาร		นิติ		รัฐ	
			เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน
1. การผลิตบัณฑิต	สมศ. 1	ผู้เรียนเป็นคนดี	3	0.17	80	4.01	100	5.00	80	4.00	100	5.00	84	4.18	61	3.03	2	0.11	50	2.50	72	3.58	71	3.53
	สมศ. 2	ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามหลักสูตร		2.00		4.91		3.00		4.50		5.00		4.38		4.23		1.87		4.01		4.68		4.86
		1. ความสามารถด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ	0	0.00	80	1.00	0	0.00	60	0.75	80	1.00	60	0.75	80	1.00	0	0.00	80	1.00	80	1.00	80	1.00
		2. มีนิสิต นักศึกษาได้รับการยอมรับ/ยกย่อง/รางวัลที่สะท้อนความรู้ความสามารถในระดับชาติ/นานาชาติ	0	0.00	1	1.00	0	0.00	1	1.00	1	1.00	1	1.00	1	1.00	0	0.00	5	1.00	1	1.00	1	1.00
		3. อัตราการสำเร็จการศึกษาของนิสิต นักศึกษา (Success Rate) ในแต่ละรุ่น	83	1.00	95	1.00	95	1.00	80	1.00	100	1.00	80	1.00	38	0.47	100	1.00	80	1.00	65	0.81	76	0.95
		4. การมีงานทำและ/หรือสอบได้ทุนศึกษาต่อจากองค์กรภายในและ/หรือต่างประเทศของบัณฑิตปริญญาตรี	97	1.00	73	0.91	100	1.00	80	1.00	82	1.00	70	0.88	61	0.76	70	0.87	77	0.96	69	0.87	73	0.91
	5. ความพึงพอใจของผู้ใช้บัณฑิต	0	0.00	80	1.00	80	1.00	60	0.75	100	1.00	60	0.75	80	1.00	0	0.00	4	0.05	80	1.00	80	1.00	
	สมศ. 3	ผู้เรียนระดับบัณฑิตศึกษามีผลงานตีพิมพ์/เผยแพร่		2.00		4.27		0.00		4.50		5.00		3.50		2.03		1.67		3.84		3.00		3.50
	สมศ. 4	กรณีที่ 1 มีผู้เรียนที่จะสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท และเอก																						
		1. ระดับปริญญาเอก: ผลรวมถ่วงน้ำหนักของงานวิจัย/งานสร้างสรรค์ที่เผยแพร่	100	2.00					100	2.00	350	2.00	25	0.50	13	0.27			60	1.20				
2. ระดับปริญญาโท: ผลรวมถ่วงน้ำหนักของงานวิจัย/งานสร้างสรรค์ที่เผยแพร่		0	0.00					42	2.50	92	3.00	65	3.00					44	2.64					
กรณีที่ 2 มีผู้เรียนที่จะศึกษาเฉพาะระดับปริญญาโท																								
- ผลรวมถ่วงน้ำหนักของงานวิจัย/งานสร้างสรรค์ที่เผยแพร่																	17	1.67					35	3.50
กรณีที่ 3 มีผู้เรียนที่จะสำเร็จการศึกษาเฉพาะระดับปริญญาเอก																								
กรณีที่ 4 ไม่มีหลักสูตรบัณฑิตศึกษา																								
สมศ. 5	อาจารย์มีความรู้ความสามารถ	4	3.51	4	2.96	3	2.13	5	4.01	6	5.00	5	4.10	3	2.83	0	0.00	3	2.26	2	1.74	2	1.74	

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย																					
			เกาส์		ว.แพทย์ฯ		พยาบาล		วิทย์		วิศวะ		เกษตร		ส.ประยุกต์		ศิลปฯ		บริหาร		นิติ		รัฐ	
			เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน	เป้าหมาย (ผลงาน)	คะแนน
	สมศ. 8	อาจารย์ได้รับการเพิ่มพูนความรู้/ประสบการณ์	62	3.08	80	4.00	100	5.00	70	3.50	100	5.00	71	3.54	83	4.13	2	0.08	80	4.01	75	3.75	88	4.41
	สมศ. 17	อัตลักษณ์ผู้เรียน	5	5.00	4	4.00	5	5.00	5	5.00	5	5.00	3	3.00	3	3.00	2	2.00	5	5.00	4	4.00	5	5.00
2. การวิจัย	สมศ. 6	อาจารย์มีผลงานตีพิมพ์/เผยแพร่		3.92		4.03		0.53		4.00		5.00		3.98		1.70		0.13		3.64		4.17		2.76
		1. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่มีผลงานวิจัย/สร้างสรรค์ ที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่	46	0.92	51	1.03	10.53	0.21	50	1.00	100	2.00	49	0.98	26	1.04	3	0.13	16	0.64	42	1.67	3	0.12
		2. ร้อยละผลงานวิจัย/สร้างสรรค์ ที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่	24	3.00	68	3.00	2.11	0.32	44	3.00	185	3.00	23	3.00	2	0.65	0	0.00	14	3.00	8	2.50	9	2.65
	สมศ. 7	อาจารย์มีงานวิจัย/งานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์	0.67	0.67	4.00	4.00	0.41	0.41	3.00	3.00	5.00	5.00	0.98	0.98	2.00	2.00	0.09	0.09	1.27	1.27	3.61	3.61	3.39	3.39
		1. ร้อยละของอาจารย์ประจำที่มีผลงานวิจัย/สร้างสรรค์ ที่นำไปใช้ประโยชน์	8	0.21	38	1.00	10.53	0.28	37	0.99	100	2.00	11	0.29	65	1.74	3	0.09	15	0.39	42	1.11	15	0.39
		2. ผลรวมค่าตัวบ่งชี้ของจำนวนงานวิจัย/งานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์	8	0.46	55	3.00	2.11	0.13	33	2.01	185	3.00	12	0.69	4	0.26	0	0.00	15	0.88	42	2.50	88	3.00
3. การบริการวิชาการ	สมศ. 13	การให้บริการวิชาการที่ส่งผลกระทบต่อสังคม	4	4.00	4	4.00	5	5.00	3	3.00	5	5.00	4	4.00	3	3.00	2	2.00	5	5.00	4	4.00	5	5.00
	สมศ. 14	การให้บริการวิชาการ/วิชาชีพที่ส่งผลกระทบต่อสังคม	4	4.00	4	4.00	5	5.00	2	2.00	5	5.00	4	4.00	4	4.00	2	2.00	5	5.00	4	4.00	5	5.00
4. การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม	สมศ. 15	การส่งเสริมสนับสนุนศิลปะและวัฒนธรรม	4	4.00	4	4.00	5	5.00	3	3.00	5	5.00	4	4.00	3	3.00	2	2.00	5	5.00	4	4.00	4	4.00
	สมศ. 16	การพัฒนาสุนทรียภาพ	5	5.00	4	4.00	5	5.00	3	3.00	5	5.00	4	4.00	3	3.00	3	3.00	5	5.00	4	4.00	5	5.00
5. การบริหารจัดการ	สมศ. 9	การดำเนินงานของสภาสถาบัน/คณะกรรมการประจำคณะ	4	4.00	4	4.00	5	5.00	4	4.00	5	5.00	4	4.00	4	4.00	3	3.00	3	3.00	4	4.00	4	4.00
	สมศ. 10	การดำเนินงานของอธิการบดี/คณบดี	4	4.00	4	4.00	5	5.00	4.5	4.50	5	5.00	4	4.00	4	4.00	4	4.00	3	3.00	4	4.00	4	4.00
	สมศ. 11	การบริหารความเสี่ยง	3	3.00	4	4.00	5	5.00	5	5.00	5	5.00	4	4.00	3	3.00	5	5.00	5	5.00	4	4.00	4	4.00
	สมศ. 12	การพัฒนาศูนย์กลางสายสนับสนุน	48	2.38	80	4.01	100	5.00	70	3.51	100	5.00	71	3.53	71	3.57	0	0.00	63	3.13	83	4.17	100	5.00
	สมศ. 18	เอกลักษณ์สถานศึกษา	4	4.00	4	4.00	5	5.00	3	3.00	5	5.00	4	4.00	4	4.00	3	3.00	3	3.00	4	4.00	4	4.00
	สมศ. 19	มาตรการส่งเสริม (ภายในสถานศึกษา)	3	3.00	4	4.00	5	5.00	5	5.00	5	5.00	3	3.00	4	4.00	3	3.00	2	2.00	4	4.00	4	4.00
	สมศ. 20	มาตรการส่งเสริม (ภายนอกสถานศึกษา)	4	4.00	4	4.00	5	5.00	3	3.00	5	5.00	3	3.00	4	4.00	2	2.00	4	4.00	4	4.00	4	4.00
ผลการประเมินตนเอง (สมศ.)				พอใช้		ดี		ดี		ดี		ดีมาก		ดี		พอใช้		ต้องปรับปรุง		ดี		ดี		ดี

มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

เลขที่ ๘๕ ถ.สกลมารัด ต.เมืองศรีโค อ.วารินชำราบ

จ. อุบลราชธานี โทรศัพท์ ๐๔๕-๓๕๓๐๐๐-๓

www.ubu.ac.th